

Đêm Không Thể Tắm

Contents

Đêm Không Thể Tắm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	22
5. Chương 5	29
6. Chương 6	35
7. Chương 7	43
8. Chương 8	50
9. Chương 9	55
10. Chương 10	63

Đêm Không Thể Tắm

Giới thiệu

nữ chính, vì phục vụ nhiều có vẻ mệt mỏi mà nàng khó có thể chiều mọi đêm. Tuy là không đẹp lắm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dem-khong-the-tam>

1. Chương 1

Trong âm nhạc đình tai nhức óc cùng ánh sáng mờ lung không rõ, một đám người nóng bỏng nhảy múa thét chói tai hưng phấn, hết thấy đều có thể liên tưởng đến hai chữ, quán Bar.

“Mau mau mau, xem lần này đến phiên ai.” Một đám rõ ràng uống high cả trai lẫn gái nhưng vẫn ngồi vây quanh trước một bàn nhỏ, ánh mắt gắt gao nhìn chai rượu thủy tinh bóng loáng cấp tốc chuyển động, vẻ mặt khẩn trương lại hưng phấn.

Ở dưới ánh mắt nhiệt liệt của mọi người, chai rượu rốt cục cũng quay chậm lại, một vòng lại một vòng, sau đó ngừng hẳn. Tất cả đều nhìn theo phương hướng của miệng chai, trong nháy mắt, quần chúng vô cùng kích động rống lên.

“Chị Thu!”

Đây là một quán đêm bình thường ở Đài Loan, không có thiết bị âm hưởng sang quý, không có trang hoàng xa hoa mê ly, nhưng ông chủ lại bố trí rất tỉ mỉ, thoải mái mà hào phóng, thực thích hợp cho người bình thường tan tằm đến uống một chén, nhân tiện thoải mái một chút.

Đương nhiên, cũng thích hợp cho những nhân viên “mau lẹ” ở công ty vận chuyển. Bởi vì khi ông chủ ngẫu nhiên cao hứng, bọn họ sẽ được mời ở lại tụ họp, tỷ như giờ phút này.

Sau khi rượu say cơm no, trò chơi trợ hứng là không thể thiếu, tựa hồ như một việc tự nhiên.

Y Thu Thủy, người cũng như tên, luôn an tĩnh trong suốt như thu thủy, tinh thuần tú lệ, chỉ mỉm cười cũng đặc biệt động lòng.

Khi chai rượu chỉ hướng cô, theo sự kích động và tiếng la của mọi người, Y Thu Thủy cầm chén rượu hơi động, chăm chú nhìn đôi mắt ngăm đen nóng rực bên trong.

Tả Nghiêm tùy tiện tựa trên sofa mềm mại, tay dài chân dài, kiêu ngạo độc bá, sự hơi ngại cũng không kiên nhẫn ban nãy đã chuyển thành hứng thú mười phần, thực rõ ràng hẳn đối với tình hình hiện tại phi thường thú vị. Nam nhân buông chén rượu trong tay, thân mình nghiêng về phía trước, ý tứ lắng nghe rõ ràng.

“Chị Thu, rốt cục cũng đến phiên chị!”

“Thật sự rất không dễ dàng, luân hoàn một vòng mới tới chị.”

“Hôm nay vận khí của chị cũng thật tốt.”

“Mau mau mau, đã đến giờ nói lời thật lòng!”

Y Thu Thủy đem đôi mắt nhìn một lượt lượt mọi người hưng phấn, mỉm cười.

“Quy củ không lập lại nha, hiện tại bắt đầu.”

Trò chơi kỳ thực đơn giản không thể đơn giản hơn, đầu tiên là quay chai rượu, miệng rượu chỉ hướng ai, thì đến phiên người đó trả lời vấn đề, mà vấn đề hỏi, thì đầu tiên chính là bao nhiêu tuổi!

Nhưng vì lần này có lão đại ở đây, cho nên mọi người cũng không dám truy khai hết, chỉ là từng người một sẽ đoán, người thua chỉ cần trả lời không phải hoặc phải mà thôi.

Trò chơi tuy nhằm chán nhưng đủ để tất cả vui vẻ như vậy, thì phải biết rằng cuộc sống của họ có bao nhiêu áp lực a.

Về phần tại sao lại áp lực, Y Thu Thủy lần nữa lơ đãng nhìn nam tử bá đạo ngồi đằng kia, chỉ sợ đêm nay mọi người đề nên cảm xúc hưng phấn quá dị như vậy không phải bởi vì có thể hỏi đến Y Thu Thủy cô, mà là có thể nghe chuyện bát quái của lão đại đi!

Tả Nghiêm lần đầu tiên phá lệ cùng ăn cơm, cùng uống rượu một vòng với mọi người, sau đó còn không kiên nhẫn thanh toán và tiếp tục ngồi cho đến khi chơi trò chơi. Hơn nữa ở lúc mọi người đề nghị chơi trò này, hẳn cư nhiên còn gật đầu không mướng, tỏ vẻ cũng nguyện ý tham dự.

Có thể nghe chuyện bát quái của lão đại cay độc, trong nháy mắt mọi người đều không thể ngồi yên.

Nhưng cố tình là ở chỗ lão đại cùng chị Thu giống nhau, vận khí thần kỳ tốt, chơi lâu như vậy mà vẫn không đến phiên hẳn. Kỳ quái a, chẳng lẽ chai rượu cũng biết ai trả tiền mua nó?

Bất quá mặc kệ thế nào, lần này đến phiên nhân vật làm mọi người tò mò thứ hai, Y Thu Thủy, thì cũng coi như giá trị phiếu rồi.

“Tôi đoán trước, tôi đoán trước.” Nghiệp vụ Tiểu Trương dẫn đầu nhấc tay, hẳn vừa mới vào công ty hai năm, năng lực nghiệp vụ không sai, nhưng quan trọng là hẳn đã từng theo đuổi Y Thu Thủy, đã từng bị giải nhân dục dàng cự tuyệt, cho nên lần này hẳn giành trước cũng không kỳ quái.

“Tôi đoán hai mươi lăm tuổi.”

Y Thu Thủy mỉm cười, “Không phải.”

Đáp án đáng tin như vậy cư nhiên không phải? Chị Thu tuy được công ty công nhận là hiền thê lương mẫu, nhưng lại bảo thủ đời mạng, cho nên khi đoán hai mươi lăm tuổi, mọi người đều cảm thấy không sai biệt lắm.

“Hai mươi sáu?” Một người khác tiếp lời đoán.

“Không phải.”

“Hai mươi bảy?” Càng bảo thủ một chút.

“Không phải.”

Lần này, mọi người đều trầm mặc thật lâu, bỗng nhiên một thanh âm nhẹ nhàng truyền đến: “Chị Thu, chị không phải vẫn là xử nữ đi?”

Xử nữ?

Làm sao có thể!

~

“A!” Tiếng nói nũng nịu nữ tính vang lên, “Không được làm loạn ~ ”

Rõ ràng là oán giận cự tuyệt, nhưng lại vô cùng mỉa mai, kết quả là khiến nam nhân phát cuồng động thân.

Phòng ngủ thuần nam, bố trí ngắn gọn lưu loát, khăn trải giường màu lam trên chiếc giường king-size có vẻ phi thường bắt mắt.

Trong căn phòng an tĩnh, tiếng thở dốc dồn dập càng rõ ràng, xen lẫn là âm thanh thân thể dính ngấy, khăn trải giường bóng loáng trở nên nhàu nhĩ, ánh đèn mờ ảo nguy hiểm mà mê người, càng làm nổi bật làn da tuyết trắng của nữ tử trên drap.

Chân dài trơn bóng như ngọc bị bắt tách ra, nam nhân cao lớn mà ngăm đen phục thân trong đó, thân thể rắn chắc cùng cơ bắp dính đầy mồ hôi, từng giọt từng giọt theo động tác cuồng giã không ngừng rơi xuống.

Khuôn mặt không giận mà uy bởi vì dục vọng trở nên hơi căng thẳng, phát ra lực hấp dẫn mãnh liệt, hấn đem lời nữ tử oán giận hoàn toàn trở thành gió thổi bên tai, trực tiếp cúi đầu ở cổ thơm điên cuồng mà cắn, quả thực yêu chết cái da thịt bóng loáng như tơ này của cô. Động tác bên hông bởi vì gần sát mà trở nên vừa xúc vừa nặng.

“Hai mươi bảy? Xử nữ? Ân?” Tiếng nói trầm thấp mà thô cam phun ra hơi thở nóng rực trên làn da bóng loáng.

Ngẩng đầu, con ngươi đen gắt gao nhìn chăm chú khuôn mặt nữ nhân phấn hồng, bàn tay to lớn ở trước ngực tuyết trắng không ngừng vân vê, “Bọn họ nếu biết em mười tám tuổi đã bị anh phá thân, thì có thể bị dọa hay không?” Cúi đầu, răng nanh cắn lên cổ cô, “Em cái cô gái này, rất biết gạt người!” Mang theo điểm oán trách, mang theo điểm sủng ái, động tác dưới thân càng lúc càng nhanh, càng ngày càng hung mãnh.

“Ngô ~ ” Chân mày nữ nhân cau lại, cường đại kích tình liên tiếp mà đến, thân mình mềm mại bị nam nhân ép tới hoàn toàn không thể nhúc nhích. Chỗ sâu nhất mạnh mẽ bị va chạm làm cô không thở nổi, đôi mắt trong suốt như nước, đôi má đỏ ửng, bờ môi tiên diễm.

Xuân sắc dạt dào, tình dục phát sinh, sống sắc sinh hương quả thực làm người ta đỏ mặt không chịu nổi.

Bàn tay xinh đẹp mảnh khảnh từ bên hông nam nhân một chút một chút hướng lên trên, trắng cùng đen, nhu cùng cương, mãnh liệt đối lập hết sức ái muội.

“Cmn!” Một trận thanh âm thô lỗ mà phần nộ từ miệng nam nhân nhỏ ra, động tác cuồng giã bỗng dừng lại, hấn ngẩng đầu lên, dùng sức rống to: “Em muốn làm cái quỷ gì?”

“Em muốn nhắc anh không được làm loạn.” Đôi chân thon dài thuận thế cong lên, thừa dịp nam nhân không đề phòng, trực tiếp một cước hạ trước ngực hắn, đá ra xa.

“Mẹ nó!” Nam nhân lại một trận thấp rửa, hai thân thể gắt gao quấn lấy nhau bỗng dưng bị tách ra, bao cao su phũ lên đỉnh dục vọng đứng thẳng đầm đìa nước.

Tầm mắt dời khỏi bên hông, lửa giận công tâm, hắn rống lên, “Y Thu Thủy, em lại phát bệnh thần kinh gì?”

“Anh rống cái gì mà rống?” Tiếng nói kiêu nộn nhưng không đủ lực: “Em nói không được chính là không được, lỗi tại anh điếc sao?”

“Cmn, làm tình mà ngay cả loạn cũng không được loạn, em vớ vẫn cái gì!”

“Em nói không được làm loạn ở cổ!” Phù nhan Y Thu Thủy trắng nồn bởi vì tình dục mà phấn nộn, rõ ràng tức giận, nhưng thủy mâu trừng trừng lại hết sức đáng yêu, “Anh tên hỗn đản này, mỗi lần đều thô lỗ muốn chết, hại em luôn phải mặc quần áo cao cổ, anh có biết hiện tại mấy độ không? A? Ba mươi độ đó! Anh không phải muốn em bị cảm nắng mà chết chứ?”

Liền ngay cả oán giận đều yêu kiều đòi mạng, lửa giận trong người bị cái trừng mắt của cô làm cho tắt hẳn, bất quá địa phương khác lại dấy lên “nổi lòng”.

“Vậy đổi chỗ.” Nam nhân mạnh mẽ bỏ nhào tới áp đảo, đầu gối thuần thực mở rộng đùi cô, nhìn phía trước trơn ướt mà thực sáng khoải trực tiếp sáp vào, trước sau không đến ba giây.

“Cút ~ ách ~” Động tác của hắn quá nhanh, bất ngờ không kịp phòng bị, cô bị ép tới mức thiếu chút không thể hô hấp, đôi mi tú lệ gắt gao nhú lại, vừa muốn mở miệng mắng to đã bị nam nhân hôn trở về.

Miệng lưỡi cùng sử dụng, nước miếng trao đổi, sự dây dưa này làm người ta muốn mắng cũng không thể mở miệng.

Da thịt trần trụi ngầy ngầy ma sát cùng nhau, nụ hôn của hắn trước sau như một đều vừa sâu vừa mạnh, cho tới bây giờ vẫn không có ôn nhu tình tế hút, đầu lưỡi vọt vào liền đánh thẳng phía trước. Mà động tác này cùng động tác dưới thân của hắn quả thực giống nhau như đúc, làm người ta muốn phát cuồng.

Cô dĩ nhiên đã có thói quen cùng hắn thân thiết như vậy, hơn nữa ~ được rồi, cô thừa nhận, cô rất thích, cho dù là bị bắt nhận, nhưng lâu dần lại mê luyện.

Không biết hôn bao lâu, khi cô cảm giác lưỡi đã tê rần đến mất cảm giác, hắn mới lả lướt dần dần đi ra.

Nước bọt dính dính ẩm ướt bị hắn liếm sạch, khuỷu tay chống thân thể của cô, lần từ môi, xuống cằm, xuống xương quai xanh, xuống vai... mãi cho đến bộ ngực sữa no đủ mới thô suyễn nói: “Làm chỗ này được chứ, ách?”

Hắn hỏi cô sao? Có cho cô trả lời không a?

Quả nhiên, giây tiếp theo hắn đã hôn lên, tham lam cùng tuyệt nộn dây dưa, vội vàng vừa hút vừa cắn.

“A ~ không được ở mặt dưới ~” Cô bị ép sắp chết rồi ~

Hắn thực rõ ràng ôm cô trở mình ngồi dậy, làm cô khóa gối trên người hắn, tiếp tục vùi đầu vào trước ngực, mồm miệng mơ hồ không rõ nói: “Em tới.”

Muốn cô đến thì cô đến, Y Thu Thủy ở trên phương diện dục vọng cho tới bây giờ chưa từng che giấu chính mình, muốn là làm, không sợ mất mặt, huống chi ngay tại cái thứ trước mặt này, cô không có khả năng che giấu. Bọn họ đã quá mức hiểu biết lẫn nhau, thậm chí so với hiểu biết về chính mình còn hơn rất nhiều.

Thân thủ ôm cổ hắn, tinh tế ở thắt lưng cùng trên đùi có tiết tấu vận vẹo đứng lên, nhiều năm như vậy, từ trúc trắc đến quen thuộc, chỉ một chút sở soạn bọn họ cũng đều biết làm thế nào có thể lấy lòng chính mình, cũng như lấy lòng đối phương.

“A ~” Dồn dập tiếng rên rỉ, ngọt đến phát ngấy, cũng là âm thanh hắn thích nghe nhất.

Tay nam nhân ôm trụ kiêu mông của cô, thoảng dùng lực giúp cô phập phồng, loại tư thế này có thể khiến hấn đi vào rất sâu, hơn nữa bị cô áp chặt thật sự kích thích. Ánh mắt màu đen gắt gao chăm chú nhìn cô lâm vào kích tình, một phần một tắc cũng không buông tha.

Đôi mi nhú chặt, thủy uông mầu, cái mũi sứt sứt, bờ môi đỏ tươi, gò má nhiễm lên một mạt hồng phấn, kiêu diễm như vậy, mị hoặc như vậy, chỉ có hấn mới được xem qua, cũng chỉ một mình hấn được xem qua.

Không nhịn được, thật sự là không nhịn được, hấn ôm chặt cô, hôn trụ bờ môi ngọt ngào, hung hăng yêu cầu, hôn đến khi không thể hô hấp mới buông ra, ác thanh ác khí lại vô cùng ngạo mạn tuyên bố: “Y Thu Thủy, em là của anh!”

Cô từ trên cao nhìn hấn, khoe mắt mang mị sắc, trên môi thấm ướt, vũ mị lại cao ngạo, tựa như nữ vương nhìn thần tử, “Anh cũng là của em, Tả Nghiêm.”

~

“Hô, lão đại thật đáng sợ, tôi hôm nay bị anh ấy mắng mà tâm tạng muốn đình chỉ.” Một đạo thanh âm rõ ràng mang theo sự may mắn sống sót sau tai nạn vang lên trong phòng ăn náo nhiệt.

“Ai bảo cậu tính sai giá biểu, sai phạm này rất lớn nha.”

“Đúng vậy, lão đại không phát điên mới lạ.”

Bị các nữ nhân vô tâm châm chọc, Triệu Bội Phân lập tức uể oải tột đỉnh.

“Uống chén nước đi, Bội Phân.”

Một ly nước chanh được đưa tới từ cô gái phía trước, lập tức làm Triệu Bội Phân vừa chạy nạn xong cảm động nước mắt rưng rưng, “Ô ~ Chị Thu, chỉ có chị là người tốt nhất ~”

Y Thu Thủy nhợt nhạt cười, đem khăn ướt đưa cho cô, “Cho em cơm sườn này.”

“Ô ~ Chị Thu, không có chị thì em nên làm gì bây giờ a?” Tiêu nước mắt, tiêu nước mắt.

“Phải nói, không có Chị Thu, toàn bộ mọi người trong công ty chúng ta nên làm gì bây giờ a!” Ba nữ sinh ngồi bàn khác đồng thời phát ra tiếng cảm thán.

Bọn họ là năm nữ nhân duy nhất trong công ty vận chuyển, nghe nói lão đại trời sinh chán ghét nữ nhân, cho nên căn bản không muốn nữ nhân vào công ty làm việc. Nhưng may là có Chị Thu tranh thủ đến giúp bọn họ a.

Xem, ngay cả cơ hội công tác cũng là Chị Thu cấp cho, bọn họ sao có thể không cảm động đến rơi nước mắt!

Ai, tính tình lão đại có tiếng rất thối, cho tới bây giờ vẫn thối, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đều thối. Hơn nữa trong đó có ba trăm sáu mươi sáu ngày là không vui, nổi giận lên thì cũng không biết kẻ nào sẽ phải chết uống! Nếu không phải có chị Thu, các cô đã sớm bị dọa chạy mất dép.

Bất quá, muốn chạy thì vẫn là có chút không nỡ, dù sao công ty bọn họ tuy nhỏ, nhưng đãi ngộ rất tốt, phúc lợi cao, đồng sự đáng yêu, mấy điểm này cũng đủ để sẵn sàng chịu đựng tính tình lão đại! Ách, nhưng mà van cầu ông trời làm cho tính tình lão đại tốt hơn một chút đi a, làm ơn làm ơn ~

“Lão đại khẳng định là vì không có bạn gái nên mỗi ngày mới không xong như vậy.” Bội Phân vừa mới bị mắng khổ không nói nổi không sợ hãi bắt đầu bắt quái.

“Ai, tối hôm đó vốn tưởng sẽ có cơ hội tìm được chút tin bất quái của lão đại, vậy mà kết quả ~” Nghiệp vụ Bộ Mĩ Nghi nói ra tiếng lòng của mọi người.

“Chính là lão đại thực sự quá đáng nha.”

“Rất bá đạo.”

Một câu gợi lên nỗi niềm của quần chúng, mọi người cùng nhau oán giận.

Đêm đó khi nghiệp vụ Bộ Mổ trắng mắt đột nhiên hỏi chị Thu có phải xử nữ hay không, mọi người đều trầm mặc nhớ tới từ vào công ty chưa từng thấy qua bạn trai chị Thu bao giờ, như vậy khả năng là xử nữ rất lớn.

Chị Thu ôn nhu vậy, đối với tất cả mọi người trong công ty tốt như vậy, cho nên bọn họ hiểu nếu ở trước mặt mọi người làm cô nan giải thì thật sự vô cùng không phải. Vì thế liền pha trò chuyển đề tài, một vòng quay khác bắt đầu.

Nhưng là muốn chết tử tế cũng không xong, rốt cục đã đến phiên lão đại, mọi người bất quá nháy mắt đứng lên, trong lòng high phiến, mặt ngoài cố gắng trấn định chờ nghe lão đại bị sơ nghiệm, ai ngờ ~

“Dám nghe chuyện bất quá của lão đại, các người còn muốn xin bát cơm?”

Người nào đó thực lãnh khốc bỏ lại những lời này, sau đó thản nhiên đứng dậy thanh toán chạy lấy người. Một màn sạch sẽ lưu loát làm tất cả trợn mắt há hốc mồm, nhưng không ai dám đi ra mở miệng kháng nghị, thật sự là ~ Ai, khí thế của lão đại quá mạnh mẽ a. Bọn họ không có thói quen bị ngược, không biết phản kháng là cái gì ~

“Chị Thu, chị cùng lão đại là đồng học, rốt cuộc có biết đời sống tình cảm của anh ấy không?”

Y Thu Thủy bình tĩnh mỉm cười, nhẹ giọng hỏi lại: “Các em nói xem?”

“Ai, khẳng định là không biết rồi.” Tiểu Như thở dài, “Xem lão đại như vậy liền biết là kiểu người không muốn cùng bất cứ ai nói việc tư. Chị Thu, chị có thể cùng anh ấy là đồng học nhiều năm như vậy, thật sự là ~”

“Vất vả cho chị.” Mọi người trầm miệng một lời nói ra tiếng lòng của mình.

Y Thu Thủy bật cười, “Có khoa trương như vậy sao?”

“Có!” Bốn người cùng nhau gật đầu.

Được rồi, đáy lòng Y Thu Thủy thở dài, xem ra tính tình người nào đó thật sự là hư thái quá a ~ đem những tiểu nữ nhân này dọa thành như vậy.

Vốn cho rằng sau khi cơm trưa được bung lên, đề tài sẽ dừng lại, vậy mà ai biết Mĩ Nghi một bên vừa ăn, một bên vừa tiếp tục nói bất quá, “Mọi người nghe đến chị Cindy chưa?”

Làm sao có thể chưa! Thân là trợ lý của lão đại Viên Ấu Ấu mạnh mẽ gật đầu, “Nghe qua nghe qua, ấn tượng quá sâu sắc, sao có thể quên?”

Cindy là nhân vật nổi tiếng trong truyền kỳ của công ty, nghe nói từ lúc công ty vừa thành lập đã tới công tác, nổi danh đại mỹ nữ lừng lẫy, diễm quang bắn ra bốn phía, làm cho người ta chảy nước miếng. Mấu chốt là năng lực công tác của cô cũng không tầm thường, ngăn ngừa ba năm đã từ vị trí trợ lý của lão đại lên đến giám đốc nghiệp vụ.

Hơn nữa mỹ nữ lại yêu lão đại, nguyên bản nam dương cương, nữ mỹ diễm, đứng chung một chỗ quả thực lóa mắt, tất cả đều cho rằng bọn họ rất xứng đôi.

Khắc lão bản xứng với trợ lý mỹ diễm, nga, cái này cỡ nào hữu ái phối hợp, quả thực chính là tiểu thuyết lãng mạn trên thực tế. Huống chi chuyện Cindy thầm mến lão đại là chuyện toàn bộ công ty đều biết.

Hắn không xem như thầm mến, là minh luyện mới đúng, tư thế thề sống thề chết nguyện trung thành kia, toàn công ty không người không biết, không người không hiểu, nhưng là bởi vì tính tình lão đại thật sự rất hỏa bạo, cho nên người bình thường cũng không dám tiếp cận.

Cindy thân là trợ lý của lão đại, luôn đi theo bên người hắn, thích hắn, ái mộ hắn, nhưng lại vẫn không dám thổ lộ, cô cố gắng công tác, cố gắng biểu hiện, mãi cho đến khi thăng lên chức giám đốc nghiệp vụ, mới cảm thấy chính mình có tư cách thổ lộ.

Nhưng ai biết được bởi vì rối rắm cho chuyện thổ lộ mà cô nhất thời sơ sẩy trên công tác, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Nhưng cố tình muốn chết tử tế mà không xong lại gặp phải đúng ngày tâm tình lão đại không phải không tốt, mà là vô cùng ác liệt! Vì thế không có gì ngoài dự kiến thì tiêu là chắc rồi.

Mỹ nhân lúc ấy không tiếp thu được, nước mắt liên tiếp rơi, “Anh không ôn nhu được một chút cũng không sao, nhưng cũng không cần hung dữ như vậy chứ?”

“Muốn ôn nhu thì đi tìm bạn trai của cô đi, ở nơi này là công ty, không phải nhà cô, ok?”

“Em... em còn chưa có bạn trai.”

“Vậy thì đi tìm, liên quan gì tới tôi?”

“Em... người em thích là anh.”

“Lại liên quan gì tới tôi? Tôi ghét nhất là không biết phân biệt công tư, nếu cô không làm được, phiền toái tặng vị trí đó cho người làm được, hiểu chưa?”

Vì thế, mỹ nhân đau lòng mà phần nộ từ chức. Hơn nữa sở dĩ trở thành truyền kỳ, là bởi vì mỹ nhân khi rời cương vị công tác còn đem tư liệu của khách hàng đến công ty đối thủ, chiêu ác này quả thật chính là yêu quá hóa hận.

Lúc ấy lão đại phát hóa như muốn đào móng lật nhà, nhưng may mắn là có chị Thu ra mặt trấn an, cũng không biết dùng phương pháp gì khiến hắn trở nên bình ổn. Lão đại tuy rằng tính tình không tốt, nhưng kỳ quái là quan hệ với khách hàng rất tốt, cho nên chuyện của Cindy cũng không ảnh hưởng quá lớn.

Bất quá, cô ấy đã thành công khiến người chưa từng có ấn tượng về nữ nhân, Tả Nghiêm Tả lão đại ấn tượng sâu sắc, tuy rằng, là xấu.

Việc này truyền ra, bởi vì khi bọn họ đối thoại đã có người vô ý nghe được, cho nên trở thành truyền kỳ của công ty.

“Vậy nên kết luận là, cho dù có ăn no không có việc gì làm, cũng không nên đi thăm mền lão đại a.”

“Cho dù có thăm mền, cũng không nên không sợ chết đi thổ lộ.”

“Cho dù có thổ lộ, cũng không nên ngay cả công việc cũng không cần.”

“Cho dù có quảng công tác, cũng không nên mang tư liệu đi nơi khác.”

Bốn tiểu nữ nhân mỗi người một câu tổng kết, sau đó có cùng chí hướng nhìn về phía Y Thu Thủy, “Chị Thu, chị nói xem chúng em nói có đúng hay không?”

Y Thu Thủy buông đũa, lấy khăn giấy nhẹ nhàng lau khô môi, chậm rãi mở miệng: “Chị nói này, nếu các em không mau ăn đi thì sẽ muộn đấy.”

Sau đó, ở trong một mảnh gào thét hô to bị muộn rồi, Y Thu Thủy hơi nở nụ cười.

Salad sườn lợn rán cơm, tương vùng trộn lẫn dưa chuột, lại thêm một ly nước ô mai, chỉ như vậy đã nhìn đến động lòng.

Nhưng người nào đó lại cố tình không cảm kích.

“Hừ!” Lạnh lùng hừ một tiếng, cộng thêm kim bút xinh đẹp bị ném lên mặt bàn trầm vang, rõ ràng tỏ vẻ ai đó phát hỏa.

Y Thu Thủy mặt mày cũng không nâng, đem nước ô mai đến, “Uống đi, mát mẻ hạ hỏa.”

“Uống cái gì mà uống? Anh sắp chết đói rồi em có biết không a?” Người nào đó đại hỏa chụp bàn.

“Đói thì ăn đi, trong đây không phải có cái để ăn sao?”

“Em làm cái gì quỷ gì mà trễ như vậy mới về? Ăn một bữa cơm mà mất hơn một giờ? Em chạy đến Bắc cực ăn cơm à?”

Y Thu Thủy bình tĩnh nhìn hắn, sau một lúc lâu, thân thủ thu dọn cái bàn, “Không ăn thì quên đi.”

Lửa đang cháy lại bị đổ thêm dầu, người nào đó tức giận đến giành lại cặp lồng cơm cùng đồ uống, rồi “Ba” một tiếng nặng nề ném vào thùng rác, ngáng đầu, một đôi mắt tràn ngập lửa giận hung hăng trừng.

Y Thu Thủy vươn tay lên giữa không trung, đầy đủ ngừng mười giây, sau đó, cầm lên chặn giấy trên bàn người nào đó gần đây vừa mới mua được, yêu như trân bảo vứt xuống đất.

Một tiếng vỡ thanh thúy vang lên cùng tiếng người nào đó phát cuồng hô to.

Một phen nhảy qua kéo cô vào lòng, xác nhận mảnh nhỏ bay loạn không làm thương tổn cô, hắn mới nghiêng rằng nghiêng lợi rít gào: “Cái cô gái bị điên nhà em, em dám ném bảo bối của anh?”

“Vì sao không dám?” Cô dùng sức rút ra bàn tay bị nắm, tinh lực trong đôi mắt tràn đầy khiêu khích, “Anh dám, em cũng dám.”

“Cặp lồng cơm kia so với chặn giấy của anh không bằng một phần của mấy chục vạn, mấy chục vạn a! Em có biết không hả?” Nữ nhân này có phải bị điên rồi không, hay là không có khái niệm về tiền tài?

“Vậy thì sao?” Cúi đầu, rằng nanh trực tiếp cắn lên cổ tay hắn, thực sự không lưu lực, mà hoàn toàn dùng sức cắn.

“Đau, em dám cắn anh!” Hắn một tay ôm thắt lưng cô, đem cô ôm chặt, một tay hất tất cả tài liệu, vật phẩm trên bàn ào ào xuống đất, thanh âm nghe hết sức thanh thúy.

Lấy tay, dùng chân, dùng răng nanh >< lấy=“” môi,=“” dùng=“” miệng,=“” dùng=“” cái=“” ôm.=“”>

Hung hăng hôn, lại hung hăng bị cắn thương, cộng thêm một nắm đầm trực tiếp đưa lên hốc mắt, nam nhân bị đau đến kích thích, hỏa đại dùng sức ấn cô ngã lên mặt bàn.

Miệng bị nghiêng, mùi máu tanh tràn đầy khoang miệng, cắn cũng hôn, đánh cũng hôn, tóc rơi hỗn độn, không biết hôn bao lâu, cũng không biết dây dưa bao lâu, chỉ biết hôn đến khi bọn họ đều thở hồng hộc, hôn đến khi hắn – cứng rắn.

Tâm không cam tình không nguyện buông môi cô ra, bàn tay to ở trên ngực nặng nề mà xoa nắn, mãi chường nhu ngấy, con người đen híp lại nhìn gò má phần hồng xinh đẹp, môi đỏ mọng thủy nhuận... Đột nhiên, tâm tình hắn tốt hơn rất nhiều.

“Buông tay.” Thân thủ muốn kéo bàn tay hắn ở trong quần áo cô ra.

Hắn không chịu, cúi đầu một chút một chút ở trên môi cô thân mật, “Nữ nhân xấu tính.”

Khóe môi cô không tự chủ được nhướn lên, “Tính tình anh rất tốt?”

Động tác của hắn dừng lại một chút, sau đó từ trước ngực cô rời đi, đi xuống nắm lấy thắt lưng rồi ôm chặt lấy, cười vang ra tiếng, “Em cái nữ nhân này.”

Vĩnh viễn đều như vậy, mười tuổi gặp nhau, đến bây giờ đã đằng đẳng mười tám năm, kỳ thực chưa từng thay đổi...

2. Chương 2

Nên hình dung thế nào về duyên phận của họ nhỉ?

Từ tiểu học đến đại học, cứ nhiên có thể luôn trở thành đồng học, từ lúc ban đầu xa lạ, đến bây giờ thân mật, một đường cũng cứ như vậy đi tới. Mười tám năm, lúc quan trọng nhất, hay khi xán lạn nhất, bọn họ cũng cùng nhau vượt qua.

Hiện tại ôm cô vào trong ngực, một nữ nhân thích hắn, cứ nhiên sẽ cảm thấy thực không sai.

“Anh rất nặng, đứng lên.” Y Thu Thủy đưa tay đẩy hắn, một đại nam nhân vừa cao vừa trắng nằm trên người cô như vậy, quả thực khiến cô sắp không thở nổi.

Xem bộ dáng đôi mi thanh tú hơi nhíu, hắn cảm thấy thật đáng yêu. Trong mắt mọi người, khuôn mặt cô rất thanh tú, nhưng trong mắt hắn, lại như thế yêu thích.

“Làm sao bây giờ, anh rất đói.” Bờ môi hắn ở cổ cô dao động, mê man không ngừng hôn, kéo tay cô ám chỉ đi xuống dưới, “Đều... đói bụng.”

“Xứng đáng! Ai cho anh ném cặp lồng cơm đi.” Cô không để ý tới chỗ hấn vô lại chỉ rõ, trực tiếp rút tay.

Tính tình người này vĩnh viễn hóa bạo làm người ta đau đầu, thật tức chết đi được. Chẳng biết vì sao cô còn muốn đứng dưới ánh mặt trời chói chang đi bộ 10 phút giúp hấn mua đồ ăn thích nhất, để kết quả vất trắng một hồi.

“Ai kêu em giữa trưa bắt anh chờ lâu như vậy?”

“Anh có tay có chân, sao không tự mình ra ngoài ăn. Sao cứ nhất định phải em mang, mà mang về còn bị phát giận oan.” Thanh âm của cô trời sinh mềm mại, cho dù oán giận, nhưng lại nghe tựa như làm nũng, đặc biệt dụ hoặc.

“Anh bận đến mức không có thời gian đi ăn cơm, em còn bắt anh bụng đói, em cái nữ nhân này thực không lương tâm.” Tính tình cô đối ngoại cho tới bây giờ đều rất tốt, ôn ôn nhu nhu, nhưng đối với hấn lại vĩnh viễn vừa xấu vừa hư!

Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, Tả Nghiêm nhanh chóng đứng lên, cúi đầu nhìn những mảnh nhỏ trên đất, lập tức đau lòng gầm nhẹ: “Chặn giấy này anh phải tìm mất rất nhiều tâm tư mới mang được về làm bảo bối! Vừa mới tới tay xong đây! Em cái cô gái hư này!” Ngắc đầu, hung hăng trừng cô một cái, “Em muốn ném thì nên chọn cái khác nha.”

Y Thu Thủy ngồi dậy, chậm rãi sửa sang lại tóc cùng quần áo, “Nga, ai bảo nó vừa khéo ở trong tay.”

Chắc, thật sự đáng tiếc con hổ bạch uy phong lẫm lẫm ngồi trong chặn giấy ngọc. Nghe nói là đại đồ cổ, người nào đó tìm được thì mừng rỡ như điên mang về, nhất định phải đặt trước mắt, mỗi ngày nhìn mới vừa lòng, kết quả hôm nay ~ Ai, cô vì sao một chút cũng không áy náy? Thật sự là, rất không phải.

“Em có ý!” Hấn cảm giận chỉ trích, biểu cảm của nữ nhân này rất rõ ràng.

Phi thường thuần thực trong hai phút chuẩn bị xong, Y Thu Thủy chậm rãi đi qua, thuận tay vì hấn sửa cổ áo, “Em đi làm đây.” Thời gian nghỉ trưa đã kết thúc rất lâu.

“Uy!” Nữ nhân này lại dám ở lúc này bỏ đi! Sao lại không dỗ hấn a!

Cô thực đương nhiên không nghe đến, nhàn nhã xoay người bước đi, sau khi đóng cửa lại, quả nhiên nghe được tiếng vật phẩm rơi trên cửa.

Ai, lại tức giận, khí thế như vậy cũng không lo lắng tuổi trẻ đã bạo mạch máu.

Vừa ra tới liền nhìn đến khuôn mặt Viên Ấu Ấu thất kinh, cô không khỏi mỉm cười nâng tay, nhéo nhéo khuôn mặt tròn tròn đáng yêu, “10 phút sau kêu dì vệ sinh đi vào quét dọn.” Phỏng chừng lúc quét dọn cũng sẽ vô cùng thâm trầm.

“Học tỷ ~” Ô ô ô, học tỷ chọc lão đại phát hỏa rồi phải xông đi, lưu lại một mình cô ở trong này chịu trận, thật sự đáng sợ nha ~

Quả nhiên biết nhiều sẽ luôn bị làm vật hi sinh, năm đó là nhờ học tỷ giới thiệu mới được công tác này, nhưng ai biết sau khi đi vào, làm trợ lý của lão đại hai năm, mỗi ngày nhìn lão đại cùng học tỷ dây dưa xong đều vô cùng gian nan. Nhưng học tỷ là người duy nhất trong công ty khiến cô cảm kích a ~ loại áp lực này thật sự ... quá lớn!!

Y Thu Thủy nhìn cô sợ muốn khóc mà không khỏi bật cười, “Không khoa trương như vậy đi, hấn không phải hổ, không cắn người.”

“Lão đại so với hổ còn đáng sợ hơn!”

Được rồi, giữ hình tượng thất bại, Y Thu Thủy trấn an vỗ vỗ bờ vai cô gái nhỏ, hướng bên ngoài văn phòng đi đến, mới vài bước lại đột nhiên nhớ ra chuyện, “Đúng rồi, nhớ mua chút gì ăn cho anh ấy, phải vị trai nhé.” Ai, nam nhân kiêu ả này rất tùy hứng, thực không có biện pháp.

A a a, lão đại cư nhiên còn chưa ăn cơm? Kia chẳng phải đang nói tính tình hấn so với bình thường hư gấp bội?

Chính gian công ty đều biết nếu lão đại dúi bụng, tính tình sẽ kém đến cảnh giới thái quá ~ học tử, cứu mạng a!

Mười lăm phút sau, Y Thu Thủy nhận được điện thoại khóc lóc kể lể của tiểu học muội, “Ồ ~ học tử, chị không phúc hậu, lão đại rõ ràng có ăn cơm, chị còn sai em đi mua đồ ăn, hại em bị lão bản mắng, anh ấy nói anh ấy không thừa tiền a!”

Ăn cơm? Chẳng lẽ ... người nào đó lại đem cơm chính mình ném vào thùng rác ra tiếp tục ăn? Thật sự là ...

Khóe miệng của cô không tự chủ được cong lên, tâm tình đột nhiên vô cùng sung sướng, “Ngoan, đến hẹn lại lên ý mà, yên tâm đi.” (Ý chị là anh ấy đến giờ lại điên :v)

Ôn nhu trấn an tiểu học muội xong, cô lấy điện thoại ra, ngón tay trên thân máy trơn nhẵn nhẹ nhàng lướt, thật sự không nhịn được...

“Làm sao?” Điện thoại nhất nhanh truyền đến thanh âm người nào đó đang khó chịu, thực rõ ràng còn phát hỏa.

“Cơm ngon không?”

Trong di động quả nhiên có tiếng hít thở, “Không cho phép em nói!”

Nghe giọng nói thanh thúy, Y Thu Thủy tươi cười hết sức xinh đẹp.

~

Bận rộn công tác qua đi, hai ngày nghỉ trong tuần là đáng chờ đợi nhất.

Thời tiết 35 độ cực nóng, cho nên có thể ở trong không khí mát lạnh, thoải mái nằm trên sofa, uống một ly hoa quả chua ngọt, lại ôm laptop chơi trò chơi, thì thật sự là ... phi thường đáng đánh đòn.

Y Thu Thủy vì mị đôi mắt, nhìn nhìn nam tử phía trước, ngay lúc này cho uống đồ ngọt mà hần chán ghét cũng không bị dị nghị, thì có thể thấy được hần có bao nhiêu đáng bị đánh!

Rất khó chịu! Thất lưng của cô bởi vì người nào đó tối hôm qua cùng sáng hôm nay lằng xằng làm bậy mà đến độ không đứng dậy được, đã thế còn phải làm việc nhà! Hần thì sướng rồi, có thể thoải mái ở trong này hưởng thụ, dựa vào cái gì?!

“Tả Nghiêm, đi mua bột giặt đi, trong nhà dùng hết rồi.”

Người nào đó đang trầm mê trong trò chơi, mặt mày cũng không nâng, “Phòng tắm bên trái, giá thứ ba, có gói mới.”

Đáng giận!

“Thức ăn nấu cơm trưa?”

“Buổi sáng đã mua.”

“Hoa quả?”

“Táo, xoài, dưa lưới.”

Cô lạnh lạnh từng chữ từng chữ nói: “Em, muốn, ăn, nho! Ngay, lập, tức!”

Đây là cố ý gây sự! Nam nhân chậm rãi ngẩng đầu lên từ laptop, đôi mắt tối đen nhìn từ giỏ đựng quần áo trên tay cô, đến sàn mới dọn một nửa, lại đến mặt bàn hỗn độn, sau đó trở lại khuôn mặt nhỏ nhắn, “Y Thu Thủy, chúng ta đã nói thế nào?”

Cô không chịu chuyển tới chỗ hần, cũng không đồng ý hần chuyển vào, vô số lần tranh cãi qua đi, hai người rốt cục cũng thỏa thuận, hai bên sẽ thay phiên, ở địa bàn ai thì do người phụ trách mọi việc.

“Mệt mỗi quá.” Dem giỏ quần áo vứt lên đất, cô trực tiếp nằm trên sofa, giữa hai chân truyền đến cảm giác đau nhức làm mặt mày nhăn lại, hơn nữa phần eo vẫn không khỏe, trong nháy mắt, cảm xúc khó chịu thẳng hướng mà lên, “Uy, anh đi dọn sàn đi.”

Nữ nhân này nói rõ xấu, “Y thu ... “

Cô xoay người, đưa lưng về phía hắn.

Trùng mắt nhìn bóng lưng cô, Tả Nghiêm nghiêng răng nghiêng lợi lại không biết làm thế nào, sau một lúc lâu, laptop nặng nề bị vứt lên mặt bàn, người nào đó đứng dậy vang lên động tĩnh rất lớn.

Thanh âm máy hút bụi có quy luật truyền đến, khoe môi Y Thu Thủy lén lút nhướn, tâm tình sung sướng lần nữa trở lại. Bàn tay vươn ra lấy điều khiển từ xa mở tivi, bưng lên ly nước hoa quả chỉ mới uống một chút, thoải mái nhấp một ngụm, lại thấy người nào đó để laptop lại, liền mở ra tiếp tục chơi.

Như vậy mới tốt, cao lớn như vậy, cường tráng như vậy, không làm việc nhà thật sự rất không phải.

Ách, là loại trò chơi khó khăn siêu cao, nam nhân này thực nhàm chán.

Cô thoát khỏi trò chơi của hắn, muốn tìm một trò thoải mái đơn giản khác, nhưng đôi mắt cũng không tự chủ được liếc nhìn nam nhân thuần thực làm việc nhà.

Toàn công ty khẳng định đều không tưởng tượng được, lão đại bọn họ ngay cả nhìn bóng lưng cũng đều sợ cư nhiên có thể hiền tuệ như vậy. Thật sự là ...

Y Thu Thủy đóng laptop, nhìn nam tử cường tráng, nhìn hắn nghiêm túc mà cấp tốc, nhìn hắn đem căn phòng hỗn độn thu dọn sạch sẽ, động tác nhanh nhẹn, làm việc sảng khoái, không chút tổn hao tới khí thái nam tử.

Tả Nghiêm nguyên bản không phải như thế, ít nhất ở lúc cô lần đầu tiên nhận thức hắn, cô ngay cả tưởng đều không nghĩ tới, có một ngày sẽ nhìn thấy hắn ở trong nhà cô, vì cô làm việc nhà. Cho nên nói nhân sinh và duyên phận thật sự quá kỳ diệu.

Bọn họ như vậy là duyên gì? Nghiệt duyên?

Từ ngày hắn chuyển tới trường tiểu học của cô, bọn họ đã liên dây dưa không dứt, quốc trung, trung học, thậm chí là đại học, bọn họ cư nhiên có thể luôn cùng một trường, hắn rõ ràng chán ghét nữ nhân, cho tới bây giờ cũng không liếc một cái, nhưng lại có thể cùng cô từ quan hệ bằng hữu phát triển thành quan hệ thân mật. Nghĩ đến cũng thật sự không hiểu nổi.

“Uy, rèm cửa sổ phải lấy xuống giặt nha.”

Cô thật xấu tâm, sai lầm nốt việc còn chưa đủ, lại còn thêm việc cho ai đó. Lòng cô trong nháy mắt tràn ngập tư vị vừa chua xót lại vừa ngọt ngào.

Cô khi dễ hắn, được rồi, cô thừa nhận. Nhưng cô thích nhìn hắn lúc này, đối với toàn thể giới hắn có thể không để ý, tính tình táo bạo, nhưng duy độc với cô hoàn toàn trái ngược.

Ai bảo người nhiều năm như vậy ở bên cô, duy nhất chỉ có hắn.

Tiếng chuông di động du dương đánh gãy suy nghĩ của cô, hắn từ phòng ngủ lấy điện thoại mang ra.

“Phục vụ thật tốt.” Cô cười meo meo tiếp nhận di động.

Hắn hung hăng trừng một cái, “Em chờ đấy!”

Cô ấn xuống phím call, biểu cảm tuyệt đối sung sướng, “Uy?”

“Thực vui vẻ nha?” Điện thoại đầu kia là lão đại nhà cô, mẫu thân đại nhân!

“Không có.”

“Hừ, con thì vui rồi, nhưng lão mẹ ta tuyệt đối không vui.”

“Ai lại chọc mẹ?” Đối với tính tình của mẹ, Y Thu Thủy thật sự bất đắc dĩ, mười phần mười hỏa bạo cùng cương liệt, khó trách cô cùng người nào đó ở chung tốt như vậy, đôi mắt quét đến nam tử ôm rèm đi vào phòng tắm.

“Trừ con ra còn có thể là ai?” Trung khí mười phần bắt đầu mướng, “Tiểu thư, con năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Qua sáu tháng nữa chính là hai mươi chín, hai mươi chín a! Không phải mười chín đâu! Con đừng

tưởng trốn tới Đài Nam, ta sẽ niệm không đến con, quản không nổi con! Bây giờ ta nói cho con nghe, chuyện kết hôn này ta sẽ quản.”

Quả nhiên lại vì chuyện kết hôn, từ lúc cô hai mươi lăm tuổi, lão mẹ đã liên sợ cô gả đi không được, liên tục ở tai cô tụng kinh, thật sự làm đầu cô rất đau.

“Mẹ ...”

“Kêu a ma cũng không được! Ta mặc kệ, con ở Đài Nam công tác bề bộn nhiều việc không trở về cũng không sao, tốt a, ta nhân nhượng cho con, lần này ta giới thiệu người ở ngay Đài Nam công tác, như vậy không còn lý do để đưa đẩy rồi chứ? Ta cùng người ta đã hẹn xong, thứ bảy tuần sau gặp mặt, cứ như vậy đi, đến lúc đó ta báo con biết thời gian địa điểm.”

“Mẹ ...”

Người bên kia hoàn toàn không để ý tiếng cô kêu gọi, nắm di động, mày nhăn thật chặt, tính cách nữ sĩ Y Ôn Ôn quả nhiên vài thập niên như một ngày, cũng thật “ôn nhu” nha.

“Cô gái, tránh ra một chút.” Một đạo tiếng nói trầm thấp đánh gãy sự ngây ngốc của cô, hai bàn tay vươn ra ôm cô chuyển tới chỗ trống khác, sau đó ngồi vào chỗ của mình, rồi lại đem đầu cô nhét vào lồng ngực mãnh liệt nam tính.

Không suy nghĩ, thân thể cô vô thức thuận theo nằm vào, đầu gối gác lên đùi hắn, nhìn hắn đem laptop tới, giây tiếp theo quả nhiên nghe được bài ca rỗng giân: “Y Thu Thủy, em cái nữ nhân này, không biết chơi tiếp thì thôi lại còn thoát của anh! Em có biết anh chơi bao lâu mới đến mức kia không?”

“Không biết.” Cô thực rõ ràng trả lời, sau đó thân thủ chụp đùi hắn, “Anh không cần lớn tiếng như vậy, làm em không thoải mái.”

Nữ nhân này! Tả Nghiêm tuy rằng buồn bực, nhưng vẫn hạ âm lượng: “Em xem em lãng phí bao nhiêu thời gian của anh.” Hắn hẳn phải chơi từ đầu.

“Chính là nếu lúc ấy anh đi giặt quần áo, em cũng sẽ không cần mệt mỏi như vậy.” Ai bảo tính cách hắn phiền toái, mỗi một quan cần phải mất 3 phút thông quan mới bằng lòng tiến hành quan tiếp theo, thế này mới kêu lãng phí thời gian được không? Chơi nghiêm túc như vậy sẽ có thưởng sao?

“Sao em không đem quần áo quăng vào máy giặt, chờ nó giặt xong thì mang lên ban công phơi, như vậy sẽ mệt? Dây dưa kéo dài, một chút việc nhỏ cũng làm rất lâu, em thật phiền toái.”

Cô hoàn toàn không để ý hắn nói, dù sao cuối cùng vẫn là hắn làm xong, hơn nữa nam nhân này trời sinh có hiệu suất, xem, nửa giờ đã xong hết, không hổ là lão đại “mau lẹ”.

Đôi mắt từ dưới hướng lên trên, nhìn nam nhân lâm vào trò chơi, kỳ thực bộ dạng hắn phi thường không sai, mày rậm hơi dương, đại biểu tính cách bá đạo, đôi mắt nhắm đen mà lợi hại, cái mũi thẳng cùng bờ môi kiên nghị, nhất là hắn còn có cái cằm mười phần nam nhân, đường cong dương cương, trung gian có lỗ nhỏ lõm xuống, rõ ràng và chính xác nói cho người khác biết hắn không phải nam nhân dễ thỏa hiệp.

Trên thực tế, hắn xác thực như vậy, có kiên trì, có nguyên tắc, có nghị lực, còn có ... tính tình.

Nhưng đối với cô, lại hết thấy không có.

“Y Thu Thủy, em cố ý, đúng không?”

Trong tiếng thấp giọng của hắn, cô phục hồi tinh thần, hiện tại mới phát hiện nguyên lai tay của mình cứ nhiên bất tri bất giác ở trên đùi hắn từ từ vuốt ve...

Cho dù vô thức, nhưng cô thừa nhận, động tác này tuyệt đối trần trụi khiêu khích! Ai, rõ ràng cô chỉ nhìn hắn thôi mà, sao...

Cô mềm mại cười, đôi mắt như nước, rõ ràng thừa nhận, “Là cố ý, như thế nào?”

Laptop đáng thương rất nhanh bị ném đi, thân thể nam tính cường tráng như núi lập tức ép xuống.

Hắn không phải nam nhân có tính nhẫn nại hôn môi, nhưng nếu hắn hôn cô, thì mười phần đều nghiêm túc cùng trực tiếp, đầu lưỡi với vào quần lấy lưỡi cô, nặng nề mà hút, vừa lồi vừa ma sát, khẩu dịch tương đối.

Trừ bỏ hắn, cô chưa bị người khác hôn qua. Cô hiểu được trên đời này chỉ có hắn mới có năng lực dùng một cái hôn hút bay hồn phách của cô, để cô mặc hắn làm gì thì làm.

Thân mình mềm yếu triền miên mất đi khí lực, rồi trong mê mang lấy lại tinh thần mới phát hiện quần áo đã sớm bị hắn cởi sạch, da thịt quang lỏa nóng nóng vuốt phẳng cùng nhau, làm người ta nổi da gà.

Hắn luôn gấp gáp, cúi mặt nặng nề mút trước ngực cô, bàn tay to đã đụng đến giữa đùi, ý đồ xâm lược rõ ràng.

“Ngô ... không cần ... ” Cô không thuận theo khép chặt hai chân, ở dưới thân hắn giãy dụa.

“Ngoan, rất nhanh.”

“Không ... đau ... ”

Động tác của hắn dừng một chút, ngừng đầu nhìn cô, “Nơi nào đau?”

“Nơi đó ...” Trên thực tế, không phải đau, là trướng!

Tối hôm qua bọn họ làm rất tận tình, buổi sáng lại tới một lần nữa, đã vậy còn đáng giận kéo dài hung mãnh, làm cô có chút không khỏe, loại cảm giác này vài giờ sau càng rõ ràng.

“Anh nhìn xem.” Thần sắc hắn đột biến, khăn trương kéo đùi cô.

Cô cho hắn xem mới là lạ!

“Không!” Không phải làm tình, không ở phòng ngủ, mà là trong phòng khách ánh sáng sáng ngời, cứ như vậy rộng mở chân cho hắn xem, thì ...

“Cô gái, anh không có tính nhẫn nại.” Mặt hắn lạnh xuống, không để ý cô biệt xoay cùng tùy hứng, dù sao cũng là thói quen, chỉ hơi dùng sức cô đã không phải là đối thủ mà khuất phục.

A, cứ coi như cô đã chết! Y Thu Thủy ôm gối bịt kín khuôn mặt, cảm giác được hơi thở nóng rực phả lên chỗ đó, cô sắp bốc cháy rồi ~

“Xấu hổ cái gì mà xấu hổ, đều đã nhìn mười năm.” Hắn tinh tế đánh giá chỗ mảnh mai kia, nhan sắc phần nộn, cánh hoa cùng nhụy hoa đậm đậm đáng yêu, bởi vì hắn kéo đùi cô mà bị bắt mở lớn, chỗ thần bí mất hồn triển lộ rõ ràng.

Nơi đó, từng vô số lần bao lấy hắn, vừa chặt vừa nóng, lại vừa nhuyễn vừa nộn, thấm ướt mẫn cảm, tạo cho hắn khoái cảm vô hạn cùng thỏa mãn vô cùng.

Cmn! Lạnh khí có phải hay không bị hư? Hô hấp của hắn trở nên phi thường phi thường không thông thuận, khoang miệng không ngừng nuốt nước bọt, đôi mắt không tự chủ được gắt gao nhìn chăm chú nơi đó, không nỡ dời xa.

“Rốt cuộc muốn xem bao lâu a!” Tiếng nói kêu khiếu oán giận rõ ràng mang theo xấu hổ.

Hắn dùng lực nuốt nước miếng, ý đồ nói chuyện, lại phát hiện yết hầu thực khàn khàn, “Có chút sưng, anh đi lấy thuốc.”

Hắn cứng ngắc rời sofa, cấp tốc tìm thuốc mỡ, sau đó chỉ dùng một ánh mắt liếc chế trụ nữ nhân muốn phản kháng, bắt cô ngoan ngoãn nằm, vì cô bôi thuốc.

Thuốc mỡ dễ chịu mát mẻ theo ngón tay hắn một chút lại một chút thâm nhập vào cơ thể cô, động tác rất quen thuộc, việc này từ lúc bọn họ phát sinh quan hệ liền làm không thiếu.

Bởi vì thân thể bọn họ không sai biệt, hơn nữa mỗi lần cô đều làm ma lực hắn phát cuồng, cho nên chẳng sợ tận lực ôn nhu, cũng khó miễn ... Ách.....

Y Thu Thủy nhẹ nhàng thở hắt, hơi nhú mày nhìn hắn chăm chú quan sát nơi đó, lại cảm thấy không được thoải mái, nhưng không nhịn được tò mò, “Nơi đó có phải hay không ... rất kỳ quái?”

“Không kỳ quái.” Hấn tinh tế miêu tả, chậm rãi vuốt phẳng, tính nhẫn nại thần kỳ mười phần, quả thực muốn yêu thích không buông.

“Có hay không ... đổi ... ” Hơi nóng vọt lên mặt, xấu hổ... nhưng muốn hỏi.

“Cái gì?” Hấn nhất thời không hiểu, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn cô.

“Chính là ... so với lần đầu tiên ... hình dáng ... ” Cô thật sự không nói được nữa, mặt đỏ như máu, xem trên tạp chí nơi đó bởi vì ma sát mà hình dáng sẽ từ từ động lại, kia cô ...

Hấn nở nụ cười, khoe miệng gọi lên đến bộ dáng hết sức tà khí, “Anh nghiêm túc nhìn, rồi nói cho em biết, ần?”

Được rồi, cô óc đậu mới có thể hỏi hấn vấn đề như vậy. Nhưng không kịp kháng nghị, đã bị miệng lưỡi của hấn hôn đến cứng đờ.

“Không ... Tả Nghiêm ... ”

Kháng nghị đương nhiên không hiệu quả, hấn ở giữa đùi cô tinh tế phẩm thưởng, một chút một chút lại dùng môi chậm rãi thưởng thức, trong ngoài không tha, hôn đến khi cả người cô đều sợ run đứng lên, chất lỏng đầm đìa, mới lả lướt dần buông, sau đó ở môi cô vang dội hôn một cái, “Rất xinh đẹp, bảo bối.”

Cô run rẩy thật sự lợi hại, cao trào khoái cảm đánh sâu vào trong cơ thể, ôm sát cổ hấn, ngẩng đầu tìm được bờ môi quen thuộc, ở trong môi hấn tìm hương vị của chính mình, hỗn độn cùng thuốc mỡ là vị bạc hà, rõ ràng quá dị, nhưng lại ngoài ý muốn liêu nhân.

Vừa hôn, hấn vừa hồng hộc nắm tay cô hướng vào dưới thân mình, ý đồ rõ ràng. Cô kiêu kiêu nở nụ cười, thỏa mãn hấn.

Vừa mới chạm vào, còn chưa kịp làm gì, thì điện thoại đặt bên bàn đột nhiên dồn dập vang lên, đánh gãy động tác của cô.

“Mặc kệ nó.” Lưỡi hấn ở bên tai cô nóng rực liếm liếm, bàn tay hơi dùng sức ý bảo cô tiếp tục. Vậy thì tiếp tục đi.

Nhưng tiếng chuông như cố tình đối nghịch với hấn, vang lên liên hồi không dứt. Hấn phát hỏa cầm điện thoại ném ra xa.

Tiếc rằng chiếc di động này rất tốt, chẳng những không bị đập hư, ngược lại khi đựng xuống, một chuỗi âm thanh lưu loát trung khí mười phần lại từ bên trong bùm bùm truyền ra.

“Con, thế nào lâu như vậy không tiếp điện thoại? Có phải đang bận công tác? Ta đã nói với con rồi, cái công ty nhỏ kia mở hay không cũng không sao cả, trong nhà không thiếu chút tiền ấy ... ” Tiếng nói Tả mẫu sáng ngời rõ ràng vô cùng.

Cmn!

Nam nhân trực tiếp vô lực ngồi phịch trên thân thể cô, Y Thu Thủy nghe được người nào đó mắng thô tục, không nhận được giạt giạt khoe miệng, này thật sự là ... có đủ khô hài.

Cô vỗ nhẹ cơ bắp rắn chắc trên lưng hấn, ghé vào lỗ tai nhỏ giọng nói: “Đứng lên, ần?”

Bàn tay hấn nắm vú cô, rõ ràng không tình nguyện nhu lỏng, làm như không nghe được.

“Ngoan, đi tiếp điện thoại.” Được rồi, nam nhân chính là tiểu hài tử, muốn dễ thì phải dễ.

“Tả Nghiêm, con có nghe mẹ nói chuyện không?” Niệm nửa ngày, Tả mẫu đột nhiên hoài nghi không có ai tiếp chuyện, ở đầu kia rống to hỏi.

“Đi thôi.” Cô kéo tay hấn.

“Tả Nghiêm! Tả Nghiêm! Con!” Âm thanh liên tiếp dồn dập, tính cách mười phần Tả gia. Quả nhiên di truyền là một thứ đáng sợ.

Tả Nghiêm thấp rủa một tiếng, tâm không cam tình không nguyện rời khỏi Y Thu Thủy, nhặt lên đi động trên đất, cả tiếng đáp: “Nghe được a, con không điếc!”

“Ha ha, chỉ biết con ngoan nhất, sẽ không có chuyện không để ý lão mẹ ta.” Tả mẫu đắc ý cười.

“Nói trọng điểm.”

“Tâm tình không tốt?” Đối với cá tính của con trai mình, Tả mẫu phi thường hiểu biết, vừa nghe liền rõ cảm xúc, người mẹ luôn yêu con đến không thể yêu hơn lập tức thuận ý, “Con đã lâu chưa về Đài Bắc, tuần sau trở về cho mẹ nhìn được không, vừa khéo các chị con cũng sẽ về.”

“Nhìn gì mà nhìn, cũng sẽ không nhiều một miếng thịt.” Không nói đến các chị thì có thể xem như miễn cưỡng hoàn hảo, nhưng nói rồi lại khiến hấn càng thêm quyết tâm không muốn về! Vừa nghĩ đến trong nhà có một đồng nữ nhân lú rú, đầu hấn liền phát đau.

“Không được như vậy a, con có biết chúng ta đều muốn gặp con không?! Trở lại một chuyến thì sao, dù sao con không có bạn gái, cũng không phải không có thời gian, con, con ngẫm lại xem ... ”

“Đã biết, không cần nói thêm gì nữa.” Tính nhẫn nại của Tả Nghiêm luôn hữu hạn.

“Con đáp ứng?”

“Àn.”

“Thật tốt quá, con, mẹ thật cao hứng, mẹ sẽ nấu món con thích ăn nhất ăn ... ”

“Được rồi, mẹ mau gọi cho các chị đi.”

“Đúng a, các chị con nói nếu con đáp ứng nhất định phải nói cho chúng biết, con xem trí nhớ ta này, ta hiện tại lập tức đi gọi điện thoại, nói cho ... ”

“Vây đi gọi đi.” Thực lưu loát cúp điện của Tả mẫu, Tả Nghiêm nhú mày, xoay người nhìn nữ nhân đã mặc xong quần áo, nằm trên sofa xem tivi, mày hấn càng chặt.

Y Thu Thủy liếc hấn, lập tức bật cười, “Anh thế nào còn ... kích động a.”

Hấn trần truồng đứng nơi đó tiếp điện thoại, điện thoại nói xong dục vọng cư nhiên còn chưa biến mất, luôn như vậy ... ách ... thẳng thắn mà nói, này cũng quá khoa trương đi, có một không nha?

“Nhìn cái gì, đều do em!” Hấn hung hăng trừng cô, đi tới kéo vào lòng, “Lại đây cho anh làm.”

“Không.” Hứng trí của cô đã giảm.

“Em dám không!” Hấn nghiêng răng nghiêng lợi, một phen ôm cô vào phòng ngủ, “Em còn chưa thỏa mãn anh mà đã muốn phủi mông đi? Xem anh làm thế nào thu thập em.”

Về phần phản kháng, nếu cô phản kháng hữu dụng, vậy thì nam nhân này có tác dụng gì?

3. Chương 3

“Học tỷ, chị xác định hôm nay cùng em đi dạo phố, lão đại sẽ không mất hứng?” Viên Ấu Ấu tay phải cầm túi giấy, tay trái nắm tay học tỷ mình sùng bái, lần thứ ... lo lắng.

“Yên tâm, sẽ không.” Y Thu Thủy trấn an vỗ vỗ tay tiểu học muội, cho dù có mất hứng, cũng chỉ tìm đến cô làm loạn mà thôi. Y Thu Thủy rất rõ ràng Viên Ấu Ấu có bao nhiêu sợ Tả Nghiêm, cho nên không muốn dọa cô nhóc.

“Không phải lần trước chị đã đáp ứng sẽ đi dạo phố cùng em sao, hôm nay vừa khéo.”

“Nhưng là ...” Hôm nay là Chủ nhật nha, cô đoạt học tỷ của lão đại, khẳng định sẽ rất thảm a! Ô ô ô, người ta không muốn thứ hai phải nhìn mặt lão đại đen thui đâu ~

“Đừng nhưng là, em không phải nói muốn mua váy sao? Cái kia trông rất đẹp, hẳn sẽ hợp với em.”

“Oa, thực sự đúng a, em muốn đi thử.” Lực chú ý của tiểu nữ nhân đơn thuần lập tức bị dời đi, hưng phấn kéo cô hướng vào tiệm quần áo.

Công ty bách hóa vào chủ nhật trước sau như một chật chội, rõ ràng nói kinh tế đang đình trệ, nhưng nhìn bách hóa này xem, thật sự sẽ hoài nghi về sự đình trệ đó. Hay là bởi vì nữ nhân trời sinh đã có tiềm chất cuồng mua sắm?

Y Thu Thủy vừa chờ Viên Ấu Ấu thay quần áo, vừa tùy ý đánh giá bên trong tiệm, lại bỗng nhớ tới khuôn mặt người nào đó đen xì khi nghe cô nói hôm nay đi dạo phố cùng Viên Ấu Ấu, khóe môi không nhịn được nhướn lên, ai, nam nhân dục mẫn không tiết chế thật sự không thể chọc vào.

Bởi vì bị cô làm tổn thương, cho nên ngày hôm qua cô đã lấy tay cùng miệng giúp hắn giải quyết. Nhưng tính cách nam nhân này cố tình cổ quái, ngay cả thân thể cũng cổ quái, chỉ làm cách bình thường sẽ không hưng phấn nổi ~ Ách ... sau một thời gian lâu dài mỗi tay mỗi miệng không kết quả, cô liền kiên quyết mặc kệ, chẳng sợ hắn dụ dỗ hay uy hiếp đủ loại, cô vẫn cứ lăn ra giường ngủ.

Hắn với cô một chút biện pháp cũng không có, buồn bực sắp nổ mạnh, kết quả hôm nay lại biết cô đi dạo phố, tính tình triệt để toàn diện bùng nổ.

Cô cảm thấy khi rất kích động thì nên yên lặng bình tĩnh, cho nên cô càng phải đi để hắn có không gian riêng! Xem, cô thật hiểu nhân ý, thật biết săn sóc nha.

Bất quá nếu chuyện này bị Viên Ấu Ấu biết, sợ rằng tiểu nữ nhân sẽ bị dọa trắng mặt, vậy nên vẫn là quên đi.

“Học tỷ chị xem, đẹp không?” Viên Ấu Ấu sau khi đổi váy xong, liền đứng trước gương xoay một vòng.

“Àn, rất đẹp.” Cô ôn nhu cười, tuổi trẻ thực tốt, mặc trên người Viên Ấu Ấu nhan sắc phần nộn đúng là thanh xuân dào dạt.

Viên Ấu Ấu năm nay hai mươi ba tuổi, nhỏ hơn cô năm tuổi, là học muội ở quốc trung của cô, tuy lúc học cùng không quen biết, nhưng về sau khi cơ duyên xảo hợp quen biết, mới phát hiện nguyên lai là cùng trường. Cái này cũng coi như hữu duyên, hơn nữa cô thật sự thích học muội đáng yêu lại hiểu chuyện, ở cùng cô bé thực thoải mái.

“Học tỷ, chị cũng đi thử đi, em cảm thấy cái váy kia chị mặc vào khẳng định siêu đẹp.” Viên Ấu Ấu chỉ một chiếc váy dài đồ tươi, nhìn cô nói.

“Nha, làn da vị tiểu thư này rất trắng, khí chất tốt như vậy, khẳng định hợp màu đỏ.” Nhân viên bán hàng đứng một bên cũng thêm vào.

“Không cần, cảm ơn.” Y Thu Thủy mỉm cười khéo léo từ chối.

Tả Nghiêm không thích nàng mặc màu tiêm diễm, nói rằng rất chọc ánh mắt nam nhân, hẳn vô cùng khó chịu. Kỳ thực nào có khoa trương như vậy, cô rất rõ ràng mình tuyệt đối không phải mỹ nữ. Bất quá vừa khéo, đối với quần áo, cô cũng không thích màu ấy, cho nên rõ ràng thuận ý hắn. Đối với chuyện này, người nào đó phi thường tự đắc, phi thường vừa lòng, hoàn toàn thỏa mãn.

“Tiểu thư cứ thử xem, màu này thanh lịch, cô khẳng định sẽ thích.”

Được rồi, trông cũng không sai, thử thì thử, đã là dạo phố, tự nhiên không thể tay không mà về.

Cho nên nói, nữ nhân trời sinh đều có tiềm chất cuồng mua sắm, đằng đằng sáu giờ dạo phố, hai cô cư nhiên ôm bao lớn bao nhỏ trở về.

“Không được, không được, em thật sự không muốn động nữa.” Viên Ấu Ấu ngồi phịch trên sofa mềm mại, ai oán kêu.

“Là ai luôn mồm nói lại dạo một chút, lại dạo một chút chút?” Y Thu Thủy đem khăn giấy đưa cho cô, “Lau mồ hôi đi, khí lạnh thổi vào dễ cảm.”

“Học tử, chị làm sao có thể còn ... ” Viên Ấu Ấu tựa trên sofa, đánh giá Y Thu Thủy ngồi chính diện, suy nghĩ nửa ngày không tìm được từ thích hợp để hình dung, “Tốt như vậy?”

Rõ ràng cùng nhau dạo phố, rõ ràng cùng nhau đi đằng đằng sáu giờ không nghỉ ngơi, rõ ràng học tử cũng mệt mỏi, vì sao vẫn tỉnh nhàn nhã như vậy?

Đúng rồi, dịu dàng như nước, chính là từ này, ở lúc người bình thường mệt mỏi, đều sẽ không còn hình tượng, vậy mà học tử lại không nha, cô ngồi ở chỗ kia, cười nhan nhợt nhạt, khiến cho người ta cảm thấy giống thanh lương cam tuyền, thấu triệt xinh đẹp.

Kỳ thực học tử không coi là xinh đẹp, nhưng khí chất điềm đạm lại hết sức động nhân, càng nhìn càng thấy thoải mái. Mà chỗ lợi hại nhất của học tử chính là, trong khi toàn bộ mọi người đều nhượng bộ lui binh với lão đại, thì chỉ có cô mới khiến lão đại hạ được hỏa, này thật sự quá mạnh mẽ!

“Em làm gì vậy.” Y Thu Thủy bị Viên Ấu Ấu nhìn bằng ánh mắt nhiệt liệt sùng bái chọc cười, cô tuy rằng cũng mệt mỏi, nhưng tính tình trời sinh trầm ổn làm cô trừ bỏ ở trước mặt người nào đó ra, thì mọi thời điểm đều đoan trang thỏa đáng.

“Có phải quá mệt?”

Viên Ấu Ấu gật đầu.

“Có phải đi không nổi?”

Lại gật đầu.

“Không muốn đi tiếp?”

Mãnh liệt gật đầu.

“Có cần xe đưa về?”

Liều mình gật đầu.

Y Thu Thủy lấy di động ra bấm số, tiếng chuông vang đến lần thứ tám thì ý cười bên môi càng nồng đậm. Được rồi, người nào đó tuy tính tình khó chiều, nhưng cô biết hẳn sẽ không có chuyện không tiếp điện thoại của cô.

“Làm sao?” Quả nhiên, đến tiếng thứ chín, người nào đó cả tiếng nói. Vẫn còn tức giận nha ~

“Em mệt quá.” Cô cúi đầu nói.

Viên Ấu Ấu sắc mặt nháy mắt thay đổi, liều mình xua tay lắc đầu.

“Xứng đáng! Ai bảo em chạy đi dạo phố, trả lại cho anh bảy giờ hai mươi ba phút đi! Loại thời tiết này mà còn chạy ra ngoài được, quả thực đầu óc có vấn đề!”

Miệng thực độc, xem ra tâm tình thật sự siêu không tốt. Nhưng hẳn càng mắng, tâm tình cô lại càng sáng khoái, khoe môi cười cũng càng đậm, đối với ánh mắt cầu xin của Viên Ấu Ấu coi như không thấy, “Mệt quá ~ ”

Đầu kia điện thoại ngừng đủ 1 phút, sau đó, “Đang ở đâu?” Hỏa đại, nhưng lại không khống chế được mở miệng hỏi.

Chỉ biết tuy tính tình hẳn rất hư, nhưng đầu óc phi thường tốt, Y Thu Thủy thực sung sướng báo địa chỉ rồi kết thúc trò chuyện, nhìn một khuôn mặt lã chã chực khóc.

“Học tử, chị rất xấu nha.” Viên Ấu Ấu lệ quang lờ lờ, “Chị cư nhiên là gọi điện thoại cho lão đại.”

“Di, lần này sao thông minh như vậy, nhất đoán liền chuẩn?” Thật khó có nha. Cô rõ ràng không gọi tên hẳn, chỉ mới nói vài câu, Viên Ấu Ấu đã biết cô gọi cho ai.

“Bởi vì chỉ khi cùng lão đại nói chuyện, chị mới dùng ngữ khí này nha!” Đây thực rõ ràng được không, cô cũng không phải ngốc tử.

“Ngữ khí gì?”

“Mềm yếu, ngọt ngào, ai u, em thể không hình dung nữa a, dù sao đặc biệt yêu kiều là được rồi.” Tuy rằng học tỷ bình thường nói chuyện với bọn họ cũng ôn ôn nhu nhu, nhưng mỗi lần cùng lão đại nói chuyện sẽ đặc biệt không giống.

“Vừa nghe liền biết chị thích anh ấy, yêu anh ấy.”

Yêu? Y Thu Thủy hơi cười, nhưng đáy lòng lại sâu thâm trầm xuống, trong thời tiết nóng bức, đột nhiên cảm thấy cả người rét run.

Viên Ấu Ấu không phát giác Y Thu Thủy không thích hợp, tiếp tục nói: “Nhưng lão đại lại càng yêu chị hơn nha. Thật tốt quá, yêu thương lẫn nhau rất hạnh phúc.”

Yêu thương lẫn nhau? Rõ ràng không phải như thế, vì sao Viên Ấu Ấu lại nói vậy?

Cô cùng Tả Nghiêm, bắt quá là vì, là vì ... vì sao lại cùng nhau?

Nếu nói khi Viên Ấu Ấu nhìn Y Thu Thủy gọi điện cho Tả Nghiêm là kinh hoảng, thì khi lão đại đại nhân đưa cô về tận nhà, thì chính là hoàn toàn hoảng sợ! Sắc mặt lão đại sau khi nhìn hai cô liền biến thành đen xì, hai cô khắc sâu cảm giác “ngồi trên bàn châm”.

Sau ba mươi sáu phút trầm mặc dài lâu, rốt cục cũng đến cửa nhà, Viên Ấu Ấu vội vàng nói lời cảm tạ, cầm túi giấy như chạy trốn khỏi xe. Sau khi xuống xe mới phát hiện, nguyên lai không khí tự do quá ngọt ngào.

A a a, học tỷ, chị thật sự vô cùng lợi hại, sao có thể cùng lão đại ở chung lâu như vậy chứ ~

“Nói đi.” Chạy cách nhà Viên Ấu Ấu một đoạn đường xa, Tả Nghiêm tìm một nơi có bóng cây che dùm xe lại, buồn thanh hờn dỗi mở miệng.

“Nói cái gì?” Y Thu Thủy chất chất nói.

“Vì sao tâm tình không tốt?” Nữ nhân này khi gọi điện cho hắn, rõ ràng ngữ khí còn nhẹ nhàng làm hắn cần răng. Nhưng khi chờ hắn lái xe qua mới phát hiện, tâm tình của cô rất tệ, mà trợ lý ngốc kia còn không biết chuyện, cứ liên tục lú rú.

Nhìn cô không vui, tâm tình hắn cũng theo đó càng ác liệt, có thể chịu đến khi đem tiểu trợ lý về nhà xong mới mở miệng, đã là quá hạn nhẫn nại.

Nguyên lai hắn đã nhìn ra, quả nhiên nam nhân này khôn khéo đến đáng sợ, một chút biến hóa nhỏ của cô cũng trốn không thoát.

Y Thu Thủy toàn thân thả lỏng, mềm yếu tựa trên ghế ngồi, đôi mắt khép hờ, rất nhẹ thực nhu mở miệng: “Tả Nghiêm, em chỉ không ý thức được, nguyên lai chúng ta đã quen nhau mười tám năm.”

Mười tám năm, thì ra đã mười tám năm, nhân sinh lâu dài như vậy, năm tháng thanh xuân trân quý như vậy, bọn họ đã cùng nhau vượt qua. Thời gian dường như lâu lắm rồi, bởi vì ngay cả lúc ban đầu quen biết thế nào, cô cũng đã quên.

“Lại như thế nào?” Bọn họ quen nhau lâu như vậy, không phải đã sớm biết sự thật sao? Có cái gì đáng để tâm tình không tốt? Hay là cô cảm thấy thời gian quá dài nên chán ngấy? Nghĩ đến đây, mặt hắn càng đen.

“Không như thế nào.” Cảm xúc của cô cho tới bây giờ chưa từng giấu hắn, cũng không thể gạt được hắn, “Em chỉ không nghĩ tới, trừ bỏ mẹ, em cứ nhiên có thể cùng một người liên lụy nhiều năm như vậy.”

Cô không giải thích, nhưng hắn hiểu được. Thân thể của cô, hết thảy của cô, hắn đều biết. Khó trách hôm nay tâm tình đột nhiên giảm, không phải chán ngấy là tốt rồi, hắn yên tâm tiếp tục lái xe.

Bên trong xe một mảnh an tĩnh, chỉ có hắn cùng cô, hắn vẽ mặt chuyên chú, cô lẳng lặng dựa vào.

Không có âm nhạc trầm nhẹ, không có âm ngữ bình thường của những đôi tình nhân, nhưng không khí trong xe lại là một mảnh an mật, thoải mái mà thả lỏng, chỉ cần bọn họ cùng nhau, chỉ cần có cô bồi bên người hắn, chẳng sợ một câu cũng không nói, hắn đều cảm thấy rất tốt.

Kỳ thực không chỉ là cô, năm đó hắn cũng vô pháp tưởng tượng sẽ cùng một tiểu nữ nhân nhu nhược liên lụy nhiều năm như vậy. Là từ khi nào thì bắt đầu cảm thấy cô khác biệt? Hắn cũng không nhớ.

Sâu nhất trong trí nhớ, là cô luôn ngồi ở chỗ kia, an tĩnh đọc sách, nói chuyện nhỏ nhẹ với người khác. Cô cùng đám nữ nhân âm ỹ không dứt trong nhà hắn hoàn toàn khác biệt.

Dần dần, hắn nguyện ý cùng cô nói chuyện, dần dần quen thuộc, lại về sau, dần dần ở cùng nhau.

Câu chuyện của bọn họ đơn giản không thể đơn giản hơn, không có sắc thái của tiểu thuyết tình yêu, không có chút khúc chiết pháp phông.

“Hoặc là, muốn trách AV?”

Rõ ràng tâm tình không tốt, nhưng khóe miệng không tự chủ được dương lên.

Đúng rồi, hoặc là muốn trách AV, hai kẻ ngu đần ở kỳ nghỉ hè năm thi đỗ đại học đã cùng nhau tò mò xem AV trong truyền thuyết, thuận tiện liền cùng nhau thể nghiệm.

Lần đầu tiên rất tệ, ngốc, trúc trắc, đau đớn, đổ máu.

“Sự thật chứng minh, AV không phải thứ tốt.” Ấn tượng đó đến bây giờ vẫn còn khắc sâu trong cô, cũng bởi vì lần thể nghiệm đó mà bọn họ đột phá sự đơn thuần, mặc danh kỳ diệu ở bên nhau, cho đến tận hiện tại.

Tay phải hắn nắm tay cô, ái muội vuốt ve, “Đúng, anh cũng nghĩ vậy.”

Mặt cô đỏ bừng, bị hắn đông kéo tây xả một phen, tâm tình đột nhiên tốt lên.

Tả Nghiêm kỳ thực ngẫu nhiên cũng có thể ôn nhu, chính rất ít gặp hắn ôn nhu, cho nên cô trân quý, có phải hay không là may mắn, để năm đó Y Thu Thủy cô gặp hắn?

~

Kế tiếp là cuối tuần, vốn cho rằng Tả Nghiêm về Đài Bắc thì cô có thể hảo hảo nghỉ ngơi một chút, ai biết được nữ sĩ Y Ôn Ôn lại đại giá quang lâm, trực tiếp kéo cô đi xem mắt.

Không sai, thực sự phải đi. Từ gội đầu, làm tóc, trang điểm, đến chọn váy dài, Y Thu Thủy chỉ biết bất đắc dĩ nhìn mẹ nhăn mày, “Mẹ, cho dù có trang điểm, thì tư sắc con gái mẹ vẫn chỉ thường thường mà thôi.”

“Ít lời vô nghĩa, đi!” Xong xuôi, nữ sĩ luôn gấp gáp kéo cô xuất môn.

Ở trong taxi, Y mẫu lo lắng dặn dò: “Ta nói cho con biết, chút nữa phải thật hảo hảo biểu hiện, không được dùng chiêu giết người không thấy máu chặn bước người ta ... ”

“Mẹ, đó là nhà ăn, không phải nhà của con, con nào có biện pháp chặn người khác.”

“Dám tranh luận?” Một cái bạo lực gõ lên đầu cô, “Ta dạy con thế nào? Cưng nhiên dám tranh luận, đã nói nữ nhi không thể cách mẹ quá xa, đi xa sẽ học hư ... ”

“Mẹ, con năm nay đã hai mươi chín, không cần đối xử với con như vậy nữa.”

“Con cũng biết con hai mươi chín, a? Đều đã sắp ba mươi, đều sắp thành lão bà rồi, vậy mà đến bây giờ ngay cả một bạn trai cũng không có, A Hoa còn không biết làm mẹ bao đứa rồi...”

“Làm ơn đi mẹ, A Hoa là chỉ cẩu, có được không? Không cần mỗi lần đều lấy cẩu làm ví dụ.”

“Phốc!” Lái xe taxi cũng bị nữ sĩ chọc cười.

“Anh cười cái gì mà cười? Như thế nào? Dám cười con tôi?” Con gái bà cũng chỉ có bà mới có thể mắng.

“Mẹ, không cần cùng lái xe cãi nhau a.” Y Thu Thủy lên tiếng ngăn cản, thuận tiện “ôn nhu dễ thân” đối lái xe nói: “Phiền toái anh chuyên tâm lái xe, cảm ơn.”

Rõ ràng tươi cười dịu dàng, nhưng lái xe lại khó hiểu rùng mình một cái, không dám tiếp tục phân tâm

Vì thế, một đường dài chỉ có nữ sĩ Y Ôn Ôn lảm nhảm, mãi cho đến khi ngồi trước bàn, nhìn nam tử đối diện cười đến thẹn thùng, Y Thu Thủy mới cảm thấy không biết nên nói gì cho phải.

Y nữ sĩ thường thức, quả nhiên là trước sau như một ... hảo.

“Y ... Y tiểu thư, cô muốn ăn gì?” Nam tử lắp bắp, mặt đỏ đến tai, nửa ngày mới có dũng khí đem thực đơn qua.

Y Thu Thủy vừa muốn tiếp, lại bị Y mẫu dùng một ánh mắt hung ác trừng lớn.

“Con bé rất hiền hoà, không kiêng ăn, ăn cái gì cũng được.” Cười meo meo nhìn nam tử đỏ mặt, Y mẫu càng vừa lòng, hiện tại ở Đài Loan mà còn thấy được nam nhân đỏ mặt, thì thật sự là hàng hiếm.

Ai u, đã nói kỹ sư trách nam rất tin cậy, hướng nội thẹn thùng, kiếm tiền được nhiều, tương lai không dễ ăn phở bên ngoài, xem, bà làm mẹ thật biết suy nghĩ cho con gái nha.

“Kia ... tôi chọn ...” Khuôn mặt nam tử càng hồng.

Hắn thực sự thích vị tiểu thư lần này cùng gặp mặt a, ôn hòa lịch sự, nói chuyện lại thanh tú, vừa thấy liền biết hiền thê lương mẫu. Thật tốt quá, lần này xem mắt nói không chừng có thể thành công nha, nghĩ đến đây, tay hắn cầm thực đơn kích động phát run.

“Hảo.”

“Rau dưa salad, hương tiên dương, rượu đế hấp tôm hùm ...”

“Cô ấy không ăn được tôm.” Một đạo trầm thấp tiếng nói đánh gãy lời nam tử thật vất vả mới lưu loát.

Mọi người nghe tiếng đều ngẩng đầu, nhìn người cao lớn đứng cạnh bàn.

Dáng hắn phi thường phi thường rắn chắc, đường cong cơ bắp trên cánh tay xinh đẹp làm nữ nhân muốn thét chói tai, ngay cả khi bị vật liệu may mặc che khuất, vẫn có thể ẩn ẩn thấy sáu múi, tóc đen ngắn càng làm ngũ quan tăng thêm hương vị lạnh lùng.

Nam nhân này không suất, nhưng có một loại khí thế làm người ta không thể bỏ qua, khiến cho những người đồng giới trở nên tự ti.

Tả Nghiêm! Không cần ngẩng đầu, Y Thu Thủy cũng có thể biết người nói chuyện là ai, nhưng vấn đề là, hắn sao có thể đến?

Sau một lúc lâu, nam tử mới hồi phục tinh thần, ngây ngốc hỏi: “Vì ... vì sao?”

“Vị bị dị ứng.” Tả Nghiêm nhướn môi, một tay chống cằm, tựa hồ muốn bổ sung thêm: “Làn da sẽ biến thành màu hồng.” Ngó, toàn thân cao thấp mỗi tác da thịt đều phiếm phần, tựa như hoa đào mĩ lệ, nữ nhân này ngay cả bị dị ứng cũng câu nhân.

“Anh ... làm sao mà biết ...” Nam tử tựa như đột nhiên phản ứng, “Anh là ai?”

“Tôi?” Hắn thực lưu loát kéo ghế, ngồi bên người nam tử, “Tôi là đồng học kiêm bạn tốt của Y tiểu thư.” Quay đầu hướng Y mẫu mỉm cười, “Hi, bá mẫu, đã lâu không gặp.”

“A Nghiêm, con làm sao có thể đến?” Y Ôn Ôn cực kỳ thích đồng học kiêm lão đại của con gái, tiểu tử này tính cách rất giống bà, rất hợp khẩu vị, từ nhỏ đến lớn thường xuyên theo Thu Thủy về ăn cơm bà nấu.

“Thu Thủy đi xem mắt, con thân là bạn tốt nhiều năm, sao có thể không tới hỗ trợ?” Hắn cười đến thực tự nhiên đem nguyên nhân mình tới giải thích rõ ràng.

“Tiểu Triệu, đây là đồng học từ thời tiểu học của Thu Thủy, đến tận đại học vẫn là đồng học a. Bây giờ cậu ấy còn là lão đại của nó nữa.” Y Ôn Ôn đối nam tử xem mắt giải thích.

“Nha.” Hắn rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, là đồng học, hơn nữa còn nhiều năm như vậy, khó trách rất hiểu biết.

“Xin chào, tôi là Tả Nghiêm.” Tả Nghiêm chủ động cầm tay Triệu mỗ mỗ, “Triệu tiên sinh không để ý việc tôi đến chứ?”

“Không ... không để ý.” Tiểu Triệu bắt đầu rơi mồ hôi lạnh, nam nhân này sao khí thế lại cường đại như vậy? Hại hắn không tự chủ được khấn thề.

“Tôi có vẻ biết nhiều về khẩu vị của bá mẫu cùng “đồng học”, không bằng để tôi gọi cơm?” Khi nói đến hai chữ đồng học, ngữ khí của hắn tận lực phóng hoành, bàn chân lập tức bị nữ tử đối diện hung hăng đá một cái.

Hắn hoàn toàn không có phản ứng, con người đen như trước nhìn Tiểu Triệu.

“Nha ... hảo.” Khí thế nha khí thế, Tiểu Triệu liên tiếp bại lui.

Tả Nghiêm rất hữu hiệu vì mọi người gọi cơm, sau đó mỉm cười, “Đồ ăn này, Triệu tiên sinh hẳn ok chứ?”

“A... ok.” Hắn muốn lấy khăn tay lau mồ hôi a.

Tả Nghiêm như là thực tùy ý hỏi: “Triệu tiên sinh làm ở đâu?”

“Ở khoa học kỹ thuật Minh Uyên.” Nói đến công tác, Tiểu Triệu cuối cùng cũng cảm thấy mình có thể hãnh diện, Minh Uyên là công ty điện tử rất có tiếng trong thời buổi kinh tế đình trệ hiện nay.

“Àn.” Tả Nghiêm gật đầu, “Lí Minh Uyên dùng người thật không sai, Triệu tiên sinh rất có tư chất.”

“Lí ... ” Hắn cứ nhiên gọi thẳng tên tổng tài bọn họ, chẳng lẽ ...

“Nha, tôi cùng hắn là đồng học đại học.”

“Vậy Tả tiên sinh cũng làm ngành điện tử?”

“Tôi không tiến tới như vậy.” Mỉm cười, phi thường lễ phép mỉm cười, hơn nữa lại đem vấn đề quảng trở về, “Triệu tiên sinh lương một năm bao nhiêu?”

“Ách ... ”

“Gặp mặt không phải điều hỏi trước vấn đề này sao?” Tả Nghiêm quay đầu nhìn Y Ôn Ôn, “Bá mẫu, có phải không?”

Hảo tiểu tử, thực thượng đạo, Y Ôn Ôn liếc mắt khen ngợi hắn một cái, nhưng lại tỏ ra ngượng ngùng trực tiếp thừa nhận, “Bình thường đều phải hiểu biết trước về nhau rất nhiều.”

“Thì phải vậy.” Tả Nghiêm nghiêng đầu tiếp tục nói: “Lương một năm là điều kiện cơ bản nhất, cho nên, Triệu tiên sinh, của anh bao nhiêu?”

Có người như vậy trực tiếp hỏi sao? Bất quá nói đến lương một năm, hắn vẫn nắm chắc khí thế, “Tính cả tiền thưởng cuối năm, thì bình thường sẽ vượt qua hai trăm vạn.”

“Nha, nguyên lai là hai trăm vạn.” Ngón tay Tả Nghiêm ở mặt bàn nhẹ gõ, “Như vậy không được nha, Thu Thủy của chúng tôi một năm ít nhất gấp ba anh. Nam nhân kiếm ít hơn so với nữ nhân, thật không phải chuyện tốt.”

Cái gì? Không phải nói nhà gái là kế toán sao? Hiện tại ở Đài Loan làm kế toán mà kiếm tốt như vậy? Tiểu Triệu đáng thương trực tiếp há hốc mồm.

Y Thu Thủy lần nữa hung hăng đá hắn một cước, cô nào có tiền lương cao thế?

Nhưng người nào đó như trước ngay cả mặt cũng không nhìn cô một chút.

“Được rồi, lương một năm này tạm thời không nói.” Rõ ràng đều đã nói, còn biểu hiện thật sự hào phóng!

Tiểu Triệu cứ nhiên cũng cảm thấy cảm kích, vụng trộm nhẹ nhàng thở ra.

“Triệu tiên sinh có nhà ở không?”

“Có.”

“Phải không? Ở đâu?”

“Đài Nam.” Hắn đang có một loại cảm giác bị thăm vấn

“Là tự mua hay ở cùng cha mẹ?”

Choáng váng, “Cùng ... cha mẹ ...”

“Nói cách khác, nhà là của cha mẹ anh?” Tả Nghiêm mỉm cười.

Hắn đột nhiên cũng cảm thấy chính mình rất vô dụng.

“Kia có tự chuẩn bị tiền cưới, quà cưới?”

“Kết hôn ... kết hôn mà nói, hẳn là ... ” Khăn tay, khăn tay ở nơi nào?

“Có từng nghĩ mua cả nhà ở Đài Bắc?” Tả Nghiêm cười rạng rỡ: “Bá mẫu cùng Thu Thủy rất thích Đài Bắc nha.”

Cái gì? Đài Bắc! Cây cột ở nơi nào? Đầu hẳn thật choáng váng.

“Triệu tiên sinh đối với tương lai có kế hoạch cụ thể chưa?”

“Tôi... ” Cổ sức nuốt nuốt nước miếng, thật sự là chịu không nổi nữa, Tiểu Triệu mạnh mẽ đứng lên, “Tôi đột nhiên nghĩ ra công ty còn chuyện phải làm, ngại quá, xin phép đi trước.”

“Cuối tuần mà Triệu tiên sinh vẫn có việc phải làm?” Tả Nghiêm cười đến càng trong sáng, “Lương một năm chỉ hai trăm vạn mà Lí Minh Uyên đã mua được mạng người? Thật là, lần sau nhất định phải hỏi hẳn ... ”

“Tôi đi trước, gặp lại sau.” Tiểu Triệu dùng tốc độ nhanh nhất trong đời chạy vội ra ngoài.

“Uy, Tiểu Triệu ... uy uy ... ” Y Ôn Ôn kêu lại nửa ngày cũng không được, người ta căn bản đã bay nhanh không thấy bóng ~ Làm bà trực tiếp há hốc mồm nha ~

“Thực đáng tiếc, đồ ăn còn chưa đựng vào, Triệu tiên sinh đi thật nhanh.” Người nào đó còn làm một bộ biểu cảm thực sự đáng tiếc.

“Tả, Nghiêm!” Khuôn mặt thanh tú của Y Thu Thủy vì tức giận mà nhanh chóng trở nên vằn vện.

Hai tay hắn ôm ngực dựa vào ghế, nhàn hạ thoải mái nói: “Kỳ thực tự chúng ta tán gẫu còn vui hơn.”

Vui hơn cái đầu hẳn! Tên hỗn đản này khẳng định đến quấy rối!

4. Chương 4

Tuy thiếu nhân vật nam chính, nhưng bữa cơm này lại cứ nhiên vui vẻ, chủ yếu là Y mẫu cùng Tả Nghiêm tán gẫu thật high. Hai người bọn họ hợp ý đến khó hiểu, rõ ràng tính tình kém đến đòi mạng, nhưng trước nay chưa từng gây gỗ.

Y mẫu phi thường cực thích Tả Nghiêm, không phải vì bà là mẹ Y Thu Thủy, mà vì nam nhân này chưa bao giờ nói lễ nghi này nọ. Còn hẳn cũng thích Y mẫu, thuần túy bởi vì tính tình bà sáng khoái, hợp tính nết hẳn.

Cho nên trong bữa ăn, chỉ thấy một già một trẻ liên tục tán gẫu luận thuyết. Y Thu Thủy tức giận đến đau dạ dày. Bọn họ hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của cô, không thèm liếc nhìn một cái, vài giờ sau vẫn còn chưa ra khỏi nhà hàng.

Tả Nghiêm trước đưa cô về nhà, sau đó trực tiếp lái xe đưa Y mẫu về Đài Trung, một đoạn thời gian dài như vậy, ngay cả một câu cũng không nói với cô! Không nói thì không nói, so về tính nhẫn nại, Y Thu Thủy cô cho tới bây giờ chưa từng thua ai!

Quả nhiên hơn tám giờ đêm, cửa nhà cô liên vang lên tiếng chuông như nổi điên. Cô chậm rãi đi qua mở cửa, nhìn nam nhân mặt xanh mét đứng ngoài, cùng tác phong nhanh nhẹn buổi chiều hoàn toàn khác nhau.

“Làm cái gì quý mà trễ như vậy mới ra...” Cửa vừa mở, tiếng gầm nhẹ lại xuất hiện, rống được một nửa thì dừng, “Cmn, em điên rồi, mặc như vậy mà dám ra mở cửa! Tránh cho anh vào!”

Nữ nhân này cứ nhiên dám mặc váy ngủ gần như trong suốt ra ngoài! Vạn nhất người ngoài cửa không phải hần ...

Chạy nhanh đẩy cô đi vào, đứng chỗ này không cẩn thận bị nam nhân khác nhìn đến, hần không phải sẽ mệt lớn?

“Thần kinh, mắt mèo để làm gì?” Cô xoay người đi vào phòng khách, “Anh không phải có chìa khóa sao, sao lại ấn chuông?”

“Anh...” Nói đến lại giận, “Phanh” Một tiếng đóng sầm cửa, “Y Thu Thủy, em hôm nay làm cái quý gì!”

“Cái gì?” Cô thoải mái ngồi trên sofa, lấy trà hoa cúc trên bàn uống một ngụm, lại cầm tạp chí tiếp tục xem.

Bộ dáng tự tại của cô làm hần giận đến sắp nhảy dựng. Tiến lên một phen đoạt lấy tạp chí ném ra xa.

“Anh hỏi em hôm nay làm cái gì!”

Cô vừa muốn mở miệng, lại bị hần rống trở về: “Em dám giả ngu cho anh nhìn thử xem!”

“Làm cái gì thì chính anh không phải rất rõ ràng sao? Gặp mặt, xem mắt a.” Nam nhân này tính tình thật kém, nhưng mà kỳ thực khôn khéo lợi hại. Hơn nữa cô lừa dối hần sao không về Đài Bắc, mà lại biết cô đi xem mắt? Cô tin tưởng với chỉ số thông minh của Viên Ấu Ấu, khẳng định bị người nào đó chụp mũ mà còn không biết.

Trách ai bây giờ, muốn trách thì cũng chỉ có thể tự trách cô. Nếu hôm nay trước khi ra ngoài, Viên Ấu Ấu không gọi điện, hơn nữa sau đó không vì bị dò hỏi mà nỡ nói ra chuyện đi xem mắt, thì sao Tả Nghiêm có thể xuất hiện được.

Bất quá cô vẫn rất hiếu kỳ, “Hôm nay vì sao Ấu Ấu gọi điện cho anh?” Tiểu nữ nhân kia chỉ cần có thể không cùng lão đại tiếp xúc là đã cảm tạ lắm rồi, sao lại chủ động gọi được? Về phần Tả Nghiêm, càng không có khả năng.

“Đột nhiên có tài liệu khẩn cấp cần xử lý ... ” Hần mạnh miệng, “Em cái cô gái này đừng nghĩ nói sang chuyện khác, anh hỏi em vì sao muốn đi xem mắt, em coi anh đã chết à!”

Xem ra vẫn là chuyện đề tài không nổi, cô ngược mắt nhìn hần, sau một lúc lâu mới lạnh lùng hỏi một câu: “Anh là gì của em?”

“Anh cũng thật muốn biết, anh là gì của em? Không bằng em tự nói cho anh, àn?” Lửa giận của hần càng rùng rục.

Quen biết mười tám năm, cùng nhau mười năm, cuối cùng cô lại hỏi hần, hần là gì của cô??

Trái tim băng giá sao? Đúng vậy.

Phẫn nộ sao? Đúng vậy.

Những người quen biết cô, đều nói Y Thu Thủy tính tình ôn hòa, tính cách ôn nhu. Nhưng kỳ thực, cô lại lạnh bạc hơn bất kỳ ai, cố tình sự lạnh bạc của cô không phải trời sinh, mà khi cô càng trưởng thành, hoàn cảnh càng làm tính tình cô trở nên như vậy. Điều này làm hần muốn hận cũng hận không được. Rõ ràng tức giận, nhưng tâm lại đau.

“Tả Nghiêm, chúng ta lúc trước không phải đã nói? Không phải tình nhân, không phải người yêu, chỉ bởi vì cần nên ở cùng nhau.”

Cô không tiếp nhận được một đoạn tình cảm xác định mối quan hệ, ngay từ đầu chấp nhận ở với hần, là bởi vì cô có thể nắm chắc mọi thứ trong tay. Nhưng một khi cảm thấy không ok, tùy thời sẽ rời đi.

“Cho nên hiện tại em không cần anh? Àn?” Hần tới gần cô, gần đến mức có thể thấy rõ đồng tử trong suốt chiếu ngược ánh hần.

Thân thể cô nghiêng ra sau, trong con người đen rõ ràng là lửa giận, hấn lúc này rất giận, lại rất nghiêm túc. Cô hiểu rõ nếu lúc này cô nói không cần, hấn sẽ lập tức xoay người bước đi. Cô chỉ cần ...

Nhướn môi, sau một lúc lâu mới mỏng manh không cam lòng phun ra một chữ: “Cần.”

Cô không gạt người, ít nhất, sẽ không gạt hấn.

Một khắc kia hấn mới phát hiện, chính mình cũng có lúc không giữ được bình tĩnh, cô vì sao luôn đáng giận như thế?

Rõ ràng người thường đều sẽ kiên cường, vậy mà cô lại nhu nhược. Lúc nên làm nũng, cô lại cố tình đối đầu, nhưng chỉ có sự nhu nhược chết tiệt này của cô, mới làm hấn mềm lòng, làm hấn động lòng, làm hấn không còn cách nào để tức giận!

Hấn ôm thắt lưng cô, mặt vui vào cổ cô ngửi ngửi mùi hương quen thuộc: “Y Thu Thủy, sao em lại ép người như vậy!”

“Tả Nghiêm.” Lòng cô nổi lên một mảnh đau đớn, mềm mại xoa tóc hấn, ngăn ngừa, hơi ngứa, tựa như cá tính hấn.

Hấn ngẩng đầu hung hăng trừng cô, “Y Thu Thủy, em có biết nhiều khi em đáng giận đến nỗi làm anh hận không thể một ngụm nuốt em vào?!”

Cô trực tiếp ác độc cắn lên môi hấn, “Có phải như vậy không?”

Cô cắn rất mạnh, mạnh đến chảy máu, cảm giác đau đớn trên môi cùng vị tanh mặn lập tức kích thích hấn, “Em điên rồi.”

“Ngô, em biết anh không nở cắn, cho nên em thay anh cắn.” Cô cười đến ngọt ngào, vô tội tựa thiên sứ, “Em sẵn sàng nhé?”

“Lại sẵn sàng một chút, anh sẽ không đánh...” Chữ “đòn” cuối cùng còn chưa phát ra, đã bị hai bờ môi ép sát nuốt vào.

Cô và hấn đều nôn nóng giống nhau, cần giống nhau. Cần bị chiếm, cần ôm gắt gao, cần chứng minh hấn ở trong thân thể cô.

Ngón tay tinh xảo linh hoạt cởi dây lưng của hấn, đầu lưỡi câu dẫn hấn, hấn lập tức quẩn lấy nó hút mạnh, mang vài phần thô lỗ lôi kéo vấy ngửi mỏng manh.

Vài dẹt rất trơn, thế nào cũng không cởi được, hấn thật muốn một phát xé rách.

“Không được.” Cô rất hiểu hấn, khoát tay liền biết hấn muốn làm gì, lập tức đưa tay ngăn cản, đây chính là cái vấy cuối tuần trước cô cùng Viên Ấu Ấu dạo phố mua về, lần đầu tiên mặc đã bị hấn xé, cô sẽ đau lòng nha.

“Hừ, phiền toái.” Hấn hỏa đại đem nó đẩy lên trên, nhàn nhạt hạ môi trên làn da tuyết trắng óng ánh trong suốt.

Quần lót mềm mại thuận lợi bị cởi, ngón tay thăm dò xuống dưới, chính là chỉ hơi ướt át. Đáy lòng hấn than thở, môi rời khỏi cô, trượt mình đi xuống.

“Ngô, tiếp tục hôn em.” Cô không thuận theo kéo lại, bắt đầu hôn môi hấn.

Nữ nhân này, kiêu như vậy, nộn như vậy, làm hấn không nở cự tuyệt, chỉ đành hôn trở về.

Chân thon bóng loáng bò lên thắt lưng hấn, ở dưới thân xao động xoay tròn, “A ... Tả Nghiêm, tiến vào.”

“Em còn ...” Ở trong trận hôn môi dày đặc, hấn cúi đầu nói: “Không đủ ...” Hấn vốn vừa mới muốn dùng miệng, bởi cô phi thường thích phương thức như vậy, ẩm ướt sẽ thật mau. Vậy mà kết quả nữ nhân này ...

“Không quan hệ.” Ngón tay cô tìm được nơi giữa thân thể bọn họ, nắm lấy vật trắng kiện hướng vào thân thể mình, “Em muốn anh, Tả Nghiêm.”

“Em sẽ bị thương.” Hấn tuy gấp gáp, nhưng không muốn cô bị thương.

“Không!” Cô không kiên nhẫn nghiêng mình, kị khóa mà lên, “Em tự đến.”

Ở thời điểm tốt đẹp nhất lại khó khăn nhất trên thế giới này, hấn rõ ràng cảm giác vật to lớn của mình để ở chỗ nhỏ bé kia một chút lại một chút bị nuốt vào... bên trong rất chặt, nộn thịt nóng rực chậm rãi vây quanh.

Cô nhúu mày, vừa đau lại vừa biểu cảm, thật sự làm hấn phi thường ... động lòng.

Ai, nữ nhân này chính là quật cường như vậy, cố gắng nửa ngày mới đi vào hơn một nửa, nếu lúc này còn nhẫn nại nữa, thì kia hấn không phải Tả Nghiêm!

Xoay người đem cô đặt dưới thân, hôn trụ môi cô, thẳng lưng mà tiến vào.

“A!” Hai người đồng thời thở ra thanh.

Một cái là thích, một cái là vừa đau lại vừa thích.

“Động sao?” Hấn cắn môi cô, cúi đầu hỏi.

“Động.”

Có thể động là tốt rồi, vì thế, một hồi tình dục gió lốc lập tức cuộn cuộn mà đến.

Một cổ xuân thủy trơn ướt theo động tác kịch liệt của bọn họ mà phun ra, ẩm ướt dính lên sofa, cánh tay hấn trắng kiện tách hai chân cô, bàn tay nắm tuyết như no đủ bị đâm cao thấp pháp phòng, nặng tay vo ve.

“A ... ” Cô ở dưới thân hấn kiều kiều suyễn, hơi thở hỗn loạn, đôi má mình diễm, môi đỏ nhẹ mân, sợi tóc đen bị mồ hôi ẩm ướt dính lên gò má, lộ ra yêu mỹ khác thường.

Thật sự là thế nào cũng không đủ xem!

Hấn híp mắt, hưởng thụ một trận nối tiếp một trận co rút từ cô, sau đó ôm cô đứng dậy đổi tư thế, từ phía sau xông đến.

Thân thể cô đã mềm nhũn, chỗ phần nộn mềm mại kia đã bị hấn biến thành rất sáng khoái, lại không nỡ rời đi, chỉ có thể bất lực dựa vào. Hấn nắm thắt lưng cô, chống đỡ cô khỏi ngã, động tác dưới thân vừa mạnh vừa nặng.

“Thoải mái, ân?”

“Sảng ... khoái ...” Cô nắm tay thành quyền, móng tay thật sâu ấn vào lòng bàn tay, ngăn không được khoái cảm xâm nhập.

“Ô ... ” Rốt cục cũng không nhịn được cúi đầu khóc ra.

Hấn đưa tay về phía trước nắm cằm cô, thâm sâu hôn lên môi, hôn đến khi cô chỉ có thể từng ngụm từng ngụm nuốt nước bọt của hấn, dưới thân động tình càng thêm lợi hại.

Tiếng nước vang dội từ chỗ bọn họ kết hợp truyền tới, động tác của hấn càng thêm thông thuận, buông miệng của cô ra, dùng sức cắn lên cổ, “Thật sự cứ muốn như vậy giết chết em.”

“Vậy ... a ... giết em đi ... ” Khoái cảm quá cường liệt, cô sắp ... sắp ...

Một khi đã như vậy, còn cái gì phải cố kị?

Không cần 1 phút, sóng triều to lớn đáng sợ lại thẳng hướng mà đến, Y Thu Thủy run run xụi lơ, rốt cuộc cũng vô lực chống đỡ.

Nhưng nào có dễ dàng như vậy kết thúc.

Vật lớn hung ác trong cơ thể còn chưa được thỏa mãn, chỉ có thể tiếp tục vô hưu vô chỉ.

Đêm thật sâu, sau khi kịch tính bình ổn, luôn đặc biệt an tĩnh...

Tả Nghiêm tỉnh tễ đánh giá nữ nhân bên người đã lâm vào giấc ngủ, ngón tay miêu tả mặt hồng hồng trên đôi mi thanh tú, mỗi lần khi kích tình đều sẽ lộ ra, càng sợ hãi càng động lòng người. Xuống dưới mi là

mắt, ánh mắt cô ngày thường là tốt nhất, ôn nhu như nước, linh động sinh huy, bất quá lúc này đã bị lông mi nồng đậm che đầy.

Ngón tay điểm chóp mũi, mượt mà khéo léo... Kế tiếp là môi cô, hẳn không nhận được cú đầu nhẹ nhàng hôn, môi cô rất đẹp, tiêu chuẩn hình thoi, phiếm hồng nhàn nhạt...

“Ngô...” Cảm giác hơi ngứa trên môi làm cô nhú mào, thân thủ đi phất.

Trong đầu của hắn, không hiểu sao lại hiện lên những lời hôm nay Y mẫu nói.

“Nó kỳ thực là một đứa nhỏ không có cảm giác an toàn.”

Cô không biết hôm nay khi hắn đưa Y bá mẫu về nhà, đã cùng bà thân mật nói chuyện.

“Bá mẫu... Lần sau không cần làm chuyện như vậy nữa.”

“Chuyện gì?”

“Muốn cô ấy đi xem mắt”

“Nha? Vì sao?”

“Bởi vì, cô ấy là của con.”

“Rốt cục cũng thừa nhận sao?”

Hắn không khỏi kinh ngạc quay đầu, nhìn trưởng bối mình luôn tôn trọng.

Y mẫu cười lạnh: “Hai người các ngươi cho rằng có thể giấu ta? Cho dù các ngươi thông minh, nhưng ta dù sao cũng sống lâu hơn các ngươi vài chục năm. Có nhiều chuyện không cần làm rõ, chỉ cần thấy ánh mắt là đoán được.”

Hắn đã hết chỗ nói, nguyên lai mối quan hệ bọn họ luôn nghĩ thành công giấu diếm này, cho tới nay căn bản vô ích.

Ngạn ngữ quả nhiên không nói sai, gừng càng già càng cay!

“Là lỗi của con.” Hắn sáng khoái thừa nhận.

“A Nghiêm, ta rất thích con, biết vì sao không?”

“Bởi vì tính cách chúng ta giống nhau?”

“Hừ, người có tính cách giống nhau trên đời nhiều như vậy, ta sao chỉ thích con?” Y Ôn Ôn không cho là đúng khinh bỉ, “Ta thích con, vì con là nam nhân thẳng thắn, cho tới bây giờ chưa từng gạt ta, nghĩ cái gì nói cái đó, không thích sẽ trực tiếp cự tuyệt. Nhưng hôm nay vì nữ nhi của ta, con lại nói dối ta.”

“Nữ nhi là ta sinh, chẳng lẽ ta còn không biết? Nó từ nhỏ vì nam nhân kia mà đối với tình yêu, đối với hôn nhân đã mất hi vọng. Ta vốn cho rằng nó sẽ không còn hứng thú với nam nhân. Có đôi khi còn nghĩ, nếu tương lai nó có yêu nữ nhân, nữ nhân đó cũng yêu nó, thì chỉ cần nó vui vẻ, là nam hay là nữ, ta đều không để ý.”

Nhớ tới đoạn hôn nhân năm đó điên cuồng thất bại mà chấm dứt, Y mẫu bây giờ đã thật bình tĩnh. Nguyên lai thời gian có thể xóa đi đau khổ... Nam nhân lúc trước bà hận thấu xương kia, giờ còn không bằng người qua đường.

“Nhưng từ con xuất hiện bên cạnh nó. Ta chỉ biết hết thấy sẽ không như vậy. Con đừng chỉ nhìn nó dịu dàng ngoan ngoãn, nói chuyện dễ nghe, kỳ thực nó là một đứa rất kiên cường, nghiện cũng không nát. Nhưng tính tình như vậy, chỉ có người thân cận nhất mới phát hiện.”

“Nữ nhân Y gia chúng ta, chính là đáng buồn như vậy. Nếu gặp được nam nhân chân chính yêu, thì tự nhiên sẽ rất hạnh phúc. Còn nếu không phải ...” Y Ôn Ôn cười khổ lắc đầu, “Chính là bắt đầu của bi kịch... Ta là ví dụ tốt nhất đây. Nhưng lại thật không ngờ, hôn nhân thất bại năm đó của ta lại ảnh hưởng sâu sắc với nó như vậy.”

Cái đêm kinh hoàng như vậy, chỉ sợ cả đời Y Thu Thủy cũng không thể quên.

“Cá tính của cô ấy rất kỳ quái, càng là chuyện thống khổ, thì càng khắc càng sâu, cũng sẽ vĩnh viễn không quên... Cô ấy luôn tự làm khổ mình.” Bên môi Tả Nghiêm nổi lên nụ cười yêu thương đau lòng.

“Cho nên ta nghĩ rằng, nó may mắn hơn ta. Nhỏ như vậy đã gặp con. Mà con cũng may mắn, có thể ở lúc nó nhỏ như vậy, phòng bị không sâu tiến vào thế giới của nó. Lúc ta nhìn nó phát giận với con, kỳ thực đã biết chuyện này hôm nay sẽ lộ.”

Hắn thừa nhận.

“Ta luôn hy vọng nó có thể vui vẻ, mặc kệ nó ở với ai, mặc kệ nó lựa chọn thế nào.”

“Bá mẫu là một mẫu thân tốt.”

“Ta không phải.” Ý cười bên môi Y Ôn Ôn mang sự tự trách thật sâu, “Nếu được, thì đừng để nó tiếp tục mang theo bóng ma ấy.”

“Lỗi lầm không hoàn toàn là của người.”

“Nhưng do tính cách của ta tạo thành.” Bà hiện tại rốt cục đã hiểu được một chút việc, “Nếu ta không cương liệt như vậy, năm đó nam nhân kia cũng sẽ không phản ứng mãnh liệt như thế.” Đêm đó nếu bà thật sự điên cuồng, thì sẽ là rất ngốc đi? Nhưng may mắn bà không làm vậy. Bởi vì cho dù bà có chết, nam nhân kia cũng sẽ không hối hận, mà người hối hận, chỉ có thân nhân của chính mình.

Cổ tình ở chỗ tính cách của nữ nhi chết tiệt giống hệt bà, yêu hận rõ ràng.

Y Thu Thủy không dám yêu cầu một mối quan hệ ổn định, bởi cô sợ sẽ đi lên vết xe đổ điên cuồng của mẹ, vạn nhất nếu người cô yêu rời đi, cô sẽ phải làm gì tiếp theo?

“Thật đáng buồn vì lá gan của em rất nhỏ, nhưng sao anh lại đau lòng?” Hắn ở bên má cô nhẹ hôn, “Là em không tin anh, anh là vẫn không tin mình?”

Trong đầu vang lên lời Y mẫu nói trước khi xuống xe.

“Tả Nghiêm, nếu con yêu nó, thì nên suy nghĩ tốt về chuyện tương lai. Hôn nhân mặc dù không phải vĩnh viễn, nhưng nếu ngay cả hôn nhân cũng không có, thì đừng nói đến vĩnh viễn.”

“Mẹ em nói rất đúng.” Thân thủ kích thích má cô.

“Ngô ... anh làm cái gì!” Một tiếng tức giận nùng nịu vang lên từ miệng nữ nhân đang trầm ngủ, ủ rũ cùng khăn vì bị đánh thức, “Hơn nửa đêm không ngủ, vì sao còn muốn em không ngủ cùng?”

Y Thu Thủy tức đòi mạng, nam nhân này trên giường luôn như sói như hổ, ép cô sắp thành nước lộn. Ok, tuy là cô đã quen, nhưng sau đó hắn đều cho cô hảo hảo ngủ nha! Hôm nay không biết phát điên gì mà luôn ở trên mặt cô làm tới làm lui, vừa ngủ được một chút đã bị hắn đánh thức.

“Y Thu Thủy.”

“Tả Nghiêm, em cảnh cáo anh...”

“Chúng ta kết hôn đi.”

Cái gì? Cô trừng mắt nhìn hắn một lúc lâu, sau đó xoay người đưa lưng về phía hắn, “Em mệt, muốn đi ngủ.”

“Em trốn tránh không có nghĩa là em không nghe được, anh biết em nghe rõ.”

Không để ý tới.

“Ngày mai em mang theo giấy chứng nhận cùng tư liệu, chúng ta tới văn phòng luật.”

Hắn nghiêm túc!

“Tả Nghiêm!” Cô xóc chắn mông xoay người ngồi dậy nhìn hắn, “Lúc trước chúng ta đâu có gì, không kết hôn, không tiểu hài tử, cứ như vậy cùng nhau, thẳng đến không thể mới thôi, không phải vẫn rất tốt sao.”

“Đúng.” Hấn nắm vai cô, trong con người đen có sự cố chấp, “Trước kia chúng ta không có gì, không hôn nhân, không tiểu hài tử, nhưng là hiện tại anh muốn kết hôn với em.”

Hấn thừa nhận, chính mình ghét bị trói buộc, ghét những vật nhỏ hay khóc nháo lên, cảm thấy hôn nhân rất phiền toái, chỉ cần nghĩ đến một nam nhân tự do bị trói buộc không thể nhúc nhích là da đầu lại phát run. Cho nên hấn luôn cảm thấy có thể tìm được Y Thu Thủy chung ý tưởng, là một chuyện vô cùng may mắn.

Khi đó hấn rất thỏa mãn về mối quan hệ này, cảm thấy thực không sai, nhưng, đó là trước kia.

Bọn họ ở cùng nhau mười năm, bất tri bất giác hấn đã thay đổi. Hơn nữa qua chuyện ngày hôm nay, hấn đột nhiên phát giác, nguyên lai Y Thu Thủy không thuộc về hấn, cô tùy thời đều có khả năng sẽ yêu thương người khác, cùng một nam nhân khác kết hôn. Chỉ cần nghĩ như vậy, hấn đã cơ hồ phát điên.

Hấn phát hiện ý niệm kiên trì của mình cho tới nay hình như đã sai, là Y mẫu đánh thức hấn, hôn nhân không phải vĩnh viễn, nhưng nếu ngay cả hôn nhân cũng không có, thì đừng nói đến vĩnh viễn.

Hấn phát hiện, hấn muốn cô là của hấn, luôn thuộc về hấn, nếu hôn nhân có thể làm được, hấn phi thường phi thường nguyện ý.

“Chúng ta kết hôn, ngày mai phải đi.” Hấn là nam nhân nói làm liền làm, hơn nữa hấn phát hiện quyết định này làm tâm tình hấn vô cùng sung sướng.

Vừa nghĩ đến sau khi kết hôn cô liền hoàn toàn thuộc về hấn, sẽ ở bên cạnh cùng hấn sinh hoạt, mỗi ngày có thể ôm cô ngủ, vui hay không vui đều có cô, cảm giác như vậy làm khoe miệng hấn không nhịn được dương lên.

“Em không đồng ý.” Y Thu Thủy bình tĩnh tựa như băng thủy, nháy mắt dội tắt nhiệt tình của hấn.

“Em không muốn kết hôn với anh?”

“Chuẩn xác mà nói, em sẽ không kết hôn với bất luận kẻ nào.” Cô nhìn hấn, “Như vậy anh an tâm chưa?”

Cô hiểu hấn như vậy, đương nhiên biết vì sao hấn đột nhiên nói muốn kết hôn. Có lẽ chuyện xem mắt đã kích thích hấn, trước kia Y mẫu cũng nói qua sẽ dẫn cô đi xem mắt, chính là đều bị cô đẩy đi, lần này thật sự ngoài ý muốn. Nhưng lần duy nhất ngoài ý muốn này, lại khiến hấn có thay đổi rất lớn.

“Không, anh muốn cùng em kết hôn.”

“Vậy thật đáng tiếc, em không cần.” Nam nhân này cố chấp đến đáng giận, nói thế nào cũng không nghe.

Lòng cô bắt đầu thấy phiền, vì sao nhất định phải lấy đề tài này cảm nhất, chán ghét nhất làm trọng tâm?

“Y Thu Thủy, chuyện năm đó. Chẳng phải em ... ”

“Không được nhắc tới chuyện đó!” Cô cơ hồ cắn răng đem lời nói ra, “Một chữ cũng không được nhắc.”

“Em không muốn đề cập không có nghĩa là nó không phát sinh.” Hấn hoàn toàn không để ý tới lửa giận của cô, “Rất nhiều năm đã qua rồi, đừng để nó tiếp tục ảnh hưởng đến em.”

“Buồn cười! Em không bị nó ảnh hưởng.”

“Gặp quỷ mới không có!” Tính tình hấn cũng không khống chế được, cúi đầu quát: “Nếu năm đó em không chính mắt nhìn thấy ... ”

“Câm mồm!” Cô kích động đánh gãy lời hấn, “Anh dám nói một chữ nữa thử xem!”

5. Chương 5

Cô không muốn nghe, không muốn nghe bất kỳ chuyện gì về đêm hôm đó cả. Bởi vì chỉ cần nhắc đến, mọi thứ sẽ ngay lập tức tái hiện trong đầu cô, không dừng được.

Ba mẹ muốn ly hôn, đối với một bé gái năm tuổi mà nói, là thực sự sợ hãi, thực sự bất lực. Mẹ đã điên cuồng thế nào, cô đều xem rõ ràng.

Nam nhân kia ngoại tình. Bởi vì tình nhân mang thai, hơn nữa lại là con trai, cho nên muốn cùng người phụ nữ chỉ sinh được một bé gái ly hôn.

Ông ta là một kẻ hoa tâm. Ông ta nói ngoài tình nhân kia ra, không biết còn bao nhiêu người khác nữa.

Y Ôn Ôn là người yêu điên cuồng, hận cũng điên cuồng. Biết được lão công bà yêu nhất phản bội bà, đó chính là đả kích lớn nhất trên đời.

Cãi nhau nháo loạn cũng có, đánh nhau mắng nhau cũng có, đoạn thời gian trong nhà kia vĩnh viễn đều là khói thuốc súng di chậm, mãi cho đến khi đôi câu đối quý báu treo tường bị đập nát, nam nhân kia càng cảm thấy bà đã điên đến không còn thuốc chữa, quyết tâm muốn ly hôn.

Nam nhân chính là như vậy, lúc yêu thì sẽ coi sự điên cuồng của bạn là liệt hỏa, là sự hấp dẫn đòi mạng của hắn. Nhưng khi không yêu nữa, thì sự liệt hỏa đó lại trở thành độc dược, ngay cả nhìn thấy cũng chướng mắt.

Y Ôn Ôn hiểu được hắn kiên định muốn ly hôn, nên trong đêm tuyệt vọng đó, đem tất cả cửa sổ cửa ra vào khóa chặt, sau đó mở bình gas, cầm bật lửa. Bà ôm con gái khóc thút thít, nhìn nam nhân trước mặt bị mùi lạ đánh thức, cười đến vô cùng bình tĩnh, nếu đã giữ lại không được, vậy thì sẽ cùng nhau chết đi.

Năm ấy Y Thu Thủy năm tuổi, bị dọa đến mức ngoại trừ khóc, thì cũng chỉ có thể khóc. Cô cứ như vậy bị mẹ điên cuồng dọa sợ. Tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng đã hiểu được tử vong là cái gì. Một khắc kia, cô đã bị buộc trực tiếp đối mặt.

Đối mặt với mẹ điên cuồng kề cận, đối mặt với phụ thân bất trung, một đứa trẻ nhỏ tuổi, trừ bỏ khóc ra, không còn biết làm gì khác.

Có lẽ do tiếng khóc của cô đã kéo lại chút tâm trí của mẹ, nhìn nam nhân khóc ròng cầu xin tha thứ, tay Y Ôn Ôn ấn bật lửa thế nào cũng không ra lực.

Cuối cùng, bà đã đồng ý ly hôn, mang theo con gái rời xa nam nhân kia.

Hận là hận, bằng không sẽ không muốn từ bỏ con gái chính mình. Nhưng hận thì thế nào, vài chục năm qua đi, hết thấy hận thù đều như mây trôi. Nhưng là dù vậy, cho tới hôm nay vẫn không thể quên được.

Đoạn chuyện cũ kia cùng người rất quen thuộc với Y gia Tả Nghiêm tự nhiên biết rõ, cho nên hắn mới đối với Y Thu Thủy quật cường vừa yêu lại vừa hận.

“Ba em như vậy, không có nghĩ tất cả nam nhân trên đời đều như vậy.”

“Không giống sao?” Y Thu Thủy lạnh lùng cười, “Em cảm thấy không có chút khác biệt.” Nam nhân trên đời đều giống nhau, có mối nối cũ, hoa tâm phóng đảng, không biết chịu trách nhiệm.

“Chúng ta đã ở bên nhau mười tám năm, em nghĩ khoảng thời gian đó là gì?” Thì ra ở trong mắt cô, hắn cũng không có gì khác những kẻ khác. Đột nhiên, tâm liền lạnh.

“Hai người cô đơn cho nhau sự an ủi.”

Lý do thực tục, nhưng vẫn thực đả thương người.

“Em nói cái chó má gì thế!” Tả Nghiêm rống to.

“Nói thật.” Hắn thừa sức sao? Nói nhỏ cô cũng nghe được. “Anh không nghe được, hiện tại có thể rút đi!”

“Em ... ” Hắn tức giận đến thanh âm cũng phát run. Hắn thật sự rất muốn tiến lên đánh cô, nhưng là, nữ sao?

“Đi thì đi! Em ôm lòng nghi ngờ của em rồi chậm rãi sống một mình đi!”

Tả Nghiêm đứng dậy, không cần ba mươi giây đã mặc xong quần áo, bước nhanh ra ngoài.

Thanh âm cửa ra vào bị đóng mạnh truyền đến, Y Thu Thủy lẳng lặng ngồi trên giường, sau một lúc lâu, cô run đứng lên, không không chế được lãnh ý từ chỗ sâu nhất trong đáy lòng. Sau đó, theo bản năng sờ chân.

Mất đi độ ấm người nào đó, chân thật lạnh, tựa như tâm tư hiện tại của cô.

Lung tung mặc quần áo rồi như một con thú bị thương đứng lên. Nhưng là, rất lạnh, vẫn rất lạnh, vì sao lạnh như thế ... Tả Nghiêm...

Bọn họ như vậy, hẳn sẽ chiến tranh lạnh đi?

~

Y Thu Thủy nhìn chính mình trong gương, sắc mặt tái nhợt, đáy mắt nhàn nhạt màu đỏ, may mắn có đồ trang điểm vạn năng, cho nên tất cả đều bị cô dùng mỹ phẩm hoàn mỹ che đi. Nhưng trong lòng cô biết, che đây, cũng chỉ che được mặt ngoài, chứ đáy lòng vẫn thật mệt mỏi.

Cô than thở lắc đầu, luôn cho rằng mình đã đem đoạn cảm tình này xử lý rất khá, nắm trong tay rất khá. Nhưng thì ra không phải, thì ra cô cũng đã chịu ảnh hưởng.

Trước kia luôn cảm thấy, trên đời này có hay không có nam nhân cũng không quan trọng với cô, kết hôn lại càng là chuyện không cần nghĩ. Nhưng bây giờ...

Tả Nghiêm nguyên bản phi thường phi thường chán ghét hôn nhân, đối với hôn nhân và tiểu hài tử mà nói, hẳn thấy liền phiền, nhưng ai biết được sau khi cô đi xem mắt về, hẳn cư nhiên biến thành không bình thường.

Hắn muốn kết hôn!

Kết hôn có cái gì tốt? Kết hôn có thể cam đoan cả đời bên nhau? Thật buồn cười, nhìn xem Đài Loan này có bao người kết hôn xong rồi lại ly hôn? Bọn họ cứ như lúc trước không phải rất tốt sao? Rõ ràng thực thỏa mãn, thực vừa lòng.

Cô biết hẳn thích cô, mà cô ... được rồi, cô thừa nhận, cô cũng thích hẳn.

Muốn cô thừa nhận chính mình thích một nam nhân, là một chuyện thực đáng sợ, thực không thể hiểu nổi. Nhưng hẳn lại không phải nam nhân khác, hẳn là Tả Nghiêm, là người từ năm cô mười tuổi, đã luôn luôn ở bên cô, không chỉ cùng cô chia sẻ thời thơ ấu đơn thuần, thời thiếu niên ngây ngô, mà ngay cả tình yêu, đều cũng liên quan tới hẳn.

Không biết từ khi nào, cô đã có thói quen khi hẳn bên người, có thói quen về tính tình rất kém của hẳn, có thói quen về tiếng rống kêu to, thậm chí, có thói quen về ... độ ấm của hẳn.

Hắn vĩnh viễn đều không kiên nhẫn, không thích cùng cô dạo phố, không thích cô rời khỏi phạm vi tầm mắt của hẳn, không thích cô cười với bất luận ai, trừ hẳn. Nhưng hẳn lại vĩnh viễn đều đối với cô có kiên nhẫn. Hẳn sẽ vì cô mà làm việc, sẽ vì cô mà đi vào phòng bếp hẳn hận nhất.

Hắn phát hỏa, vĩnh viễn chỉ có cô thu phục được hẳn. Mà cô không vui, vĩnh viễn cũng chỉ có hẳn mới làm cô cười.

Hắn đối với cô mà nói, không chỉ là tình nhân, mà còn là người nhà, là thân nhân, đã như vậy, có kết hôn hay không, có hay tờ giấy kia hay không, thì có cái gì khác nhau? Hẳn vì sao cố chấp như vậy? Vì sao chỉ như vậy liền giận cô?

“Phanh” một tiếng, cửa WC mạnh mẽ bị đẩy ra, khuôn mặt đáng yêu của Viên Áu Áu liền xuất hiện trước mặt cô.

Vừa mở cửa đã nhìn thấy Y Thu Thủy đứng bên bồn rửa tay, cô liền lập tức nặng nề thở ra một hơi, “Hoàn hảo, hoàn hảo học tỷ ở trong này, em gọi bao cuộc điện thoại mà không có ai tiếp, thì ra là vì ở trong này. Mau ra đây a, cháy rồi, cháy lớn rồi, vô cùng cần chị đi cứu hỏa!”

Vừa nghe liền rõ ràng, trước kia Y Thu Thủy sẽ rất thiện giải nhân ý mà ra ngoài hỗ trợ, nhưng chính là lần này ...

“Ấu Ấu, chị nghĩ chị không đi thì tốt hơn.”

“Vì sao? Lão đại đang hăng say mắng tất cả mọi người kia, học tỷ, chỉ có chị mới giúp được thôi, nhanh đi cứu bọn họ đi a, bằng không em nghĩ từ giờ đến cuối tuần, mọi người đều lần lượt khóc lóc xin từ chức a.” Viên Ấu Ấu thật sự không rõ, tại sao lão đại ngay từ ngày đầu tuần đi làm đã hóa bạo long đáng sợ, mỗi ngày đều phun lửa như vậy??

Hiện tại trong công ty, từ chủ quản đến tiểu đệ chạy chân, người người đều có “vinh hạnh” bị phun. Hôm nay là thứ Năm, cô đã đếm qua, trừ bỏ học tỷ, mỗi người đều luân phiên bị mắng ba lần, ba lần nha, không phải một lần! Hơn nữa hôm nay lại bắt đầu một vòng mới, còn như vậy nữa, bọn họ thực sự chịu không được.

Lão đại tính tình không tốt, bọn họ đều biết, nhưng chỉ khi có việc nghiêm trọng mới làm lão đại nổi giận, chứ việc nhỏ đều trực tiếp không nhìn đến. Nhưng lần này không giống, ngay cả giao báo cáo, hay một chút tư liệu sai lầm, lão đại liếc mắt một cái liền nhìn ra, sau đó mắng đến chừng một giờ.

Trời ạ, là ai nói nam nhân tính tình táo bạo, bình thường đầu óc không linh quang? Hoàn toàn nói bừa, lão đại nhà bọn họ tinh đáng sợ! Cô dám khẳng định thành tích toán học của lão đại siêu cao.

“Học tỷ, chị hảo tâm nhanh đi giúp chúng em đi. Em đây hiện tại cũng không dám về văn phòng nha.”

Ô ô ô, toàn bộ công ty thăm nhất chính là cô, người khác tốt xấu gì lúc công tác cũng không cần đối mặt với lão đại. Nhưng cô thì khác, cô chỉ cách lão đại một cánh cửa, thật sự là mỗi ngày đều ở trên chiến trường a. Cho dù không phải mắng cô, nhưng nghe hăng hăng người khác, cô cũng cảm thấy không chịu nổi, còn như vậy nữa cô sẽ điên mất thôi.

“Vậy không cần trở về.” Y Thu Thủy rửa sạch tay, chậm rãi rút ra khăn giấy lau khô, “Vừa khéo giờ đang nghỉ trưa, chúng ta đi ăn cơm đi.”

A? Như vậy cũng có thể?

Lãnh khí lạnh lẽo cùng đồ ăn mỹ vị... có thể do bị mắng nhiều quá nên đầu óc cô choáng váng rồi!

Viên Ấu Ấu sau khi uống xong một ngụm nước ô mai ngọt ngào, thật dài thở ra, có cảm giác giống như sống sót sau tai nạn, “Cảm giác có thể tự do hô hấp, thật sự tuyệt vời!”

Khoa trương vậy sao? Y Thu Thủy nhìn biểu cảm hưởng thụ của cô, đột nhiên bắt đầu hâm mộ Viên Ấu Ấu. Cô bé này thật đơn thuần vô lo, mỗi ngày chỉ cần không bị lão đại mắng là liền thỏa mãn, thật tốt.

“Học tỷ, vì sao gần đây tâm tình lão đại không tốt như vậy?” Đâu chỉ là không tốt, quả thực chính là kém đến không thể hiểu nổi. “Em hiện tại đang hoài niệm lão đại trước kia a.” Trước kia tuy cũng cảm thấy lão đại rất đáng sợ, nhưng so với hiện tại, thì mới phát hiện lão đại trước kia quả thực nên được xưng là “hòa ái dễ gần”.

Lúc này Y Thu Thủy không nói gì, bởi vì lửa giận của Tả Nghiêm, cô hoàn toàn cảm thụ được.

Hắn tức giận, hơn nữa cổ lửa giận này không ngừng thăng cấp theo thời gian từ ngày bọn họ chiến tranh lạnh, cho nên mới khiến viên chức trong công ty phải chịu khổ. Tả Nghiêm không phải người dễ dàng để việc tư ảnh hưởng đến việc công, nếu viên công làm tốt, hắn nhiều nhất sẽ mặt không chút biểu cảm, nhưng khi hắn mắng, cũng đều bởi vì người khác làm sai.

Chính là lần này, ngay cả việc nhỏ cũng không tha, hơn nữa hăng hăng chửi người rất có thâm ý, mắng đến mức làm người ta á khẩu không trả lời được, không có biện pháp phản bác.

Tính tình hắn kém như vậy, nhưng viên công trong công ty nhiều năm đều rất ổn định, chưa từng có ai tùy tiện tạm rời cương vị công tác. Mọi người tuy rằng đều sợ hắn, nhưng đồng thời đều kính trọng bội phục hắn.

“Chị nói xem có phải chúng em quen bị ngược rồi không?” Viên Ấu Ấu hai tay chống má cảm thán: “Sau khi làm xong việc, chỉ cần thấy lão đại không mắng chúng em, chúng em liền cảm thấy cảm kích, cảm thấy tự hào.”

Y Thu Thủy an tĩnh ăn cơm, không nói chuyện.

“Lão đại lần này thật sự rất khác thường, khẳng định có chuyện phát sinh.” Như là đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, Viên Ấu Ấu thực khoa trương đoán một phen, sau đó để sát vào tai cô, nhỏ giọng tế khí hỏi: “Học tử, có phải vì chuyện chị đi xem mắt?”

Tay Y Thu Thủy cầm thìa hơi dừng một chút, sau đó tiếp tục ăn.

“Học tử, chị như vậy thật không đúng a, lão đại thích chị như vậy, chị làm sao có thể ở sau lưng anh ấy đi xem mắt chứ, tuy rằng tính tình kém một chút ...”

“Em cảm thấy chị không đúng?” Cô buông thìa, nghiêm túc hỏi.

“Đương nhiên là chị không đúng.” Tuy rằng một người là học tử tốt, một người lão đại hung bạo, nhưng Viên Ấu Ấu cô thị phi rõ ràng, ai đúng ai sai trong lòng hiểu rõ.

“Hai người hiện tại đang ở cùng nhau, vậy mà chị lại đi xem mắt với nam nhân khác. Là người khác cũng sẽ không cao hứng.” Huống chi đối phương lại còn là lão đại đại nhân tính tình cho tới bây giờ đều không tốt nữa! Nghĩ đến như vậy, cô khẳng định lão đại lần này phát hỏa, thật đúng có lý do.

“Lão bản thích chị, nên sẽ không có biện pháp chấp nhận.”

“Thích ... chị?” Cô rất chậm rất chậm hỏi.

“Đương nhiên.” Viên Ấu Ấu dùng sức gật đầu, “Lão đại thích một cái gì đó, quả thực là một chuyện không thể tưởng tượng nổi. Học tử, chị quá lợi hại.” Cô thật không thể nghĩ ra bộ dáng của lão đại hung ác khi yêu đương sẽ ôn nhu thế nào nha ~

“Ấu Ấu.” Cô nghiêm túc nhìn tiểu nữ nhân trước mặt, “Chị hỏi em nhé, em cảm thấy sau khi thích, thì sẽ như thế nào?”

“Ở cùng nhau nha.”

“Sau khi ở cùng nhau?”

“Kết hôn, sinh tiểu hài tử.”

“Phải không?” Nhất định phải như vậy mới đúng? Không kết hôn không thể?

“Đương nhiên, đây là chuyện tất nhiên mà.”

“Không kết không thể sao?”

“Cũng không phải không thể a, chính là yêu nhau, thì tự nhiên sẽ muốn ở cùng nhau, ở cùng nhau lâu, tự nhiên sẽ muốn vĩnh viễn không xa rời, cho nên kết hôn nha.”

Vì sao mọi người đều nghĩ đây là chuyện đơn giản đương nhiên?

“Không kết không phải cũng có thể ở cùng nhau sao?”

“Nếu thực sự yêu một người, tự nhiên sẽ muốn cùng anh ta kết hôn, nếu không muốn kết hôn, vậy chứng tỏ tình yêu đó quá nông nổi.”

Thì ra, là yêu không đủ...

Y Thu Thủy đột nhiên ngắt ra, cô thật sự không đủ thương hắn, cho nên mới không muốn cùng hắn kết hôn?

“Nếu yêu không đủ, vậy làm sao bây giờ?”

“Yêu không đủ thì đương nhiên phải tách ra. Để anh ta đi tìm một người đáng để yêu.”

Tách ra? Cùng Tả Nghiêm tách ra? Để hấn đi tìm một người đáng để yêu đáng?

“Kỳ thực em cảm thấy tình yêu rất đơn giản, không phải như vậy, thì cũng chính là như vậy ... học tử, đi? Học tử, chị làm sao vậy?” Rốt cục, Viên Ấu Ấu trì độn cũng phát hiện học tử ngồi đối diện cô không bình thường, sắc mặt kém đến đáng sợ.

“Học tử, chị làm sao vậy, có phải không thoải mái? Muốn đi gặp bác sĩ không? A a a, học tử, chị không cần làm em sợ nha, nếu như bị lão đại biết chị đi cùng em rồi không thoải mái, anh ấy sẽ giết em ... ”

Cô không có việc gì, chính là ngực cô đột nhiên đau quá, đau đến không thể hô hấp ... mà thôi.

~

Tả Nghiêm siêu cấp siêu cấp khó chịu, buồn bực đem chai Whisky uống một hơi cạn sạch, vị rượu đậm đặc nóng bỏng từ yết hầu một đường đốt tới dạ dày, làm tâm tạng hấn đều nóng lên, một loại nóng bức sắp làm hấn nổ mạnh!

Nghĩ đến mỗi ngày thấy nữ nhân kia đối với đồng sự cười đến vô cùng ôn nhu không có việc gì, hấn liền hỏa lớn ...

“Nghiêm, cậu còn uống như vậy, tôi sợ nhiều rượu hơn cũng không đủ cho cậu uống.” Lí Minh Uyên nhìn vỏ chai rượu đầy trên mặt bàn, cảm thán lắc đầu, “Hơn mười loại rượu xen lẫn cùng nhau uống, cậu không phải ngại mệnh dài, thì chính là ngại túy bất tử a.”

“Phiền chết.” Tả Nghiêm nâng tay đổ thêm một ly rượu đầy, “Uống rượu của cậu đi, ít lời vô nghĩa.”

“Ok, coi như tôi chưa nói gì.” Lí Minh Uyên hiểu rõ tính tình của bạn tốt, sờ sờ cái mũi, cầm lấy chén rượu chậm rãi uống.

Nhưng không qua được 1 phút, hấn lại bắt đầu muốn hống bát quái, “Uy, nói nghe một chút đi, chuyện có thể làm cậu tức giận như vậy, thật sự quá ít thấy.” Cái miệng này thực chặt, vốn tưởng chờ hấn uống say sẽ nói loạn một chút, vậy mà uống đến hơn nửa đêm, ngay cả nửa chữ cũng chui không ra, Lí Minh Uyên thật sự không nhịn được.

“Cút!” Tả Nghiêm trừng hấn một cái, ngửa đầu lại uống sạch một ly, cảm thấy quá ít, trực tiếp cầm cả chai uống.

“Uy, uống như vậy sẽ chết đó a.” Lí Minh Uyên sợ tới mức chạy nhanh đến đoạt chai rượu, nhưng lại bị người nào đó tròng mắt, sợ hãi nới tay, “Tả Nghiêm, thương lượng một chút đi nha, chậm rãi từ từ uống được không?”

Nói thì nói vậy, chứ Tả Nghiêm này nếu nghe lời hấn nói, mặt trời chắc chắn sẽ mọc phía tây! Quen biết nhiều năm như vậy, hấn cũng chỉ gặp qua một người có thể thu phục cái kẻ xấu tính này.

“Tôi đi toilet.”

“Nếu cậu dám gọi điện thoại cho cô ấy, cậu nhất định phải chết.” Lời nói lạnh lùng đánh gãy ý đồ gọi điện cầu cứu của Lí Minh Uyên.

“Ách.” Bị vạch trần, Lí Minh Uyên đành phải thành thật ngồi trở lại, “Xem ra là vì cùng cô ấy tức giận mới tâm tình không tốt. Nghiêm, không phải tôi muốn nói cậu, nhưng tính tình cậu ngẫu nhiên nên thu lại một chút được không? Xem Thu Thủy người ta ...”

Bị tròng mắt một cái, hấn lập tức lưu loát đổi tên, “Y đồng học thì ôn nhu, cậu thì hung bạo, cẩn thận về sau cô ấy không để ý tới cậu nữa.”

“Để ý thì thế nào? Không để ý thì thế nào?” Lại uống một ly, “Dù sao trong lòng cô ấy, kỳ thực tôi và người khác cũng không khác nhau.”

Hấn hận nhất, không phải cô cố chấp, không phải cô sợ hãi. Mà hấn hận, là vì ở cùng nhau nhiều năm như vậy, cô có thể chấp nhận hấn xuất hiện trong cuộc sống, chấp nhận nhận hấn trở thành tình nhân, nhưng lại không tin tưởng hấn!

Trên đời này tình yêu có trăm ngàn loại, có loại có thể nắm tay nhau đến già, có loại ngay trên đường liền kết thúc, nhưng là, người khác như thế, không có nghĩa hấn cũng thế. Vì sao cô ngay cả một chút dũng khí đi ra cũng không có, để rồi trực tiếp đem hấn cự tuyệt ngoài cửa?

Hấn đối với cô vừa yêu lại vừa hận, vừa giận lại vừa thương, hấn sợ cô đau lòng, cho nên quả thực rất khó xử, không thể xuống tay.

Rất thất bại, Y Thu Thủy, em cái cô gái này, trời sinh ra để làm vật xung khắc của anh sao?

Mười tám năm đối cô mà nói không mấy may gì sao? Hấn không đáng tin nhiệm như vậy? Hấn tức giận, hấn rõ ràng tức giận đến sắp phát nổ, bất luận nhìn cái gì cũng thấy không thuận mắt. Nhưng cố tình, cô lại có thể tiếp tục sống vui vẻ, nét mặt toả sáng, giống như việc cãi nhau, người để ý chỉ có hấn mà thôi.

Mỗi lần nhìn khuôn mặt cô một chút cũng không có cảm giác chịu ảnh hưởng, hấn liền cảm thấy một cổ máu từ đáy lòng xông lên ốt, thầm nghĩ phát giận.

Hiện tại người trong công ty nhìn đến hấn, tựa như gặp phải quỷ.

“Nếu nói được thoải mái như vậy, cậu sẽ không ngồi đây uống rượu giải sầu.” Lí Minh Uyên lay động ly rượu nâu, nhìn nó mềm mại phát quang, “Rượu giải sầu nhưng lại càng sầu. Không bằng đi tìm cô ấy giải quyết đi.”

“Vấn đề của chúng tôi đang bế tắc, giải quyết không được.”

Vấn đề của bọn họ, chính là bởi vì cô không tin tưởng, không phải không tin tưởng hấn, mà là không tin tưởng nam nhân, không tin tưởng hôn nhân. Hấn vốn cho rằng ở cùng nhau mười tám năm, cô sẽ thực sự hiểu hấn, biết hấn đối với những kẻ khác bất đồng. Nhưng cho đến hôm nay, hấn mới biết, thì ra hấn đã tự đề cao chính mình.

Mà một điểm khác làm cho trái tim hấn băng giá cùng tức giận, chính là cô kỳ thực, không đủ thương hấn.

Nếu yêu, thì mười tám năm cảm tình, còn chưa đủ làm cô có cảm giác an toàn? Tính cách của hấn, cô hiểu rõ như vậy, trừ bỏ cô, hấn cho tới bây giờ đều không liếc mắt tới một ai khác, cô có cái gì phải lo lắng?

“Tôi thấy Y đồng học rất ôn nhu, nói chuyện tốt lắm, làm gì không giải quyết được, khẳng định là cậu lại không nói đạo lý.” Hấn quen Tả Nghiêm ở đại học, tự nhiên cũng quen Y Thu Thủy, bọn họ cãi nhau, khẳng định lỗi ở Tả Nghiêm, ai bảo tính tình hấn kém đến thái quá.

“Ôn nhu?” Tả Nghiêm châm chọc cười lặp lại hai chữ này, trong đầu đột nhiên nhớ lại vô số lần bọn họ cãi nhau, Y Thu Thủy vừa cắn lại vừa đánh, vừa quăng lại vừa ném... rõ ràng rất giống một người đàn bà chanh chua không đáng yêu, nhưng vì sao trong đầu hấn, mỗi khi nhớ lại sẽ cảm thấy bộ dáng đó khiến hấn thật âu yếm... hơn nữa cũng xinh đẹp đến không thể hiểu nổi.

Thật sự đã trúng độc quá nặng, hấn đột nhiên nghĩ ...

“Đương nhiên, Y đồng học tính tình rất tốt ... Uy, Tả Nghiêm, cậu đi đâu, tôi chưa nói xong mà.” Lí Minh Uyên bị bạn tốt đột nhiên đứng lên làm cho phát hoảng, còn tưởng rằng hấn muốn đánh hấn, kết quả nhìn hấn trực tiếp đi ra ngoài quán bar, liền lớn tiếng kêu. Nhưng mà kêu thì được gì, hấn đi còn nhanh hơn phi.

“Uy, lão huynh, cậu phải để lại tiền chứ, uống nhiều rượu như vậy, bó tiền lớn này tôi làm sao đây...”

Thật sự là hảo tâm bị sét đánh, hấn hơn nửa đêm không được ngủ rốt cuộc là vì cái gì a.

Lí Minh Uyên nhìn những chai rượu uống đến một nửa, ngấm lại cảm thấy không cam lòng, “Không biết rượu có thể đóng mang về?”

Thanh âm chuông cửa dồn dập đánh thức người đang ngủ say, ở thời điểm này còn lấy phương thức ác bá như vậy ấn chuông cửa nhà cô, trừ bỏ Tả Nghiêm ra, chắc có lẽ không còn ai. Y Thu Thủy từ trên giường đứng lên, đè nén cảm xúc, đi ra ngoài mở cửa.

Tả Nghiêm đã nghĩ rất nhiều lần về tình huống cùng cô một mình gặp mặt, có lẽ cô sẽ tức giận, có lẽ cô có chút hối hận, cũng có lẽ cô sẽ lãnh đạm, nhưng chưa từng nghĩ tới cô hoàn toàn ăn ngon ngủ ngon, làn da thủy nộn, xinh đẹp động lòng không khác bình thường.

Không, vẫn khác, cô đẹp hơn.

Mẹ nó! Hắn sao có thể vô dụng đứng cửa ngậy ngốc nhìn cô! Nhìn cô một chút cũng không vì chiến tranh lạnh mà ảnh hưởng, thật sự vô cùng chọc giận hắn.

“Y Thu Thủy, em cái nữ nhân đáng giận!” Hắn đẩy cô áp trên tường, oán hận hôn môi.

Cô ở trong lòng hắn liệu mình giãy dụa, nhưng miệng lưỡi của hắn lại như trả thù, vừa ác lại vừa hung, vừa hôn lại vừa cắn, làm cô đau sắp không thở nổi.

Cắn hắn, cắn đến đỏ máu đều không hữu dụng, hắn cố chấp chịu đau, chảy máu cũng không để ý, mùi máu tanh chỉ biết càng kích thích hắn, hỗn tơ máu cùng nước bọt chảy ra từ chỗ bọn họ giao triền, lưỡi mút lưỡi, mang theo tiếng vang ái muội.

Chính là một cái hôn mà thôi, lại không chỉ là một cái hôn, cô cảm nhận được hắn điên cuồng, hắn tức giận, hắn yêu thương, hắn hận thù... tất cả cùng nhau làm lòng cô cũng đau theo.

Tới tận khi cô bị hắn hôn đến không còn dưỡng khí, hắn mới tâm không cam tình không nguyện buông ra, nhìn cô liệu mạng hô hấp, đôi má diễm hồng, hắn mới cảm thấy mây đen trong lòng chút chút tản đi.

Hắn nhẹ nhàng sờ bờ môi bị hắn hôn đến sưng đỏ, “Y Thu Thủy, xem ra lần chiến tranh lạnh này, người chịu ảnh hưởng chỉ có một mình anh. Em vĩnh viễn đều không đáng ngại ” Hắn gầm nhẹ, nghiêng răng nghiêng lợi, “Đối với em mà nói, anh rốt cuộc là cái gì?”

Đây mới là điều hắn chú ý nhất. Đối với cô, hắn rốt cuộc là cái gì?

6. Chương 6

“Tả Nghiêm, anh say rồi, về nhà đi.” Cô thở dốc trừng hắn, trong hô hấp đều nồng đậm mùi rượu.

Nam nhân này rất tự chủ, cho tới bây giờ chưa từng thích rượu, tại sao hôm nay lại uống thành như vậy.

Sắc mặt của cô đột nhiên thay đổi, “Anh lái xe đến?”

“Em quan tâm sao? Nếu anh xảy ra tai nạn, không phải em sẽ càng vui vẻ, càng không có người ép kết hôn sao?!” Hắn cười lạnh, vẻ mặt châm chọc.

“Rốt cuộc có hay không?” Cô rất chú ý điều này, hắn muốn nói thế nào thì tùy, cô vẫn muốn hỏi trước cho rõ ràng.

Cô rốt cuộc để ý cái gì? Hắn chán nản trừng mắt.

Cô hoàn toàn không sợ hắn cũng trừng lại, kiên trì nói: “Trả lời em!”

Sau một lúc lâu, hắn mới nổi giận cắn răng, cắn giận nói: “Không phải.” Biết điều cô để ý, hắn lại càng giận, bởi vì hắn biết cô đang lo lắng cho hắn, mà hắn vô dụng đến mức không nỡ để cô lo lắng.

Cô lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, hắn là loại người yêu mạo hiểm, là nam nhân thích kích thích, chỉ cần cô không ngồi trên xe của hắn, hắn sẽ lái xe như không muốn sống, hơn nữa nếu uống rượu vào, cô hoàn toàn không dám tưởng tượng.

Sau khi uống rượu, chẳng những không có trách nhiệm với chính mình, mà còn nguy hại đến người khác. Đó là hành vi cô ghét nhất, may mắn hắn còn nhớ.

“Nói đủ lời vô nghĩa rồi chứ? Y Thu Thủy, anh tới là muốn hỏi em, bốn ngày nay, em lo lắng thế nào?”

“Cái gì?”

“Em dám giả ngốc thứ xem.”

“Tả Nghiêm. Đề tài này em không muốn thảo luận nữa.”

“Trốn tránh không giải quyết được vấn đề.” Hấn rống to, nữ nhân này vì sao mọi việc đều có thể xử lý thỏa đáng, vậy mà khi đề cập đến hôn nhân lại làm người ta phát cuồng như vậy?

“Em không tin tưởng hôn nhân, điều này anh cũng biết, không bằng chúng ta cho nhau một chút thời gian...”

“Cho em mười tám năm chưa đủ sao? Hay em muốn anh cho tám mươi năm? Tính cách của em vốn như vậy, cho nên anh không muốn tiếp tục kéo dài chờ đợi nữa. Hôm nay em phải cho anh một đáp án, em biết tính cách của anh rồi đó, muốn là làm, không cần là không cần.”

Nếu dễ dàng như hấn nói, vậy chiến tranh lạnh trong khoảng thời gian này của bọn họ vì cái gì?

Nói hấn nghĩ đơn giản, hấn lại cố tình thông minh quá. Nói hấn thông minh đi, hấn lại cố tình xử sự cực đoan.

“Cứ ở cùng nhau như vậy không tốt sao?” Vì sao nhất định phải thay đổi? Vì sao nhất định phải trói buộc? Cô chỉ cần nghĩ đến kết hôn đã cảm thấy thực đáng sợ.

“Không.” Trước kia hấn thấy thỏa mãn là vì hấn cho rằng cô sẽ luôn bên cạnh hấn, còn hiện tại hấn hiểu trong đoạn tình cảm này, cô tùy thời có thể sẵn sàng xoay người bước đi. Bởi vì sợ bị thương hại, cho nên cái gì cũng không cần, vấn đề này nếu không giải quyết được, bọn họ vĩnh viễn sẽ không có tương lai.

Y Thu Thủy không biết nên nói cái gì.

“Y Thu Thủy, em là kẻ nhất gan!” Cô làm hấn muốn hận cô, nhưng vì quá yêu cho nên không thể. Cô mang đoạn ký ức đáng sợ đó lớn lên, mặc cho hai đương sự đã quên hết, cô vẫn cố chấp muốn nhớ.

“Tả Nghiêm, em không có cách.” Tính cách của cô rất giống mẹ, càng yêu lại càng muốn nắm bắt, nhưng lại luôn không nắm được, bởi vì nam nhân không đáng tin.

Hấn thật sâu hít một hơi, không chế tính tình nắm chặt tay cô, “Đến đây, chúng ta ngồi xuống chậm rãi nói.” Chờ cô ngồi ổn định trên sofa, hấn ôm cô vào lòng.

Cô tựa vào trong ngực hấn, cảm giác sự an toàn cùng ấm áp mất đi mấy ngày nay đã trở lại, nếu hấn không ép cô kết hôn, nếu bọn họ cứ như vậy mà sống, thì thật tốt.

“Thu Thủy, em nghĩ anh sẽ tổn thương em sao?” Hấn nhẹ nhàng hỏi.

Cô giật mình, sau một lúc lâu, nhẹ nhàng lắc đầu, hấn thương hại cô? Cô chưa từng nghĩ vậy, hấn có thể rộng rãi với tất cả mọi người trên đời, cũng có thể thối tính với họ, nhưng lại vĩnh viễn sẽ không thương tổn cô, cô rất rõ ràng.

“Vậy em cảm thấy anh là nam nhân không có ý thức trách nhiệm?”

Lắc đầu, nếu hấn không có ý thức trách nhiệm, thì trên đời sẽ không còn người có ý thức trách nhiệm. Ở cùng nhau nhiều năm như vậy, cô rất hiểu hấn, hấn không phải người sẽ lung tung nhận lời, nhưng nếu đã nhận lời thì nhất định sẽ làm được, nhất là nhận lời chuyện của cô, cho dù không tình nguyện cũng sẽ làm.

“Tốt.” Hấn là người làm ăn, khi tất yếu cũng có thể rất nhẫn nại để đạt được mục đích, huống chi đối với cô, tính nhẫn nại của hấn luôn vô hạn.

“Anh lại hỏi em, em cảm thấy anh với ba ... ách, nam nhân kia giống nhau sao?”

Cô như bị đâm muốn đứng dậy, lại bị hấn dùng lực ôm chặt, chặt đến mức không giãy dụa được.

“Tả Nghiêm, em không muốn nói nữa..”

“Ngay cả chuyện này còn không muốn nói thì những chuyện khác em định thế nào?” Vết thương trong lòng cô đã lâu, lâu đến mức cứ tưởng rằng nó đã lành, nhưng kỳ thực nó lại thối rữa, làm cô đau, hấn cũng đau.

“Em không muốn nói nữa.”

“Y Thu Thủy, em đừng cho rằng anh không biết giận em.” Hấn cúi đầu tới gần cô, trong lời nói mang hơi thở nguy hiểm.

“Anh không phải vẫn đang tức giận sao?”

“Y Thu Thủy!”

“Được rồi, anh một chút cũng không giống ông ta, vừa lòng chưa?”

Vừa lòng, đương nhiên vừa lòng, có thể ép cô nói ra lời này, hấn đã thực vui vẻ.

“Nếu đã không giống, anh lại có ý thức trách nhiệm, hơn nữa tuyệt đối không tổn thương em, chúng ta lại yêu thương lẫn nhau, em nói xem vì sao không kết hôn?”

Hấn nói rất logic, rất đạo lý, làm cho cô hoàn toàn không thể phản bác.

“Hay là không phải em không tin tưởng hôn nhân, không tin tưởng nam nhân, mà là không tin tưởng chính mình?”

“Em không muốn thảo luận nữa.”

“Em không tin chính mình đáng giá để yêu, không tin một nam nhân có thể yêu em vĩnh viễn, không tin ...”

“Câm mồm!”

“Ngoại trừ không tin tưởng anh, em còn không tin tưởng chính mình, Y Thu Thủy ...”

“Câm mồm! Câm mồm!”

“Em cảm thấy mình không đáng để yêu, cha mẹ năm đó không cần em, cho nên hôm nay em mới ...”

Cô nóng nảy, ngẩng đầu dùng sức cắn lên bờ vai hấn, rất ác, rất mạnh.

Thân mình hấn chấn động, nhưng không đẩy cô, ngay cả chảy máu cũng không màng.

Cô chậm rãi buông môi, nhìn thẳng mắt hấn, “Đừng nói nữa.”

“Thu Thủy, không nói không có nghĩa không tồn tại, không đối mặt không có nghĩa sẽ biến mất.”

“Thật buồn cười, anh tưởng mình là triết học gia sao? Chuyện của em không cần anh quản.”

“Anh mặc kệ thì ai quản?” Hấn thật sự không nhịn được rống to, “Y Thu Thủy, em nghe cho rõ đây, lão tử nhất định quản chuyện của em, em là của anh! Của anh, em có hiểu không? Mặc kệ em có đồng ý không, ngày mai cũng phải cầm giấy tờ, đi đăng ký kết hôn!” Mẹ nó, muốn cưới vợ mà cũng phải lao lực, trực tiếp động thủ cho nhanh.

“Không. Không được”

“Em nói lại lần nữa xem.”

“Nói vụn lụn cũng thế thôi, không được, không có khả năng!”

Trong lòng hấn phát hỏa, thực sự hấn bị đốt chết rồi!

“Y Thu Thủy, em khá lắm!” Đời này tuy rằng hấn dễ phát giận, nhưng cho tới bây giờ chưa ai làm hấn giận thành như vậy, cũng không có ai dám, chỉ có cô!

“Em quyết định vĩnh viễn không kết hôn? Chẳng quan tâm có chia tay hay không, cũng nhất định không kết hôn?”

“Tả Nghiêm, đừng uy hiếp em.” Thanh âm cô nhẹ hơn, thân thể bắt đầu phát run.

“Uy hiếp em hữu dụng sao?” Hấn nở nụ cười, rõ ràng giận, nhưng lại không phát được, chỉ có thể thâm cười.

“Y Thu Thủy, có lẽ chỉ có anh mới để ý em, còn em chưa bao giờ để ý anh! Trên đời này luôn như vậy, kẻ yêu nhiều hơn là kẻ thua cuộc.” Hấn buông cô, đứng lên, “Chúc mừng em, em thắng.”

Hấn không có cách đối mặt với cô, cũng không muốn nhìn cô, ngoại trừ vô lực, hấn không còn cảm giác gì khác.

Mở cửa đi ra, cô ép bản thân không được quay đầu, bằng không hấn không dám đảm bảo mình có thể động thủ hay không, bởi vì hấn thực sự rất muốn đánh vào đầu cô chấp kia, để nhìn xem bên trong rốt cuộc có thần kinh quật cường thể nào.

Hắn cứ như vậy mà đi? Y Thu Thủy kinh ngạc nhìn bóng lưng hắn biến mất ở cửa, đáy lòng đột nhiên dâng lên một trận sợ hãi mãnh liệt.

Hắn đi rồi, có phải sẽ không trở lại?

Hắn tức giận, hơn nữa lần này không giống những lần trước. Hắn hình như, muốn rời xa cô, vĩnh viễn rời xa cô, vậy cô ... Y Thu Thủy bật dậy khỏi sofa, đuổi theo.

Thang máy không ngừng đi xuống, cô gắt gao tựa trên vách tường, cảm xúc lạnh như băng làm cô phát run.

Tả Nghiêm, Tả Nghiêm ...

Bước ra thang máy, nhìn nam nhân đang đi nhanh ra phía ngoài, cô không chút do dự đuổi theo.

Tả Nghiêm bị cô làm cho tức giận đến trúng gió, hắn đi, cô cố tình đuổi theo, nhưng đuổi đến nơi lại một câu cũng không nói, chỉ đi theo phía sau hắn, rốt cuộc cô đang nghĩ cái quái gì?

“Y Thu Thủy!” Rốt cuộc, hắn nhẫn nại không được xoay người hung tợn trừng cô, “Em rốt cuộc có ý gì?”

“Em ... ” Không muốn anh đi.

Hắn chưa từng giận cô như vậy, cô thừa nhận, cô sợ hãi, bởi vì Tả Nghiêm cho dù có sủng cô, yêu cô, nhưng nếu quả thực chọc nổi hắn, hắn sẽ xoay người không chút lưu luyến, giống như hiện tại.

“Nói.”

Cô không biết nên nói gì, đáp ứng hắn, cô cảm thấy trái lương tâm; Nhưng không đáp ứng, cô lại không muốn ... mất đi hắn.

Hắn đem một đề tài cô không thể lựa chọn đặt trước mặt, chỉ cho phép A hoặc B, không thể từ bỏ... Cô vẫn luôn thưởng thức cách làm việc lưu loát quyết đoán của hắn, nhưng lại không ngờ có một ngày, chính mình cũng sẽ phải đối mặt.

Hắn lẳng lặng chờ cô, nhưng thật lâu sau, một câu cô cũng không nói, xem ra cũng không định nói.

“Y Thu Thủy, hôm nay anh rất thất vọng, rất rất thất vọng.” Hắn nói xong câu này, xoay người bước đi.

Vừa bước được một bước, lại quay đầu nghiêm túc nhìn cô: “Không được đi theo anh.” Ngay cả giày cũng không đi, cứ coi như là mùa hè sẽ không dễ bị lạnh, nhưng nếu dẫm phải thủy tinh thì làm sao bây giờ?

Đủ rồi, Tả Nghiêm hắn đúng là không có tiền đồ! Trong lòng thầm mắng một câu thô tục, hắn hận chính mình giờ phút này còn lo cho cô.

Hắn thực sự sẽ đi ... Cô quýnh lên, tiến lên giữ chặt tay hắn.

“Thừa dịp anh còn chưa nổi giận, buông ra.”

“Tả Nghiêm.”

“Em biết tính anh.”

“Không được ... ” Y Thu Thủy nuốt một ngụm nước miếng, gian nan nói: “Không được rời xa em.”

Thân mình hắn cứng đờ, “Em nói cái gì?”

“Không được rời xa em, ở bên cạnh em.”

“Lấy thân phận gì?” Hắn ép hỏi.

Cô cảm thấy choáng váng, vì sao cố chấp như vậy, vì sao? Cô sắp đứng không yên, nhưng cô biết, hôm nay không thể trốn tránh.

Cố gắng thật lâu, cuối cùng cô mới mỏng manh bắt đầu nói, “Anh muốn thế nào thì như thế.”

“Em đồng ý gả cho anh?”

“Em...”

“Nói, anh muốn chính miệng em nói.”

Cô cố gắng nhắc môi, ngàn vạn gian nan phun ra một chữ: “Vâng.”

Hắn nở nụ cười, vô cùng vui vẻ, vô cùng đặc ý, lập tức dùng sức ôm lấy cô, ở trên mặt cô điên cuồng hôn, “Em đồng ý rồi, thật sự đồng ý rồi, anh thực sự rất vui, Thu Thủy...”

Cô bị hắn lấy cảm xúc hưng phấn, muốn cười, nhưng cười không nổi.

Kết hôn đối với cô mà nói là chuyện vô cùng đáng sợ, nhưng cô lại vừa mới phát hiện, càng đáng sợ hơn là chuyện hắn sẽ rời xa cô...

Hôm nay khi học muội nói nếu không đủ yêu thì nên tách ra, để hắn đi tìm người đáng để yêu, cô đã biết, cô không muốn, chết cũng không muốn, không muốn bên cạnh hắn xuất hiện một nữ nhân khác, không muốn cứ như vậy mất hắn... Cô muốn độc chiếm hắn.

Thì ra, cô không khác mẹ, giống nhau như đúc.

~

“Học tử, học tử, cảm giác trời yên bể lặng đúng là làm cho người ta nằm mơ cũng cười.”

“Có khoa trương như vậy không?” Y Thu Thủy đang đóng dấu, hơi cười.

“Có có có, thực sự có.” Viên Ấu Ấu ghé vào trước máy tính, nhìn cô: “Từ giờ trở đi, em sẽ không cần sợ tính tình lão bản không tốt nữa.” Trải qua một tuần bão tố, cô cảm thấy lão đại bây giờ thật dễ thân ... ách, kỳ thực cũng không dễ thân như vậy, nhưng ít nhất buổi sáng hôm nay rất “hòa nhã”.

Bởi vì sau khi người bị mắng đi ra, còn có thể vừa cười vừa nói, “Tính tình lão đại hôm nay thật tốt, chỉ mắng tôi nửa giờ nha!”

Xem đi, đã nói mọi người có thói quen bị ngược mà.

“Thật ra hắn cũng không như vậy ... ” Dừng nửa ngày để tìm một từ tốt hình dung mà không tìm được, cuối cùng Y Thu Thủy đành phải thừa nhận, “Được rồi, tính tình hắn thực sự rất tệ.”

“Học tử, thật sự khó cho chị khi mỗi ngày phải ở cùng lão đại.”

“Một chữ trừ một trăm, tiếp tục nói đi.” Một thanh âm lạnh như băng bỗng truyền đến làm Viên Ấu Ấu sợ tới mức thiếu chút nhảy dựng lên.

“Học tử ... ” Cô nước mắt rưng rưng nhìn vị cứu tinh.

“Yên tâm.” Y Thu Thủy trấn an cười cười, đẩy Tả Nghiêm vào văn phòng, “Anh dọa cô ấy.”

“Hừ, anh không dọa.” Tả Nghiêm lạnh lùng liếc mắt nhìn ngoài cửa.

“Em biết.” Y Thu Thủy đem giấy tờ chưa ký tên cho hắn, nam nhân này vốn dĩ nói là làm.

Ngay cả xem cũng lười, Tả Nghiêm sảng khoái lấy bút ra ký vào. “Được rồi, việc công làm xong, chúng ta nói việc tư.”

“Em còn nhiều việc phải làm, ra ngoài trước.”

“Thu Thủy.” Hắn gọi cô lại, “Khi nào gặp cha mẹ?”

“Anh có biết gần đây công ty có rất nhiều chuyện? Chờ bận qua khoảng thời gian này rồi tính, được không?”

“Em nghĩ anh để ý?” Hắn lẳng lặng hỏi cô.

Hắn không để ý! Cô rất rõ hắn khôn khéo bao nhiêu.

“Anh bảo muốn nói với bá mẫu, em nói chờ thêm một thời gian. Anh bảo đi gặp cha mẹ anh, em cũng nói chờ thêm một thời gian, cái gì em cũng không đồng ý, vậy rốt cuộc em có muốn kết hôn hay không?”

“Em...”

“Muốn kéo dài với anh là vô dụng, em không phải biết rõ sao.”

“Em đồng ý... kết... anh cầu cái gì mà cầu?” Tuy ở trước mặt hần tính tình cô cũng không tốt đẹp gì, nhưng thật sự không chịu nổi khí thế hần bức người như vậy. Cô cũng muốn giận a!

Khoảng thời gian nhường nhịn này luôn làm cô ghen hỏa trong lòng, hơn nữa, mẹ hần có đồng ý hay không cũng là một vấn đề.

“Anh đâu có cầu?” Hần cũng giận dữ trừng cô.

“Anh như vậy còn nói không cầu?”

“Cũng là do em trước ... Hừ, Y Thu Thủy, em lại muốn nói sang chuyện khác phải không, không dễ vậy đâu!”

“Sang cái đầu anh!” Cô hận chết cái tính của hần, lúc này thật muốn ầm ỹ một trận.

“Tả Nghiêm, em nói cho anh biết, ép em cũng vô dụng, đồng ý em cũng đồng ý rồi, anh gấp cái gì?”

“Vấn đề là em đồng ý xong lại kéo dài! Đã kéo dài thì đồng ý hay không có ý nghĩa gì? Em xem đi, ngay cả hai chữ kia cũng không nói ra được thì em bảo anh tin em thế nào?” Cô ngay cả hai chữ “kết hôn” còn không dám mở miệng nói.

“Vậy anh cũng phải cho em thời gian chứ. Chẳng lẽ anh muốn bây giờ đi đăng ký?”

“Đúng!” Trên thực tế hần cho rằng một hôn lễ long trọng là chó má, lễ nghi rườm rà đó về sau nói sau, hần hiện tại chỉ muốn cô mau chóng thuộc về hần, bởi vì rất hiểu tính cách của cô, cho nên hần biết càng kéo dài thì càng không có khả năng kết hôn.

Thật sự ác bá, một chút cũng không thông cảm cho tâm tình của cô!

Cô tức giận đến phát run, sau một lúc lâu mới nói, “Em không gả nữa, anh thích thì tìm người khác mà kết hôn!”

“Em dám nói lại lần nữa xem?” Hần đứng dậy tới gần cô, nổi giận dùng dũa quát.

“Nói cũng đã nói rồi.” Nếu cô sợ hần, cô không còn là Y Thu Thủy.

“Em không gả, không gả, không ... ngô ...” Hần dẫn, lại dùng chiêu này!

Cô không dễ bị khi dễ như vậy, bàn tay muốn đẩy hần, nhưng không ngờ móng tay vừa quét qua gương mặt hần, thì một vết máu rõ ràng lại lập tức hiện ra.

“Đau!” Hần giận, một tay ép cô lên tường, tay phải giữ chặt cô, tay trái cởi dây lưng của mình.

“Tả Nghiêm, anh dám ép buộc em? Hần dẫn, buông em ra!” Cô giãy dụa, há miệng cắn lên cánh tay hần.

Nữ nhân này! Cô không tin hần dám hạ ác thủ đúng không? Hần xoay ngược cô lại, ngực đặt sau lưng cô, hoàn toàn chế phục giai nhân trong lòng, tiếp đó hần nhanh chóng dùng dây lưng quần vài vòng lên cổ tay cô, buộc chặt.

Cô ở dưới thân hần dùng sức tránh, nhưng căn bản không thể động đậy.

Khi bị hần ép quay trở lại đối mặt, cô đã sớm thở hồng hộc, “Tả Nghiêm! Anh dám ...”

“Trên đời này không có chuyện anh không dám.” Bên môi nhướn lên độ cong vừa lòng, hần dùng tay gạt đi vài sợi tóc hỗn độn bên má cô ra sau tai.

Cô há miệng định cắn ngón tay hần, hần than thở dời đi, cúi đầu hôn cô, “Cắn nơi này, được không, ân?”

Biến thái! Nam nhân này đúng là biến thái! Nhưng cô tuyệt đối sẽ không mặc kệ hần khi dễ! Khóe miệng chậm rãi nhếch lên, tay bị trói cũng không sao, cô có chân.

Thừa dịp hần chưa chuẩn bị, đầu gối mạnh mẽ nhấc lên ...

“Em cái nữ nhân này!” Hần phản ứng nhanh nhẹn né tránh nhất kích đòi mạng của cô, thân mình thuận thể chen vào hai chân tách ra, bàn tay vuốt phẳng làn da tuyết nộn.

Bởi vì bị nâng, cho nên váy ngắn của cô kéo lên cao, hơn nữa tư thế hiện tại còn giống như cô cố ý đem đùi đưa cho hần sờ.

“Đá hồng rồi thì về sau em dùng thế nào, ân?” Hấn dùng vật cương cứng của mình cọ xát giữa hai chân cô.

“Không có anh, còn có người khác.” Cô giận dữ cười, vẻ mặt khinh thường.

“Em dám!” Hấn triệt để bị chọc giận, “Y Thu Thủy, em là của anh, chỉ có thể là của anh.”

Lời này không thể nói thêm nữa, bằng không sẽ lại nói đến chuyện cô không muốn nghe.

May mắn lực chú ý của hấn rất nhanh dời đi, “Anh đã cảnh cáo em không được mặc loại váy ngắn này đi làm, tại sao em không nghe lời?” Mỗi lần nhìn cô mặc váy ngắn siêu chặt là hấn lại hỏa đại, vậy mà cô còn cố tình không thèm để ý.

Thần kinh! Đây rõ ràng là đồ vest đứng đắn có được không? Chỉ là áo sơ mi kẻ ô đơn giản với váy trên đầu gối 3 cm thôi mà, chỗ nào có vấn đề? Rõ ràng là hấn đầu óc không bình thường, suốt ngày nghĩ truyện không tưởng.

Cảm giác được ý đồ của hấn, cô ngược lại cười lạnh cổ vũ, “Làm thì làm đi. Nhưng một chút nữa em mặc váy hư ra ngoài, đến lúc đó xem ai không chịu nổi.”

Đáng giận! Nữ nhân này! Hấn vừa định động thủ xé rách cái thứ không vừa ý đó, kết quả lại bị lời của cô làm đông cứng, “Y Thu Thủy, sao em chẳng đáng yêu gì cả?”

Vì sao luôn muốn đối nghịch với hấn, vì sao luôn muốn không nghe lời? Vì sao không thể ngoan ngoãn một chút?

“Hừ, dù sao em vốn đã không đáng yêu, anh có thể không cần yêu.” Cô lãnh đạm cúi mặt, dùng chân đá hấn, “Buông ra!”

“Nếu có thể làm được, anh thật sự không muốn yêu.” Hấn ở bên môi cô nói nhỏ, “Nhưng vì sao không làm được?”

Thì ra hấn không muốn yêu! Cô nén giận trong lòng, “Tả Nghiêm, anh buông em ra!”

“Giận?” Hấn nở nụ cười, nhưng trong mắt không cười, “Em làm anh tức giận, làm sao có thể không việc gì?”

Hỗn đản! Cô dùng sức đá hấn, “Anh cút cho em, cút cho em, cút xa ra!”

“Mơ tưởng!” Hấn nắm chặt thắt lưng cô, cắn răng nói: “Đời này chúng ta không chia cắt.”

Giọng nói biến mất bên môi cô, hấn hôn vừa sâu lại vừa ác, sự phản kháng cùng răng nanh của cô hoàn toàn bị kiềm chế, chân cũng không được buông tha, cô đá, hấn giữ, dây dưa đồ ghê, tài liệu rơi ào ào.

Hôn từ cạnh tường ép lên sàn, hấn nằm trên người cô thô suýt.

“Cởi dây lưng đi...” Hơi thở của cô rất bất ổn, “Đau.”

Một chữ kia như cây châm đâm vào đáy lòng, hấn lập tức cấp tốc cởi dây lưng trói chặt cô, nâng cổ tay lên xem, làn da cô thật sự rất non mịn, thời gian ngắn như vậy đã đỏ lên.

“Thật là, đau sao không nói sớm.” Đau lòng, hấn cúi đầu hôn cổ tay cô.

“Anh là đồ dã thú, gọi nhiều như vậy cũng không buông, anh vốn đâu có để ý tới.” Môi cô hơi nhướn lên, đột nhiên cảm thấy ủy khuất.

Hấn áy náy, vô cùng áy náy, dùng lưỡi tinh tế liếm làn da sưng đỏ, “Anh đi mua thuốc nhé.” Nói là làm, hấn kéo cô định đứng lên.

Cô lập tức ôm thắt lưng hấn, “Không nặng vậy đâu.” Cô biết rõ về làn da của mình, rất non mịn, chỉ một chút ngoại lực là lập tức sưng đỏ, thoát nhìn so với thực tế nghiêm trọng hơn rất nhiều, cho nên vừa rồi nói như vậy chẳng qua ... chẳng qua ...

Được rồi, cô thừa nhận, cô đang làm nũng, nhưng kết quả cũng thật vừa lòng, hấn luôn khấn nguyện vì cô.

“Nhưng tay em...” Hấn vẫn lo lắng.

“Không sao. Không tin ... ” Cô giáo hoạt cười, đưa tay xuống dưới thân hấn, linh hoạt đặt lên đáy quần, “Em thử cho anh xem.”

Hấn nặng nề thở dốc, “Em!”

Hấn thật no đủ, thật tráng kiện, thì ra đã kích động như vậy.

Cô cười càng xán lạn, càng tươi đẹp, “Tả lão đại, thoải mái sao?”

Sự thoải mái này thật sự lấy mạng người, hấn chịu không nổi!

Nhanh chóng đưa tay muốn cởi váy cô, lại bị cô đè lại, “Lão đại, đến giờ anh hẹn gặp Vương tổng của Đại Minh rồi a.”

Hấn hoàn toàn không nghe, bàn tay vẫn tiếp tục cần mẫn.

“Hạng mục này rất quan trọng, nhất định phải ký.”

“Làm xong nói sau.” Hấn làm gì có tâm tư suy nghĩ quan trọng hay không quan trọng? Trong mắt trong lòng bây giờ chỉ còn hình ảnh nữ nhân này ở dưới thân hấn mà thôi.

“Anh xác định có thể làm xong trong 10 phút, àn?”

Quen hấn nhiều năm như vậy, cô rất hiểu hấn, nam nhân này cứ đứng lên là dây dưa không dứt! 10 phút? Ha ha ha, nói đùa!

Hấn dừng lại.

“Hơn nữa, anh xác định làm xong sẽ để em thoải mái đi ra ngoài? Em hẹn ngân hàng bốn giờ gặp, không thể hủy nha.”

Cô trùng điệp uy hiếp, nếu hấn thật sự nỡ để bộ dáng cô làm tình xong đi ra ngoài, kia thật sự chính là gặp quỷ!

Trước kia ngẫu nhiên không khống chế được trong văn phòng, hấn đều trực tiếp giữ cô bên trong, thẳng đến khi tan tầm mới thả đi, nhưng lần này ...

“Chết tiệt!” Hấn thấp rửa, dùng hết khí lực mới từ trên người cô đứng lên, vẻ mặt buồn bực cùng phát hỏa.

Y Thu Thủy nở nụ cười, đứng dậy chậm rãi sửa lại quần áo, thật là, sớm một chút nghe cô đã không như vậy... ánh mắt đảo qua bộ phận đang kích động, chút nữa định đàm phán thế nào đây?

“Em rõ ràng cố ý.” Hấn cầm cốc nước lạnh, một ngụm uống cạn, đáng tiếc chút hiệu quả cũng không có, trong lòng và thân thể đều phát hỏa làm hấn thầm nghĩ lập tức muốn cô để giảm nhiệt.

Cố ý? Được thôi! Cô cho hấn biết cái gì gọi là chân chính cố ý.

Cô dùng tốc độ rất chậm rất chậm khom lưng sửa lại váy, thân mình hơi cong lên, bàn tay lướt qua kiềng mông, “Tả Nghiêm, anh đoán xem, em vừa mới ... ẩm ướt không, àn?”

A a a, nữ nhân này cố ý, mười phần mười cố ý!

“Y Thu Thủy, anh muốn giết em!”

“Đến nha, ngô ... ” Cô tựa vào cửa, cố ý phát ra tiếng than nhẹ mê người, thân mình mị hoặc hướng về phía trước, bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn bộ ngực cao ngất, “Người ta hình như không muốn sống a ... ”

“Mẹ nó!” Hấn phẫn nộ thấp rửa, bàn tay nắm thành quyền đâm lên tường, cắn răng một cái, “Lão tử mặc kệ, làm trước nói sau!” Xoay người định kéo lại nữ nhân đáng giận, hấn muốn ngay tại chỗ tử hình.

Y Thu Thủy nhanh tay mở cửa chạy ra ngoài, “Vương tổng, mời vào a, lão đại của chúng tôi đang chờ bên trong.”

Trong văn phòng tuôn ra một trận thô rỗng kinh thiên động địa, trừ bỏ thô tục, hoàn toàn không nghe được từ nào khác.

Nhìn biểu tình Vương Mục Lục trừng mắt há miệng ngây ngốc, Y Thu Thủ ôn nhu cười, “Thật xin lỗi, lão đại chúng tôi đang trong thời kỳ mãn kinh, mong ông thông cảm.”

Thời kỳ mãn kinh? Tả Nghiêm không phải mới hai chín tuổi sao? Sao sớm như vậy đã mãn kinh?

Cầm Vương tổng trực tiếp rơi trên đất.

7. Chương 7

Hôm nay công ty vận chuyển có một vị khách.

Thật ra cũng không hẳn là khách, bởi vì khi bà vừa vào cửa, Viên Ấu Ấu đã lập tức giật mình mở lớn miệng, “Lão ... lão phu nhân.”

“Ấu Ấu, đã lâu không gặp, cháu vẫn đáng yêu như vậy.” Một khuôn mặt hòa ái dễ gần xuất hiện tại cửa văn phòng, cười đến vô cùng xán lạn.

Viên Ấu Ấu có phần kinh ngạc đứng lên nhìn lão phu nhân hơn sáu mươi tuổi, “Sao bác lại đến đây ạ?”

Tả mẫu Ngô Ngọc Mai đi vào, đem vài thứ đặt lên bàn rồi vẫy tay với cô, “Đến đây, đến đây, bác mang đồ ăn ngon cho cháu này.”

Vừa nghe có ăn, Viên Ấu Ấu lập tức thả lỏng phòng bị, lon ton chạy tới gần.

“Cảm ơn lão phu nhân, oa, nghe nói sôcôla này ăn siêu ngon, ở Đài Loan không bán a! Lão phu nhân, bác đối với cháu tốt quá, thật cảm động a.” Cầm chặt hộp sôcôla thủ công xinh đẹp, Viên Ấu Ấu thiếu chút lệ nóng lưng tròn.

“Đúng nha. Không phải cháu thích ăn sôcôla nhất sao? Vừa khéo con gái cả của bác đi Thụy Sĩ du lịch, nên bác bảo nó mang một hộp về.”

“Cảm ơn lão phu nhân.”

“Đứa bé ngốc, chỉ như vậy cũng có thể vui vẻ.” Ngô Ngọc Mai kéo cô ngồi xuống sofa, “Còn có pho mát và bánh ngọt nữa đây.”

A, lão phu nhân thật có tâm, làm cho cô cảm động đến không biết nên nói gì cho phải nha, “Lão phu nhân ...”

“Ngày nào cũng phải đi theo cái đứa con kém tính của bác, thật sự làm khó cho cháu rồi.” Ngô Ngọc Mai vô cùng yêu thương vỗ vỗ tay cô.

“Lão phu nhân, lão đại hôm nay đi Cao Hùng công tác, không có ở công ty ạ.”

“Bác biết. Hôm nay bác đến đây không phải tìm nó, mà là tìm cháu.”

“Tìm cháu?”

“Đúng rồi, tuần trước nó gọi điện về nhà, nói muốn kết hôn.”

“Kết hôn? Lão đại muốn kết hôn?” Viên Ấu Ấu chấn động, khi nào xảy ra chuyện lớn như vậy mà cô một chút cũng không biết?

“Cháu không biết?”

Cô dùng sức gật đầu.

“Thực sự một chút cũng không biết?”

Liều mình gạt đầu, “Lão phu nhân, cháu đã đồng ý với bác có tin gì là lập tức báo với bác đầu tiên, nhưng lần này cháu thật sự một chút cũng không biết.” Nói đến là lại thấy mắt mặt, ai bảo Viên Ấu Ấu cô yêu tiền đâu, cho nên mới bị lão phu nhân thu mua, đồng ý làm người truyền tin, nhất cử nhất động của lão đại đều báo cáo cho lão phu nhân biết, nhất là phương diện tình cảm.

Bất quá nói đến chuyện này cô lại thực hồ thẹn, cô rõ ràng biết chuyện của học tử cùng lão đại, nhưng bởi vì học tử cùng lão phu nhân ... thủy hỏa bất dung, mà tư tâm của cô vẫn luôn nghiêng về phía học tử, cho nên liền giúp bọn họ giấu diếm.

Như vậy có tính là lấy tiền mà không làm việc? Ai, còn ăn của người ta gì gì đó ... cô thật xấu a.

“Con trai bác có bạn gái, cháu có phát hiện dấu hiệu gì không?” Ngô Ngọc Mai đời này thương nhất chính là đứa con trai duy nhất này. Sau khi liên tục sinh bốn con gái, bà vốn tưởng rằng không thể có con trai nữa, ai ngờ ngoài ý muốn sau bốn mươi mang thai lại sinh hạ Tả Nghiêm. Đây quả thực chính là chuyện vui nhất từ trước tới giờ của Tả gia.

Toàn bộ mọi người đều coi hấn như bảo bối, yêu thương không thể tưởng, Tả Nghiêm tính tình vốn đã không tốt, hơn nữa lão nhân, cha mẹ cùng nhóm chị gái đều vây quang hấn, cho nên càng ngày càng thối.

Bốn chị gái thêm một mẹ, Tả Nghiêm lớn lên trong vòng vây toàn nữ nhân, chịu đủ bọn họ lúu rú nói nhiều, nhất là sau khi các chị hấn kết hôn sinh tiểu quý, bọn chúng ngày nào cũng chạy trong phòng thét chói tai, nhìn đến là cảm thấy đau đầu, cho nên hấn mới từ Đài Bắc chạy tới Đài Trung ở cùng ông bà nội, rời xa nữ nhân.

Ngô Ngọc Mai một chút biện pháp với bảo bối của mình cũng không có, cố tình con mình lại nhìn đến nữ nhân là phiền, tuy rằng miễn cưỡng nhẫn nại với mẹ hơn một chút, nhưng vẫn không thể sửa được.

Bà yêu con như mạng, chỉ có thể thuận ý hấn, ai biết tính tình quái dị này từ nhỏ đến lớn một chút cũng không biến chuyển, đến bây giờ ba mươi tuổi vẫn chưa có bạn gái, cũng không nghe lời ai mai mối. Tả gia bọn họ hiện giờ chỉ có Tả Nghiêm là con trai, đương nhiên vô cùng hy vọng hấn sớm kết hôn sinh con một chút.

Trong lòng bà thậm chí còn đang lo lắng, con trai có phải không yêu nữ nhân mà yêu nam nhân hay không?! Nếu là như vậy, không bằng bà đi tìm cái chết cho xong, vậy nên mới cực đoan tiêu tiền đi mua người bên cạnh con trai, để xem có thu được tin tức gì không.

Ai biết lâu như vậy rồi mà một chút tiến triển cũng không có, tuần trước con trai lại đột nhiên gọi điện về thông báo nói muốn kết hôn, bảo bọn họ nhanh chóng chuẩn bị.

Chuẩn bị cái gì? Ngô Ngọc Mai kích động muốn ngất, lúc tỉnh lại điều duy nhất muốn biết chính là, người con trai muốn kết hôn ... là nam hay là nữ!

Ý tưởng này quá mãnh liệt, nếu không phải sợ con mất hứng vì bà can thiệp vào chuyện riêng của hấn, thì bà đã sớm chạy tới để hỏi cho rõ ràng. Thật vất vả mới chờ tới khi con trai đi công tác, bà liền dùng tốc độ nhanh nhất đi gặp Viên Ấu Ấu, quả thật đúng là không dễ dàng.

Viên Ấu Ấu do dự, lão đại muốn kết hôn, đối tượng cô rất rõ, nhưng cô lén giúp học tử giấu lão phu nhân lâu như vậy, hiện tại bọn họ sắp phải kết hôn, có phải nên công khai rồi không? Cô sẽ không có lỗi với học tử chứ? Hơn nữa còn không phụ sự kỳ vọng của lão phu nhân cho tới nay, ách, tiền của lão phu nhân?

“Lão phu nhân, kỳ thực người lão đại muốn kết hôn nhân là ...”

“Ấu Ấu, Tả Nghiêm nói vừa mới gửi tài liệu, chị ...” Y Thu Thủy đi vào, nhìn một già một trẻ đồng thời quay đầu nhìn cô, đôi mắt hơi mở lớn, “Lão phu nhân?”

Hừ, lại cái cô gái này đến phá hư, thiếu chút nữa bà đã hỏi ra!

Ngô Ngọc Mai vừa thấy Y Thu Thủy liền tức giận, “Sao, tôi không thể tới?”

Cô mỉm cười, “Đương nhiên có thể, xin cứ tự nhiên ạ.” Tươi cười vẫn rất ôn hòa, hoàn toàn không để ý thái độ Tả mẫu ác liệt.

“Hừ, ở trước mặt tôi không cần làm bộ, tôi không thích khuôn mặt giả dối tươi cười, nhìn đã không chịu nổi.”

Rất trực tiếp, quả nhiên không hổ là người sinh ra Tả Nghiêm, tính tình giống nhau như đúc.

“Vây xin thứ lỗi cho cháu không thể tiếp.” Không muốn nhìn thì không cần ở, dù sao cô cũng bề bộn nhiều việc, quay đầu nhìn Viên Ấu Ấu nói: “Đưa tài liệu mới fax cho chị.”

“Dạ, được.” Viên Ấu Ấu chạy nhanh đi lấy tài liệu.

Y Thu Thủy nhận lấy rồi nhìn qua, xác định không có vấn đề mới đi vào văn phòng Tả Nghiêm.

“Này, cô vào văn phòng con trai tôi làm gì? Cô không có văn phòng sao?” Ngô Ngọc Mai cũng cảm thấy khó hiểu, không biết vì sao vừa nhìn Y Thu Thủy đã bốc hỏa, giống như kiếp trước có cừu oán với nhau, nhất định phải mắng một chút mới hài lòng. Cố tình cô lại không đến nơi đến chốn, không hề phản ứng, điều này làm cho bà lại càng không thích.

“Là con trai bác, lão đại của chúng cháu phân phó.” Y Thu Thủy vừa mở máy vừa trả lời.

“Hừ, ngu ngốc! Máy tính con trai tôi có mật khẩu, cô làm sao mở được?” Bà rất hiểu con trai duy nhất của mình, nhất là vấn đề riêng tư, nếu mật khẩu máy tính có thể tùy tiện cho nhân viên biết thì đúng là chuyện lạ.

“Hơn nữa có việc sao không bảo Ấu Ấu làm? Cô chỉ là một kế toán, mà Ấu Ấu là trợ lý ... ”

“Lão phu nhân ... lão phu nhân ... ” Viên Ấu Ấu đứng một bên kéo quần áo bà.

“Ấu Ấu, cháu không cần sợ, tuy rằng cô gái này vào công ty sớm hơn cháu, nhưng không có quyền chạy đến đây giương oai, rất không có quy củ.” Hôm nay bà được mắng Y Thu Thủy, cho nên thật sự rất vui a.

Y Thu Thủy lưu loát nhập mật khẩu đăng nhập.

“Cô... cô làm sao có thể ... ” Ngô Ngọc Mai há hốc mồm.

Cô mặc kệ, rất nhanh in tư liệu, đóng dấu, tắt máy.

“Ấu Ấu, hai tư liệu này chị lấy về xử lý một chút.”

“Dạ, được ạ.”

“Lão phu nhân, bác cứ chậm rãi ngồi chơi, cháu đi trước, tạm biệt.” Thực sảng khoái nói xong, Y Thu Thủy mỉm cười xoay người đi ra.

“A, cô cứ như vậy mà đi?” Không âm ỹ cãi nhau với bà sao... không được!

Ngô Ngọc Mai chạy nhanh đuổi theo, “Sao cô lại có mật khẩu máy tính A Nghiêm? Này, cô không được đi, nói rõ...”

“Lão phu nhân,” Viên Ấu Ấu dùng lực kéo kéo Ngô Ngọc Mai, “Đừng như vậy nữa.”

“Ấu Ấu, cháu không được kéo bác, bác muốn tìm nữ nhân kia nói rõ ràng ... ”

“Nữ nhân kia chính là con dâu tương lai của bác đấy!” Cô quyết định không thể lại cô phụ sự tín nhiệm của lão phu nhân cùng ... tiền. Dù sao lão đại cũng đâu muốn giấu nữa.

“Lá gan của cô ta ... cháu nói cái gì?” Ngô Ngọc Mai lần này thực sự bị dọa, xoay người dùng sức nắm tay Viên Ấu Ấu, “Nói lại lần nữa!”

“Bạn gái của lão đại chính là chị Thu.” Không dám ở trước mặt lão phu nhân kêu học tử, cô đành phải học theo cách gọi của mọi người trong công ty.

“Nói bậy! Con trai bác sao có thể thích người xấu như vậy?” Ngô Ngọc Mai lần này chịu đả kích quá lớn.

Miệng lão phu nhân thật độc, học tử dù không được coi như đại mỹ nhân, nhưng lại dịu dàng thanh tú, vậy mà còn nói xấu.

“Cho dù không nói tướng mạo, nhưng cô ta “giả tiên” như vậy, lấy tính cách của A Nghiêm, làm sao có thể thích?” Bà biết rõ Tả Nghiêm là dạng người gì, hằn ghét nhất người giả tạo, cho nên tuyệt đối không có khả năng sẽ coi trọng nữ nhân như Y Thu Thủy.

“Đây là sự thật, cháu không lừa bác.” Viên Ấu Ấu cũng không biết nói thế nào để lão phu nhân tin tưởng, chuyện học tử cùng lão đại rất sâu xa, cô không hiểu nhiều lắm, cũng không dám nói lung tung, sợ mang đến phiền toái cho học tử.

Cô thực sự không rõ vì sao ôn nhu khả nhân như học tử, rõ ràng là cô dâu lý tưởng lại khiến lão phu nhân không thích?

Ngô Ngọc Mai trừng cô, nửa ngày không nói ra lời, trầm mặc thật lâu, “Cháu cam đoan?”

Dùng sức gật đầu.

“Khăng định?”

Lại gật đầu.

Ngô Ngọc Mai đột nhiên cảm thấy thiên toàn địa chuyển, ngay cả đứng cũng không vững.

Viên Ấu Ấu chạy nhanh đỡ bà, “Lão phu nhân, bác có khỏe không?” Sao phản ứng lại lớn như vậy?

Ngô Ngọc Mai cuối cùng cũng khôi phục tinh thần, dùng sức nắm tay, “Không được, bác kiên quyết không đồng ý.”

“Lão phu nhân.”

“A Nghiêm đừng có mơ cưới cô gái này, có chết bác cũng không cho cô ta bước chân vào cửa nhà.”

“Lão phu nhân.” Viên Ấu Ấu thật sự không đành lòng, nhìn lão phu nhân luôn đối tốt với cô mà không nhận được, “Với tính cách của lão đại, bác phản đối có tác dụng sao?”

Thật bị thương! Lòng Ngô Ngọc Mai lập tức như bị đâm một nhát, trừng mắt nhìn Viên Ấu Ấu không nói ra lời, cũng không thể nói gì, bởi vì đây là sự thật. Đứa con này từ nhỏ đến lớn không có một việc bà quản được, nói một là một, không ai khuyên nổi, hơn nữa cố tình những chuyện tiểu tử này đã quyết là chưa từng sai.

Thật đòi mạng! Sao bà lại sinh ra đứa con thông minh vậy chứ, tuy rằng cũng rất tự hào ... khụ khụ, hiện tại không phải lúc nghĩ chuyện đó.

“Nói đi cũng phải nói lại, không phải bác luôn lo lão đại là gay sao? Hiện tại chứng minh không phải, bác hẳn nên cao hứng mới đúng.”

Bà thật cao hứng nha, nhưng người được chọn làm cô dâu có thể đổi hay không? Bà thích những cô gái thẳng thắn a, giống như Viên Ấu Ấu vậy, lão đại + trợ lý văn phòng, không phải rất đáng yêu sao? Trong TV không phải cũng thế à.

“Hay là bác thà để lão đại yêu nam nhân còn hơn đón nhận chị Thu?”

Ngô Ngọc Mai nhăn mày suy nghĩ một phen, nghĩ đến hình ảnh con trai cùng một nam nhân khác ân ái trước mặt mình Thật đáng sợ, toàn thân đều nổi gà da!

“Không được!”

“Bây giờ chuyện đã vậy rồi, hơn nữa lão đại cưới chị Thu còn tốt hơn so với làm gay, bác có lý do phản đối sao?”

Đúng là không có! “Bác chỉ là hy vọng ... hy vọng có thể đổi người, tùy tiện là ai cũng được, nhưng không phải cô ta!”

Thật là, học tử ôn nhu nhu thuận, bộ dạng nhã nhặn tính tình cũng tốt, lão phu nhân rốt cuộc không vừa lòng ở đâu?!

“Lão bản gần ba mươi tuổi mới quyết định kết hôn, nếu bác phản đối, khả năng lần dự tính kết hôn tiếp theo sẽ là ba mươi năm sau a!”

Lúc này, Ngô Ngọc Mai thật sự lạnh run. Được rồi, bà thừa nhận tiểu nha đầu Viên Ấu Ấu này tuy đơn thuần, nhưng khi quan trọng mồm miệng cũng lạnh lợi đời mạng.

“Nha đầu kia, từ khi nào cháu biết thuyết phục như vậy?”

Nha, vậy là đã thuyết phục thành công! Viên Ấu Ấu tươi cười xán lạn, “Lão phu nhân, cháu tốt xấu gì cũng đi theo lão đại được vài năm, không đến mức học được một nửa, nhưng cũng học được một phần mười. Vậy là đủ dùng.”

Ngô Ngọc Mai trầm mặc không nói, tuy bà không thích Y Thu Thủy, nhưng so với chuyện con trai vĩnh viễn không kết hôn hoặc tìm một nam nhân khác thì có vẻ tốt hơn. Hơn nữa bà cũng phải không quá ghét cô con dâu này, huống chi chuyện Tả Nghiêm đã quyết định thì dù có âm ỹ cũng không thể thay đổi.

“Quên đi vậy, bác gọi điện bảo A Nghiêm hẹn cha mẹ bên ấy đi ăn một bữa cơm. Nếu muốn kết hôn thì nhất định hai gia đình phải gặp mặt. Nhưng mà cô ta lớn tuổi như vậy rồi, không biết đứa nhỏ sinh ra có ... ”

Sao đột nhiên lại nói đến vấn đề này a, hơn nữa tuổi học tử rõ ràng đâu có lớn tuổi, tư duy của lão phu nhân đúng là...

~

Rốt cuộc vì sao cô lại bất hòa với mẹ hần? Y Thu Thủy an tĩnh ngồi bên người Tả Nghiêm, nhìn hàng cây bên đường xẹt qua cửa sổ xe mà yên lặng hỏi chính mình.

Hình như việc này đã xảy ra từ rất lâu trước đó, khi công ty mới thành lập, vừa bận lại vừa mệt, nhân viên ít đến đáng thương, Y Thu Thủy tốt nghiệp xong là bị Tả Nghiêm kéo tới đây làm, cho nên đành phải cùng hần bôn ba bận rộn.

Nhưng Tả mẫu đau lòng vì con nên không vui khi hần làm công việc nặng nhọc này, bà hy vọng con trai có thể trở về Đài Bắc, ở bên cạnh bà.

Tả gia vốn chỉ là một gia đình bình thường, Tả ba làm quản lý trung cấp của một công ty, Tả mẫu làm giáo sư, nhìn lên ta chẳng bằng ai mà nhìn xuống cũng chẳng ai bằng ta, nhưng ba cô con gái của Tả gia lại được gả vào những gia đình rất tốt, duy nhất có con gái cả không có kết hôn là tự mình mở công ty gia đình, dần dần từ đó, Tả gia mới ngày càng giàu có.

Tả mẫu hy vọng con trai có thể trợ giúp chị cả hần, ngay cả chị Tả Nghiêm cũng cảm thấy hần rất có năng lực, cố ý đem công ty giao cho hần trong tương lai, nhưng Tả Nghiêm nếu ngoan ngoãn chịu sắp đặt thì đã không phải hần, cho nên mới bỏ mặc tất cả, trực tiếp đến Đài Nam tự gây dựng sự nghiệp.

Lý do chọn Đài Nam tùy hứng đến mức làm người ta không nói được lời nào, bởi vì hần nói nơi này mặt trời rất lớn, hơn nữa có một câu tuy không nói ra khỏi miệng nhưng Y Thu Thủy hiểu được, chính là được tự do thoát khỏi đám phụ nữ cùng trẻ con trong nhà!

Khi đó Tả mẫu dùng hết biện pháp muốn con về Đài Bắc cũng không được, cho nên đem chủ ý đặt lên người Y Thu Thủy, hy vọng cô có thể giúp bà khuyên con trở về.

Y Thu Thủy hiểu Tả Nghiêm, cô biết chuyện hần đã quyết thì cho dù có là cô cũng không lay chuyển được. Huống chi cô lại học tài vụ, mấy tháng đó tuy rằng vất vả, nhưng năng lực Tả Nghiêm rất tốt, công ty chắc chắn có tương lai.

Vì cô ngưỡng ngừng giáp mặt cự tuyệt lão phu nhân, cho nên chỉ có thể lập lời trả lời. Nhưng Ngô Ngọc Mai lại tưởng rằng cô đồng ý, hơn nữa về sau không biết Tả Nghiêm làm sao biết mẹ hần đến nhờ Y Thu Thủy mà lập tức nổi giận. Hần rất ghét người khác can thiệp vào sinh hoạt của hần, sự nghiệp của hần, cho dù có là cha mẹ, hần cũng hy vọng có được tự do.

Hần về nhà hung hăng phát ra hỏa một trận, từ đó về sau, Tả mẫu cũng tiếp nhận chuyện con trai muốn ở lại Đài Nam, nhưng lại chán ghét Y Thu Thủy, bà cho rằng Y Thu Thủy trên mặt tuy đáp ứng khuyên, nhưng sau lưng lại giở trò xấu, người như thế ở bên cạnh con trai chính là tai họa.

Tả mẫu là người thông minh, bà không bao giờ đối mặt làm khó dễ, mà tới tận mấy tháng sau, bà mới đến công ty, tùy tiện tìm lý do muốn con trai khai trừ Y Thu Thủy, kết quả cũng có thể đoán được.

Ngô Ngọc Mai lúc đó phát hiện, thì ra bà làm mẹ mà còn kém một nhân viên, muốn khai trừ cũng không được.

Từ đó về sau, mỗi lần nhìn thấy Y Thu Thủy lại không tránh được châm chọc khiêu khích, mà Y Thu Thủy cũng không phải nàng dâu nhỏ biết nén giận, tuy ngoài mặt cung kính mười phần, nhưng trên thực tế mặt là không ăn, ngẫu nhiên cũng có lẽ ôn nhu nói cho Tả mẫu nghe lời.

Sau việc này, mấy tháng liền Tả mẫu không đến công ty gặp Y Thu Thủy nữa, nhưng không khí không thoải mái vẫn không xua đi được. Kỳ thực bản thân bà không phải người không nói đạo lý, cũng biết nhân viên trong công ty đều cảm thấy cô thân thiết hòa ái, nhưng chính là khi mặt đối mặt với Y Thu Thủy, bà vẫn nhìn không được vài câu.

Chuyện này rốt cuộc là tốt hay không tốt?

Kỳ thực giấu lại, cô cũng không hiểu lắm, bởi vì từ nhỏ đến lớn, trưởng bối nào cũng khen cô lễ phép ngoan ngoãn, rất có duyên với người lớn, vậy mà không hiểu sao lại thủy hỏa bất dung cùng Tả mẫu.

“Đang nghĩ gì?” Một bàn tay to bỗng nắm tay cô.

Cô nghiêng đầu nhìn sườn mặt hắn, cô rất thích nhìn Tả Nghiêm lúc lái xe, bộ dáng hắn nắm tay lái tự tin mà thuần thực, giống như hết thấy đều nằm dưới tay hắn...

“Em đang nghĩ, anh rốt cuộc muốn đưa em đi đâu?” Sáng sớm đã âm ỹ bắt cô mở mắt làm một trận, sau đó ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không cho đã kéo cô rời giường lên xe.

“Đến nơi sẽ biết.” Hắn mỉm cười, xem ra hôm nay tâm tình rất tốt.

Được rồi, hắn không nói thì cô cũng không hỏi, dù sao hắn cũng sẽ không thương tổn cô, nhưng cô cũng có thể nhận ra đây là đường đi Đài Trung.

Cô ngàn tưởng vạn tưởng cũng không nghĩ đến, hắn đem cô đi gặp cha mẹ hai bên!

“Tả Nghiêm...” Cô nhìn mẹ ngồi trên ghế cười vui vẻ với cô mà thật muốn ra tay cắt khối thịt dưới thân hắn.

“Đây là kinh hỉ anh cho em?” Thật sự không thể dùng từ kinh hỉ mà hình dung nữa.

“Anh biết em ngại phiền toái nên hẹn một lần cả hai bên cho nhanh, như thế nào, anh rất chu đáo đúng không?”

Chu đáo? Quả thực rất chu đáo, chu đáo đến mức làm cô hận không thể đập một phát lên khuôn mặt cười thoải mái của hắn!

Không khó nhìn ra cô không vui, tuy rằng khi đối mặt với trưởng bối vẫn cười đến thực ôn nhu, nhưng hắn rất hiểu cô, chỉ cần nhìn cô hơi nhíu đã biết. Nhưng đây cũng là cô ép hắn, nếu càng cho cô thời gian thì chính là càng cho cô kéo dài thời gian trốn tránh.

“Thu Thủy, sao lại ngây ngốc đứng đó? Còn không mau vào.” Câu đầu tiên của Y Ôn Ôn đã nhanh chóng ngăn chặn suy nghĩ muốn trốn của Y Thu Thủy.

“Đi thôi, mọi người đều đang đợi chúng ta.” Hắn nắm tay cô, kéo tới bàn ăn.

Đâm lao thì đành theo lao vậy, cô miễn cưỡng nhắc chân.

“Thu Thủy, sao bây giờ mới đến?” Y Ôn Ôn trách cứ liếc nhìn con gái, “Tả bá phụ và Tả bá mẫu đã chờ rất lâu rồi đấy.”

Tả bá phụ? Tả bá mẫu? Y Thu Thủy có cảm giác như cổ bị nắm chặt, cô không thể tin Tả mẫu...

“Thu Thủy, mau tới đây ngồi.” Thanh âm Ngô Ngọc Mai hòa ái cùng thân thiết trước nay chưa từng có.

Tâm Y Thu Thủy không tự chủ run lên một chút, vì sao nghe Tả mẫu ôn nhu gọi như vậy, cô lại bỗng có cảm giác nổi da gà? Rất không quen a!

Tả Nghiêm kéo cô vào bên trong, bước chân cô theo bản năng muốn kháng cự, nhưng khi ngẩng đầu nhìn mẹ cười vui vẻ, nhìn nam nhân bên cạnh nắm chặt tay cô, cô, lại không có cách lui về sau.

“Y bá mẫu.”

“Lão phu nhân...”

“Ai nha, còn gọi lão phu nhân làm gì, hai con sắp kết hôn rồi, cũng nên sửa các xưng hô đi.” Ngô Ngọc Mai cười có vài phần mất tự nhiên, dù sao rõ ràng là chán ghét, vậy mà phải cố gắng hòa nhã.

Không phải muốn cô gọi mẹ chứ? Đáy lòng Y Thu Thủy dâng lên sự kháng cự mãnh liệt.

“Kêu bá mẫu là được rồi.” Tả Nghiêm giúp cô quyết định.

“Bá ... mẫu, bá phụ.”

Qua màn tiếp đón, một đám người lão luyện lại phong phú hàn huyên, tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng tuyệt không tế nhị.

Trong bữa cơm, đầu óc Y Thu Thủy hoàn toàn trống rỗng, trừ bỏ máy móc cười theo cùng bản năng lễ phép trả lời thì cô không nghĩ được gì khác.

“Nếu hai đứa đã quen nhau nhiều năm như vậy, hơn nữa chúng ta cũng coi như hiểu biết lẫn nhau, vậy thì nên sớm kết hôn một chút, dù sao cũng không còn nhỏ tuổi.”

Lời nói của Ngô Ngọc Mai làm Y Thu Thủy bừng tỉnh, hai mắt mở lớn nhìn về phía Tả Nghiêm, tuy hần chỉ nhàn nhạt cười, nhưng cô biết tâm tình hần hiện tại rất rất tốt!

Bàn tay chậm rãi chảy mồ hôi lạnh.

“Đúng nha, tôi cũng nghĩ nên quyết định sớm một chút, như vậy mới yên tâm.” Y Ôn Ôn đồng ý gật đầu, ăn xong một bữa cơm cũng coi như hiểu một chút về Tả gia, hơn nữa nhìn tính tình Tả Nghiêm như vậy cũng đoán được người nhà không đến nỗi quá kém.

Y Thu Thủy nhìn chằm chằm Tả Nghiêm, nhưng hần hoàn toàn không nhìn cô. Được rồi, hần vốn không cùng một chiến tuyến với cô, vậy nên cô chỉ có thể dựa vào chính mình.

“Chúng cháu...”

“Chọn ngày nhanh nhất đi.” Y mẫu hung dữ trừng mắt nhìn con gái, ngăn chặn Y Thu Thủy mở miệng.

“Đúng đúng đúng, tôi sẽ mời người xem vài ngày, sau đó đưa đến cho bà thông gia chọn.” Ngô Ngọc Mai nhìn hai người sòng vai gối cùng nhau, tuy rằng không vừa lòng với con dâu, nhưng nếu con trai đã thích thì dù thế nào cũng được.

“Ông bà thông gia bà không cần lo lắng về chuyện tương lai hai đứa sinh con, tôi sẽ hỗ trợ mang...”

“Nhưng... con không có ý định sinh con a.” Y Thu Thủy nói rất nhẹ, rất nhu, nhưng lại khiến không khí thân thiện trên bàn biến mất.

Khuôn mặt tươi cười của Ngô Ngọc Mai trở nên đông cứng, “Cô nói ... cái gì?”

“Cháu nói...” Cô không muốn nhìn biểu cảm của Tả Nghiêm, cô chỉ muốn nói chuyện chính mình muốn nói, “Cháu không thích trẻ con, cho nên không muốn sinh.”

“Không sinh con, điều này sao có thể?” Ngô Ngọc Mai bỗng chốc không khống chế được tính tình, đứng lên rống to, “Tôi đã không so đo mà chấp nhận cô, vậy mà hiện tại cô còn nói không sinh con sao?!”

“Lão phu nhân, thật xin lỗi, cháu biết bác không thích cháu, luôn chê cháu...”

“Tôi đương nhiên không thích cô!” Ngô Ngọc Mai thốt ra, “Cô là đồ giả tạo. Cô...”

“TMD! Bà dựa vào cái gì mà nói con gái tôi giả tạo?” Y Ôn Ôn đập bàn đứng lên, ngời nỏ trong nháy mắt bị đốt sạch.

Chuyện kể tiếp đương nhiên cũng có thể đoán, chính là một mảnh tai nạn...

8. Chương 8

Từ chiến trường hỗn loạn trở về, Tả Nghiêm vẫn luôn phi thường bình tĩnh, bình tĩnh đến mức đáng sợ, dọc đường đi chỉ trầm mặc lái xe, không cùng cô âm ỹ, ngay cả một câu cũng không nói.

Tả Nghiêm như vậy, rất khác thường! Nhưng bản thân cô giờ phút này cũng không biết phải làm gì.

“Đói à?” Hắn đột nhiên quay đầu liếc nhìn cô một cái, “Muốn anh dừng lại ăn một chút không? Vừa này em đâu ăn gì.”

Hắn đang cười, hắn cứ nhiên lại cười, giống như chưa phát sinh chuyện gì! Đây không phải nam nhân cô quen thuộc, đáng lẽ hắn đã sớm trong cơn giận dữ cùng cô tranh cãi âm ỹ, đáng lẽ hắn phải ném này ném nọ, rống to phát hỏa mới là tác phong của hắn! Vậy mà tất cả đều không có.

“Hay em muốn về nhà rồi ăn?”

“Em không đói.”

“Ừ.”

Cứ như vậy trên một đoạn đường dài sau khi xảy ra chuyện kinh thiên động địa, bọn họ đối thoại lại chỉ ngắn gọn vài câu như vậy là xong.

Cô cho rằng kiến thức của mình về việc Tả Nghiêm phát hỏa đã xem như kinh nghiệm phong phú, nhưng cho tới hôm nay cô mới phát hiện, thì ra vẫn là không đủ.

Hôm nay Tả mẫu cùng mẹ cô ở trên bàn cơm ra tay quá nặng, thật sự là trường hợp vợ vẫn đến không thể hiểu nổi.

Hai nữ nhân cộng lại tuổi đã trên một trăm mà tính tình vẫn hỏa bạo thê thảm như thế, câu chữ đối mắng cũng phần khích làm cho quản lý khách sạn chạy vọt vào phải trốn mất há hốc mồm.

Hai bà là văn bối, cho nên trừ bỏ khuyên can thì không còn biện pháp gì khác, kéo ai cũng không tốt, hơn nữa trưởng bối duy nhất có thể động thủ đi khuyên, Tả phụ, lại quá dị khiến người ta không nói được lời nào.

Ông cứ nhiên lại phi thường lạnh nhạt bảo quản lý bị dọa ngốc đem một ấm trà đến, còn chỉ đích danh trà ô long đông lạnh, sau đó kéo Tả Nghiêm ở một bên thần nhiên uống trà, thuận tiện còn tiếp đón cô: “Thu Thủy cũng đến đây đi, chúng ta cùng nhau uống trà.”

Đây thật sự là cái thế giới điên cuồng!

Điều may mắn duy nhất là, hai mẹ tuy rằng âm ỹ là âm ỹ, động thủ là động thủ, nhưng không làm bị thương người khác, chỉ là mọi thứ xung quanh đều bị phá nát bươm, cuối cùng ngay cả bàn trà của Tả phụ cũng bị ném bay.

Về phần hôn sự ra sao, tất nhiên là...

“Nếu cô không sinh con thì Tả gia chúng ta sẽ không muốn loại người như cô. Vậy nên đừng mơ tưởng có thể kết hôn!”

“Hừ, bà nghĩ Tả gia là hào môn vọng tộc, con gái tôi phải cầu, phải khóc để vào cửa chắc? Bà đừng có mộng tưởng hảo huyền, không kết thì không kết, ngoại trừ con bà vẫn còn một đồng nam nhân đang cầu cưới nó!”

Vì thế tất cả đều trở lại điểm xuất phát.

“Anh đi tắm trước.” Sau khi đến phòng trọ nhỏ của cô, Tả Nghiêm nói xong những lời này rồi đi vào phòng tắm.

Y Thu Thủy nhìn cánh cửa dần đóng lại, đi đến bên sofa ngồi xuống, kéo gối ôm ôm vào trong ngực.

Hắn đang tức giận? Hắn hẳn tức giận để phát điên rồi mới đúng. Mọi chuyện hắn vất vả sắp xếp đều hỏng sạch, với tính tình kém như Tả Nghiêm lúc này không phát giận được sao?

Nhưng, như vậy thì sao? Có một số chuyện đã sớm đoán trước được, không phải sao? Không để cô chuẩn bị đã bắt cô đối mặt, kết quả không thuận lợi cũng có thể nghĩ.

Một đôi bàn tay to đột nhiên bế cô dậy, cô giật mình từ chối, “Tả Nghiêm, anh làm gì vậy?”

“Anh nghĩ, cùng nhau tắm sẽ tiết kiệm thời gian.”

“Muốn tiết kiệm thời gian làm gì a!”

Làm gì? Vấn đề này thật sự là có chút ngốc.

“Sao lại ầm ứ chậm như vậy?” Ngón tay hắn sờ soạng ở đùi cô xong, miệng liền mang theo vài phần oán giận.

Cái gì chậm a! Cái nam nhân này, rõ ràng bọn họ mới đi vào phòng tắm có được không? Vừa vào đã cởi quần áo cô ra để giở trò! Tắm rửa gì chứ, đúng là gạ người!

“Ngại chậm thì không cần làm.” Cô tức giận trừng hắn một cái, cô cũng không phải ... nói có cảm giác là có cảm giác.

Hắn hừ lạnh một tiếng, lấy vòi hoa sen xuống, điều chỉnh nước đến độ ấm vừa phải, sau đó ...

“Ừ, Tả Nghiêm, không được!”

“Em muốn trách chỉ có thể tự trách mình phản ứng quá chậm.” Hắn ôm chặt cô, mở rộng hai đùi, đem vòi hoa sen nhắm ngay nơi đó của cô...

“Ngô... không được...” Sự kháng nghị của cô bị hắn nuốt vào trong miệng, cảm giác dưới thân bị nước đánh sâu vào thật sự rất quái dị. Cô không thoải mái vặn vẹo, lại trốn không thoát miệng lưỡi của hắn.

Dòng nước rất nhỏ nhưng lại rất có lực cọ rửa nhụy hoa mềm mại của cô, người nào đó còn càng ác liệt đem cô đặt lên vách tường, mở rộng hai chân hơn, lấy ngón tay ý xấu sờ sờ.

“A!” Cô run run thét chói tai, muốn tránh né lại bị ngực hắn ngăn chặn, đầu ngón tay của hắn ở nơi mẫn cảm nhất kìm nén vo vè, mãi cho đến kia châu ngọc xinh đẹp e lệ nhếch lên mới bị hắn hung hăng trêu chọc.

Khoái cảm như điện lưu bừa bãi lên vào làm cô không khống chế được thẳng lưng, ở dưới động tác ngón tay của hắn mà vặn vẹo đứng lên.

“Ấm ướt, àn?” Hắn rút ngón tay giơ lên trước mắt cô, ép cô xem rõ mình có bao nhiêu ẩm ướt, “Chúng ta thử xem đây là của em, hay là của nó?” Sau đó một phen vút vòi hoa sen đi.

Cô... cô làm sao mà biết, cô chỉ biết là hiện tại cô không muốn hắn dừng lại...

“Tả Nghiêm... Tả Nghiêm...” Cô nôn nóng ở dưới thân hắn vội vàng cọ sát.

“Nóng nấy? Àn?” Bên môi hắn tà khí cười, than thở lắc đầu, “Ngoan, không thể nóng vội như vậy, đáp lại thì mới có đường ăn.”

Hắn lấy dục vọng đứng thẳng để ở nơi riêng tư của cô, thoáng dùng sức đâm vào một chút, ở lúc cô rên rỉ nâng thẳng lưng đón ý hòa theo lại trượt ra.

“Tả Nghiêm... Không...” Loại cảm giác cho một chút này so với không cho còn tệ hơn, thân mình cô tê mỏi càng ngày càng mãnh liệt, mãnh liệt đến mức sắp ép cô phát điên.

“Đến đây, nói cho anh.” Ngón tay hắn đưa vào không ngừng kéo thủy dịch ra ngoài, sợi chỉ bạc dưới ánh đèn vàng phòng tắm hết mức tình sắc.

Hắn cố ý! Cô không chịu thua hờn dỗi kéo tay hắn đâm sâu vào bên trong, đầu lưỡi vòng liếm môi hắn, làm cho đồng tử tối đen của hắn mạnh mẽ co rút, ngón tay không tự chủ được co rúm trong cơ thể cô.

“Ngô...”

Ngón tay hắn rút từ trong cơ thể cô ra, dùng môi ái muội nhẹ nhàng hôn từng đợt từng đợt không ngừng, bàn tay lần lên xoa nắn bộ ngực tuyết trắng no đủ, tinh tế vuốt ve, “Muốn sao? Ân?”

“Muốn.” Thất lưng mảnh khảnh hơi động, ở trước mặt hắn, cô không cần che giấu dục vọng của mình, mà cũng không muốn che giấu.

“Muốn thì cho em!” Hắn đột nhiên trở nên có vài phần thô bạo ép cô lên tường phòng tắm, xoay người cô lại lưng dựa về phía hắn, đỉnh đầu gối mở rộng đùi cô, mạnh mẽ thẳng tiến đâm vào.

“Ngô... nhẹ một chút...” Cô nhắm mi khó khăn tiếp nhận sự xâm nhập của hắn, cho dù cô đã ẩm ướt nhưng nam nhân này thật sự rất cường tráng...

“Em không phải thích như vậy sao, à?” Hắn cúi đầu cắn cổ cô, động tác dưới thân vừa nặng lại vừa mau.

Đây chính là loại cấp tốc đánh sâu mà không ai có thể chịu nổi, nhưng thân thể của cô đã có thói quen với hắn, cho nên chất lỏng mềm nhẵn nhanh chóng chảy đều thấm ướt đỉnh đầu của hắn, cũng mang đến khoái cảm mãnh liệt cho cô.

“A... Tả Nghiêm...” Đôi mắt cô long lanh như nước, thân mình liên tục mềm nhũn chảy xuống như xuân được cường đại kích thích nam nhân.

“Hôn em...” Cô quay đầu muốn đụng vào môi hắn.

Tay hắn đặt ở gáy cô, hoàn toàn chế trụ cô không thể nhúc nhích, động tác dưới thân càng ngày càng điên cuồng cũng càng ngày càng hung mãnh, trong phòng tắm tràn ngập âm thanh thân thể va vào nhau, vang dội mà rõ ràng.

Rất kích thích lại rất thống khoái, cô rất nhanh liền hét chói tai xông lên cao trào, thân mình mềm yếu trượt xuống khỏi lớp gạch men sứ.

Hắn ôm thất lưng cô, dục vọng nóng rực cứng rắn ở trong hoa huyệt điên cuồng co rút, ở chỗ tối nộn mềm mại nhất dùng sức nghiền nát, “Chỉ như vậy đã đến, à?”

“Không...” Cô sẽ bị nam nhân này ép đến điên mất! Nơi riêng tư một trận lại một trận bị ma sát đâm sâu, thủy dịch trơn ướt như nước suối tràn ra bị hắn ngăn chặn. Cảm giác căng trương làm cô không chịu nổi.

“Còn chưa xong, Y Thu Thủy.”

Quả nhiên không dễ yên.

Mãi cho đến bốn giờ sáng, ngoài rèm cửa đã ẩn ẩn sáng, hắn mới thô suyển nằm trên thân thể cô, ánh mắt tĩnh lặng hưởng thụ từng đợt bao vây cùng co rút nhanh chóng của cô, cuối cùng thật sâu thở dài rút bao cao su ra.

Cả đêm không biết mỗi một ép buộc mà hắn vẫn thấy không đủ, mãi cho đến tận lúc ôm giai nhân ngủ say trong lòng mà bàn tay nóng rực vẫn lả lướt lưu luyến trên thân thể cô.

“Ngô... Không... Tả Nghiêm...” Mặc dù đang ngủ nhưng thân thể cô dưới sự vuốt ve của hắn vẫn không nhịn được run run cầu xin.

Bàn tay hắn phủ lên giữa hai chân cô, tách ra tinh tế đánh giá một phen... Ai, cô thật sự quá non mềm, mà hắn cũng thật sự quá mất khống chế, chỉ đành đứng dậy lấy thuốc mỡ bôi cho cô.

Cảm giác vuốt ve kích thích làm Y Thu Thủy từ từ tỉnh giấc, dần dần ý thức được hắn đang làm cái gì...

“Không được phép nhúc nhích!” Hắn trầm giọng ngăn cản bản năng né tránh của cô, nữ nhân này thật là, lúc làm tình thì kiểu phóng đảng gì cũng có thể, nhưng khi làm xong thì luôn xấu hổ, chẳng lẽ chuyện quá đáng hơn bọn họ còn làm chưa đủ nhiều?

Bôi thuốc mà cũng trốn... Ngô, nhưng mà thật sự thủy nộn...

“Tả Nghiêm!” Thanh âm kiêu giạo đánh gãy động tác của hắn.

Hắn lại thất thần đưa ngón tay thâm nhập sâu vào bên trong, tiếc hận thở dài, tình huống cô như vậy, xem ra mấy ngày nữa lại không thể làm rồi... Cát thuốc mỡ đi, hắn trèo lên giường ôm cô oán giận: “Rất mảnh mai.”

“Hừ!” Nam nhân này dám chê cô, cũng không nhìn xem là ai vừa mới lên giường đã nổi điên.

Bất quá tối hôm qua hắn thật sự quá mất khống chế, rất khác thường làm cô mệt chết, nơi riêng tư vừa chưa xót lại vừa nhuễn.

Mệt mỏi không muốn cùng hắn ằm ỹ, khuôn mặt cô cọ cọ lên lồng ngực rắn chắc, tìm được vị trí quen thuộc rồi chậm rãi chìm vào mộng đẹp.

Hắn ôm cô, ôn nhu vuốt tóc, nhìn dung nhan cô an ổn ngủ mà rất nhẹ rất nhẹ ở bên tai cô nói nhỏ: “Y Thu Thủy, chúng ta cứ trực tiếp kết hôn đi.”

Thân thể của cô ở trong lòng hắn cứng đờ, không mở to mắt, cũng không nói chuyện.

“Anh biết em nghe được.”

Không thể trốn tránh, cô chậm rãi mở mắt, “Tả Nghiêm, anh điên rồi.”

“Đúng.” Hắn thẳng thắn thừa nhận, “Anh điên rồi, trước kia chỉ cần nghĩ đến kết hôn là cảm thấy phiền, nhưng hôm nay anh lại rất muốn kết hôn, không phải đã điên rồi sao?”

Cô không biết nên tức giận hay nên cảm thấy buồn cười, nam nhân này luôn thẳng thắn vô câu vô thúc.

“Y Thu Thủy, chúng ta không cần quan tâm đến cha mẹ, không cần quan tâm đến hôn lễ, cứ thế này mà trực tiếp kết hôn đi, ngày mai lập tức đi.”

Lòng cô điên cuồng mà nhảy lên.

“Không phải em luôn sợ hãi sao? Chúng ta bây giờ trực tiếp đi đăng ký, không cần ai biết, chỉ cần chúng ta là đủ.”

Hắn ôm chặt cô, trong giọng nói có sự cuồng nhiệt quen thuộc: “Làm như vậy cuộc sống của chúng ta sẽ không có gì thay đổi, trừ bỏ quan hệ pháp luật thay đổi, những cái khác đều không khác, thậm chí còn không ai biết, và em vẫn là Y Thu Thủy trước kia.”

“Như vậy... cũng có thể?”

“Có thể, ngoại trừ tờ giấy, ngoại trừ giấy chứng minh phối ngẫu, chúng ta không khác gì trước kia.” Đồng tử màu đen tràn đầy nghiêm túc cùng hưng phấn, “Không có hôn lễ, không có người khác, chỉ có chúng ta, tất cả đều như trước kia, không phải tốt lắm sao?”

“Em cảm thấy như vậy không tốt lắm...” Sự cuồng nhiệt của hắn có chút dọa cô.

“Chỗ nào không tốt?”

“Cha mẹ anh cùng mẹ em sẽ không đồng ý.”

“Đây là chuyện của chúng ta, liên quan gì đến bọn họ?”

Thật ích kỷ, thật tùy hứng, nhưng lại làm cô không thể phản bác một câu.

“Em cho anh một lý do không tốt, chỉ cần một, anh sẽ không nhắc lại chuyện này.”

“Em chưa chuẩn bị tốt.”

“Em vĩnh viễn cũng không có ngày chuẩn bị tốt, Y Thu Thủy, không phải sao?”

Đúng.

“Cho nên cứ như vậy đi, một chút xúc động, một chút tùy hứng, chúng ta trở thành vợ chồng trên pháp luật, có được không?” Hắn ôm mặt cô, ôn nhu nhẹ nhàng hiềm thấy nhìn cô. “Nghĩ lại xem, anh sẽ không tổn thương em, bảo vệ em, cố gắng đối tốt với em. Vĩnh viễn đều ở bên cạnh em...”

Cô cho rằng, mình sẽ không bao giờ thấy hứng thú với lời ngon tiếng ngọt của nam nhân, cô cũng cho rằng Tả Nghiêm vĩnh viễn sẽ không ôn nhu như vậy nói với cô. Nhưng hôm nay sau khi trải qua tranh cãi hỗn loạn cùng làm tình kích thích, hần lại ôm cô vào trong ngực, nói với cô những lời này...

Giờ phút này cô mới phát hiện, thì ra không phải cô không hứng thú với lời ngon tiếng ngọt, mà là cô chỉ có thể động lòng bởi người nào đó...

“Anh... sẽ không rời xa em?”

“Đúng, cho dù có chết cũng chết cùng nhau.”

“Sẽ không... phản bội em?”

“Đúng.”

“Sẽ rất tốt với em?”

“Đúng.”

Đáy mắt cô dâng lên một cỗ nóng ầm xa lạ, nhưng khóe môi lại không nhịn được nhướn lên, phẳng phất như đầy trời rắc một mảnh đường phấn ngọt ngào thấm nhập vào đáy lòng, vừa ngọt lại vừa chua chát.

“Vậy sẽ không ... nổi giận với em?”

Hần nhăn mày, trầm mặc thật lâu, nửa ngày sau mới miễn cưỡng mở miệng, “Ngẫu nhiên tức giận có thể chứ?”

“Không thể.”

Lần này trầm mặc càng lâu, lâu đến mức cô sắp không nhịn được cười to.

“Vậy... được... ”

Lời này thật miễn cưỡng! Cô nhịn không được bật cười.

“Em!” Người nào đó lập tức thẹn quá hóa giận, phủ tay lên hông cô, nhược điểm của cô hần phi thường rõ ràng.

“A!” Cô kinh hô cuộn tròn giãy dụa.

Hai người quăn quýt cùng nhau, cười nháo như những đứa nhỏ vui đùa, mãi cho đến khi cô thở dốc cầu xin tha thứ, hần mới ôm lấy cô, thỏa mãn than thở.

Cô thật vất vả mới ổn định hô hấp, tâm tình lại đột nhiên trượt dốc, lấy tay đẩy hần, “Đã vậy tối hôm nay anh về nhà đi.”

“Vì sao?” Tâm tình tốt đẹp trăm năm khó có lập tức biến mất, hần trừng mắt không vui gầm nhẹ.

“Anh không biết trước khi kết hôn không được gặp mặt sao?”

“Quy định chó má ỉ...” Dưới ánh mắt uy hiếp của cô, hần không cam lòng thu lời thô tục, “Anh không tin mấy tập tục ấy.”

“Nhưng em tin.” Cô đẩy hần, “Anh mau về đi a.”

“Sắp sáng rồi, còn quan trọng sao?” Hiện tại đã sắp 5 giờ.

“Em sẽ giận nha.” Cô không đẩy nữa, chỉ im lặng nhìn hần.

Hần trừng mắt cùng cô hồi lâu mới không kiên nhẫn nhú mày, “Nữ nhân đúng là phiền toái.”

Hần thỏa hiệp, nhưng tâm tình cô vẫn không khá lên được, “Ngoan.” Cô ngẩng đầu hôn nhanh lên môi hần một cái.

“Em thật là.” Hần như trước hung ác trừng cô, nhưng khóe môi lại thông thả nhướn lên.

Đánh một cái tát rồi cho một cái kẹo, cô nhất định là đang dùng chiêu này để đối phó với hần. Nhưng hần cam tâm tình nguyện, vì cái kẹo kia, vất vả hơn hần cũng thấy đáng.

Động tác của hắn luôn rất nhanh chóng, chớp mắt đã mặc xong quần áo, “Anh về trước, chín giờ...” Tạm dừng một chút, “Quên đi, em ngủ nhiều chút, mười anh tới đón em.”

“Không cần, trước khi kết hôn không được gặp mặt, em sẽ tự đi.”

“Sao em lại phiền toái như vậy?” Hắn trừng cô, thập phần khó chịu.

“Em chính là phiền toái như vậy đấy, anh không thích thì em không gả nữa.”

Hắn giận đến cắn răng, nữ nhân này luôn không đáng yêu như vậy!

“Được rồi, đừng giận.” Cô khẽ vuốt lên mặt hắn, ôn nhu lại ngọt ngào cười, “Tức giận sẽ nhanh già, em không muốn kết hôn cùng lão nhân.”

Cô đáng giận như thế, nhưng sao lại khiến hắn động lòng a?!

Hắn ôm chặt cô, kịch liệt mạnh mẽ hôn cô, vạn phần không muốn bỏ, vạn phần không cam lòng, sau đó từ từ thả chậm tốc độ...

Môi cùng lưỡi quấn quýt, tâm cùng tâm triền miên, hắn lần đầu tiên ôn nhu như vậy hôn cô, tinh tế mát, thật sâu đảo... Nụ hôn này làm cô cảm nhận được tình yêu của hắn, tình cảm của hắn... tất cả đều làm cô đau.

Lả lướt không muốn tách ra, hắn ở bên môi thủ thủ: “Anh đi đây.”

Cô ôm chặt hắn không muốn rời lỏng tay.

“Ngoan.” Tâm tình hắn trở nên vô cùng tốt, cúi đầu trấn an mà ngăn ngừa lại hôn cô một chút, bàn tay kéo tay cô ra, ý bảo cô buông.

Cô không tình nguyện buông tay, “Đi đường cẩn thận, không được lái xe quá nhanh.” Cô biết tính tình của hắn, nếu không có ngồi trên xe thì chiếc xe thể thao kia quả thực rất xứng với hắn... Ai...

“Được.”

Hắn xoay người đi được vài bước lại đột nhiên xoay người trở về, cúi người gắt gao chăm chú nhìn cô, vẻ mặt hiếm thấy nghiêm túc, “Y Thu Thủy.”

“Làm sao?” Ánh mắt của hắn làm tim cô đập nhanh.

“Em sẽ đến, đúng không?”

“Đúng.”

Hắn yên lặng nhìn cô như muốn đem ngũ quan của cô khắc sâu trong đầu, vô cùng nghiêm túc, lúc lâu sau mới lại mở miệng: “Nếu em không đến, vậy... vĩnh viễn đều không cần đến.” Nói xong câu này, hắn đứng dậy trực tiếp bước đi, không quay đầu, cũng không chờ cô trả lời.

Tiếng đóng cửa thanh thúy truyền đến làm lòng cô như trầm xuống một chút, tựa hồ không có tận cùng...

9. Chương 9

Trên đời này, người hiểu cô nhất quả nhiên chỉ có Tả Nghiêm. Nhưng là cuối cùng, cô vẫn lựa chọn cách bỏ trốn.

Y Thu Thủy nắm chặt di động ngồi trên máy bay sắp cất cánh đến New Zealand mà bàn tay không ngừng thấm ra mồ hôi lạnh.

“Tiểu thư, trên máy bay không được gọi điện thoại.” Thanh âm tiếp viên hàng không ngọt ngào vang lên ở một bên.

Cô giống như phát hoảng quay đầu, một lúc sau mới phản ứng kịp, “Tôi biết, cảm ơn.”

“Tiểu thư, cô không khỏe sao? Có phải không thoải mái ở đâu đó?” Tiếp viên hàng không nhìn cô sắc mặt tái nhợt mà không khỏi quan tâm hỏi: “Có cần bác sĩ đến xem một chút?”

“Tôi không sao, cảm ơn.” Khéo léo từ chối lời đề nghị của tiếp viên hàng không, Y Thu Thủy nhanh chóng nhét điện thoại vào túi xách như ném đi thứ bồng tay, sau đó thở ra thật dài.

Thân thể cô mềm yếu dựa ra sau, đáy mắt nổi lên sự chua xót xa lạ.

Hắn và cô cùng ước định, nhưng cô lại thất ước, không đi.

Sau khi hắn rời khỏi, cô rõ ràng rất mệt nhưng lại không thể ngủ được, tâm tư bắt đầu trở nên mạnh mẽ, trở nên không yên ổn.

Về một phương diện, cô thừa nhận được sống cả đời cùng Tả Nghiêm là chuyện dự hoặc vô cùng vô cùng lớn. Cô muốn ở cùng hắn, chỉ cần nghĩ đến đã cảm thấy hạnh phúc phát run. Nhưng về phương diện khác, cô vừa nghĩ đến sẽ cùng một nam nhân kết hôn, trở thành vợ chồng chân chính là đã muốn phát điên thét chói tai...

Cô không ngừng nói với mình Tả Nghiêm là Tả Nghiêm, hắn không phải nam nhân kia, hắn là người từ lúc mười tuổi đã ở bên cạnh cô, vui vẻ có hắn, bi thương có hắn, là người cùng cô âm ỹ, cùng cô nháo loạn, ôm cô, hôn cô, nói với cô cả đời sẽ ở bên cô, không rời không bỏ...

Cùng hắn kết hôn có lẽ không phải là chuyện không thể chấp nhận. Mãi cho đến khi ra cửa cô vẫn còn suy nghĩ như vậy. Nhưng không hiểu sao khi cô vừa đi đến chỗ đăng ký, nhìn thấy nam tử cao lớn đang chờ ở cửa lại bỗng nhiên muốn lùi bước.

Nơi đó, chỉ cần đi vào, cô sẽ lập tức kết hôn, trở thành vợ trên pháp luật của nam nhân kia... Trong lòng cô đột nhiên dâng lên một sự sợ hãi mãnh liệt, sự sợ hãi này trong nháy mắt bao phủ tâm trí cô... Cô chạy đến sau một gốc cây bên đường, hơi giật mình nhìn hắn.

Cô nhìn thấy, hắn hôm nay rất nghiêm túc tân trang. Hắn không phải người thích mặc tây trang, tuy rằng hắn mặc vào rất đẹp trai, nhưng hắn lại ghét cảm giác bị trói buộc. Vậy mà hôm nay hắn lại mặc.

Cô liếc mắt một cái liền nhận ra bộ quần áo này. Đây là quà sinh nhật cô dùng ba tháng tiền lương mới mua được tặng hắn, có thể nói là thứ quý giá nhất cô mua trong cuộc đời này, nhưng lại hoàn toàn không đau lòng.

Đối với món quà này hắn giống như thực sự không đặc biệt hứng thú. Người nào đó sau khi nhận quà tuy rằng không vui vẻ, nhưng vẫn treo cẩn thận vào tủ. Cô biết hắn rất coi trọng nó, tuy rằng công ty rất kiếm được tiền, hắn cũng không thiếu tiền, quần áo như vậy hắn cũng không lạ, nhưng hắn vẫn quý trọng.

Mãi cho đến hôm nay vào ngày quan trọng này, hắn mới mặc nó để đợi cô.

Hắn... thật sự yêu cô.

Hai mắt Y Thu Thủy đắm lệ mông lung nhìn hắn, hắn trời sinh đã có khí chất vương giả, cao lớn tuấn tú, khí vũ hiên ngang, cho dù người qua đường có chuẩn bị hay đã kết hôn vẫn không tự chủ được vụng trộm đánh giá hắn. Nhưng hắn đều không nhìn tất cả, chỉ vững vàng đứng đó tiếp tục chờ.

Cô đã đến trễ một giờ. Mọi hôm chỉ cần đến trễ 5 phút là điện thoại đã bị hắn gọi không dứt, nhưng hôm nay hắn lại không làm vậy, rất kiên nhẫn, không phát giận, chỉ lẳng lặng đứng chờ, vẻ mặt bình tĩnh, không nóng nảy...

Cô muốn đi tới chỗ hắn, nhưng bước chân lại theo bản năng lùi về sau, nam tử như vậy, vĩ đại như vậy, tốt như vậy, làm sao chỉ có thể là của cô? Cho dù hiện tại là yêu, nhưng về sau thì sao? Tương lai thì sao? Nhớ may hắn không còn yêu, vậy cô... có phải so với mẹ còn điên cuồng hơn? Cô có thể... muốn giết hắn hay không?

Rốt cuộc, cô vẫn xoay người rời đi, càng chạy càng nhanh, nhanh đến mức giống như phía sau có mãnh thú đuổi theo.

Hắn nói không sai, kỳ thực cô không tin không chỉ có hôn nhân, mà còn không tin chính mình.

Cô lập tức đặt vé máy bay, chọn New Zealand làm đích đến. Cô phải rời khỏi Đài Loan, cách càng xa càng tốt, tốt nhất là ở một chỗ khác trên địa cầu, bởi vì chỉ như vậy lòng cô mới không còn đau.

Trên ghế máy bay mềm mại thoải mái mà an toàn, cô hơi cuộn mình lại, nước mắt rơi như mưa.

Tả Nghiêm, từ hôm nay trở đi, em vĩnh viễn sẽ không ở cạnh anh được nữa...

New Zealand xinh đẹp lúc này đang là mùa xuân, cỏ biếc như mây, cừ trắng như tuyết, nhưng Y Thu Thủy tới hôm nay mới phát hiện, thì ra trên đời này thiếu không phải cảnh đẹp, mà là thiếu một trái tim cùng mình thưởng thức...

Trước kia cô thường xuyên đi ra ngoài du lịch, nhưng đó là khi bên cạnh có Tả Nghiêm. Lúc ấy cho dù có là phong cảnh bình thường thì cô vẫn có thể rất vui vẻ... Còn cô hiện tại không vui, hoàn toàn chính là tự làm tự chịu. Vốn dĩ cô đã có thể lựa chọn một cuộc sống khác, có hắn, có tình yêu, có tranh cãi, nhưng cũng có ngọt ngào... vậy mà hiện tại, cô chỉ có một mình.

Cô hiểu tính cách của Tả Nghiêm, hắn nói được là làm được, cũng giống như, hắn rất hiểu cô.

Hắn nói với cô, nếu cô không đi, thì vĩnh viễn cũng không cần đi... kỳ thực lúc đó hắn đã biết cô rất có khả năng sẽ lui bước, nhưng hắn vẫn cược, chẳng qua là, hắn thua.

Cũng mãi cho đến lúc ấy cô mới hiểu, thì ra cô luôn tự ti và sợ hãi, thì ra lời hắn nói đều là sự thật, chuyện năm đó, người bị thương sâu nhất không phải mẹ, mà là cô. Nó đã xâm nhập vào trong trí nhớ của cô, như bóng với hình.

Sự tổn thương kia làm cô sợ không dám bước tới hôn nhân, sợ đến mức thà tình nguyện buông tha hắn còn hơn lấy dũng khí đi tới ném thử...

Nhưng sự báo ứng của cô, cũng rất nhanh sẽ tới...

“Oe...” Lại qua một lần nôn tới choáng váng đầu óc, cô ghé vào bồn rửa tay để cố gắng đứng vững.

Sau khi miễn cưỡng ổn định, cô mới mở vòi nước súc miệng, ngẩng đầu, nhìn người trong gương tái nhợt, bên môi hiện lên một chút cười khổ, thật sự khó coi.

Nữ nhân như vậy, nam nhân như Tả Nghiêm sao có thể yêu thương? Ánh mắt hắn không phải có vấn đề chứ?

Nghĩ đến nam nhân kia, dạ dày cô lại đến một trận co rút, sau khi nôn tới mức chỉ còn dịch vàng mới lại mở vòi nước, đẩy mất một mảnh chua xót, đây là cuộc sống tự do của cô sao?!

Cô nhìn điện thoại đặt bên cạnh, không biết là lần thứ mấy do dự muốn mở máy. Mấy ngày này cô luôn ép chính mình phải tắt máy, không cần suy xét, không cần suy nghĩ, nhưng cho dù là đi toilet, đi động cũng không bao giờ rời khỏi người. Loại tra tấn này sắp ép cô phát điên rồi...

Hôm nay cô đặc biệt xúc động, xúc động đến mức khắc chế không được mà cuối cùng nhắm mắt mở điện thoại... Năm mươi chín tin nhắn... Tim cô đập nhanh nghe từng cái một... Nhưng, không có của hắn.

Sớm đã nghĩ đến, không phải sao? Nhưng vì sao trong lòng vẫn không ngừng trầm xuống?

Cô ôm ngực, cố gắng đè xuống cảm giác buồn nôn càng thêm lợi hại, cô biết thân thể mình khẳng định đã xảy ra vấn đề, trong khoảng thời gian này mỗi ngày cô đều nôn, khẩu vị cũng không tốt, nếu không phải kỳ sinh lý vừa qua thì cô sẽ thật sự hoài nghi mình có phải mang thai rồi không, bởi vì dấu hiệu này rất giống những tiết mục khoa trương giả tạo trong TV.

Hôm nay đã nôn đến mức ngay cả mặt cũng nôn ra, cho nên cô hiểu không thể lại kéo dài mà đành đi gặp bác sĩ.

Bác sĩ ở đâu cũng giống nhau, nghe xong bệnh trạng của cô quả nhiên câu đầu tiên là hỏi: “Thời gian hành kinh cuối cùng là lúc nào?”

“Ba ngày trước vừa hết.”

Chân mày bác sĩ cau lại, nhìn khuôn mặt cô không có huyết sắc, “Nói như vậy, tôi đề nghị cô nên kiểm tra dạ dày một chút.”

Vậy thì cứ làm đi, dù sao cũng không khác hiện tại nhiều lắm, lâu nhất là một tuần sẽ có kết quả đúng không, vừa khéo.

Nhưng bảy ngày sau, cô thật sự không ngờ kết quả kiểm tra lại là như vậy...

~

Viên Ấu Ấu không biết đây là lần thứ mấy trong ngày nhìn về phía văn phòng lão đại, khoảng thời gian này thật yên tĩnh, không có lửa giận, không có lãnh trào, không có bị sai việc. Bởi vì trên thực tế nửa tháng này lão đại hoàn toàn không bộc phát tính tình, cái này thật sự rất dọa người.

Hiện tại toàn công ty đều nhất trí cho rằng, lão đại không phát giận so với phát giận còn khủng bố hơn vạn lần, bởi vì loại áp suất thấp này thật giống núi lửa kìm nén trước khi bùng nổ.

Hơn nữa điều làm cho người ta cảm thấy bất an là, học tỷ không hiểu sao lại không thấy tắm hơi, không xin phép, không nhắn lại, tin tức gì cũng không có, cứ như vậy không về đi làm, thậm chí không ai biết cô đi đâu.

Trước kia khi lão đại tâm tình không tốt, Viên Ấu Ấu tuy rằng sợ hãi, nhưng ít ra còn có học tỷ chống lưng, nhưng lần này mất đi chỗ dựa, cô mỗi ngày đều run như cầy sấy, chỉ sợ mình không cẩn thận khiến núi lửa phun trào, đến lúc đó chỉ sợ chết thể nào cũng không biết.

Ai, học tỷ, chị rốt cuộc đi nơi nào rồi a, không có chị ở đây, người ta thực sự sợ hãi mà!

Cô không dám hỏi lão đại, gọi điện cho học tỷ thì liên tục tắt máy, đã nửa tháng trôi qua mà không có một chút tin tức, cô sắp lo gần chết rồi.

Đột nhiên cửa văn phòng bị mở ra làm Viên Ấu Ấu đang ai oán giật nảy mình, “Lão... lão đại...”

Tả Nghiêm không liếc cô một cái đã trực tiếp đi ra ngoài.

“Lão đại... anh...” Cô theo bản năng đứng dậy đuổi theo vài bước.

Hắn dừng lại nhìn cô, ánh mắt sắc bén an tĩnh chờ đợi, nhưng đợi nửa phút, tiểu trợ lý vẫn còn trong bộ dáng chần chừ, hắn nhàn nhạt mở miệng: “Nói.”

Viên Ấu Ấu lập tức sợ trắng mặt, “Em... anh...”

Hắn không có tính nhẫn nại nghe cô lắp bắp, trực tiếp xoay người bước đi.

“Anh... muốn đi đâu a...” Bây giờ còn chưa tới giờ tan tầm nha.

Mãi cho đến khi không còn thấy bóng người, Viên Ấu Ấu mới có biện pháp nói được ra lời, nhưng Tả Nghiêm đã sớm đi xa, ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Hắn muốn đi đâu? Kỳ thực chính hắn cũng không biết, trong khoảng thời gian này, hắn không biết mình có tâm tình gì, cảm giác gì, hắn biết mọi người trong công ty đều sợ hắn, nhìn thấy hắn là chạy nhanh hơn phi. Chẳng quan tâm hắn có thật phát giận hay không.

Không phải không có chuyện làm hắn phát hỏa, chỉ là hắn phát hiện, ngay cả cảm giác xúc động đến tức giận, hắn cũng không có.

Dùng sức đạp chân ga, xe thể thao rống giận hăng hái lao đi. Hiện tại chỉ có tốc độ kề cận với tử vong này mới có thể làm hắn cảm thấy bình tĩnh, làm hắn có cảm giác muốn sống.

Trời đêm tối đen, con đường an tĩnh, chỉ có tốc độ là chân thật.

Rạng sáng hai giờ, tiếng xe chói tai vang lên trên con đường an tĩnh, chiếc xe thể thao màu đen dùng tốc độ lưu loát đến quỷ dị mạnh mẽ dừng lại. Sau khi nặng nề đóng sầm cửa, Tả Nghiêm nhìn sân nhà dưới ánh đèn đường mờ ảo mà trầm mặc.

Hắn không thích những căn hộ đô thị cao tầng, hắn ngại chật hẹp và bức bách cho nên mới mua căn nhà này, thoải mái lại tự tại.

Hắn đi qua sân nhà đến trước cửa lớn, đột nhiên bước chân dừng lại một chút, đồng tử tối đen mạnh mẽ co rút, không dám tin mắt nhìn đôi giày đặt trước cửa ra vào. Đôi giày quen thuộc đến mức làm hắn phẫn nộ.

Làm sao cô dám? Hắn dùng lực đẩy cửa, “ba” một tiếng, ngọn đèn sáng ngời lập tức xua đi bóng đêm hắc ám, đồng thời chiếu lên thân ảnh nhỏ nhỏ đang cuộn mình trên sofa, cô ôm đầu gối ngồi im không nhúc nhích, giống như đang ngủ, không có phản ứng với ánh sáng của đèn điện.

Cô gái này cho dù có hóa thành tro hắn cũng có thể nhận ra. Nhưng, cô... cô còn dám quang minh chính đại, đứng lý hợp tình xuất hiện trước mặt hắn như vậy sao?!

Tả Nghiêm cắn chặt răng đi nhanh vào, vươn tay muốn kéo cô, nhưng vừa mới đụng tới làn da cô, liền phát hiện toàn thân cô lạnh như khối băng! Chết tiệt! Đến bây giờ hắn vẫn còn vì cô không biết quý trọng thân thể mà cảm thấy tức giận!

Nhưng hắn không thể mềm lòng khi cô đối xử với hắn như vậy. Hắn nắm chặt cổ tay cô, kiên quyết kéo cô ra bên ngoài.

Nhưng một tiếng nước nở đã khiến hắn dừng lại mọi động tác, cúi đầu nhìn, từng giọt từng giọt nước mắt nóng bỏng chậm rãi chảy xuống mu bàn tay hắn... Nước mắt của cô so với nước sôi còn nóng hơn. Cô đang khóc, Y Thu Thủy, cái người hắn đã quen mười tám năm kia đang khóc!

“Tả Nghiêm...” Cô khàn khàn gọi tên hắn, khuôn mặt dán lên cánh tay hắn, nước mắt rơi như mưa.

Hắn cắn răng, lại cắn răng, nhưng rốt cuộc vẫn không có khí lực tiếp tục kéo cô.

“Em còn dám khóc?” Sau khi bỏ hắn ở đó một ngày, giờ phút này cô lại dám cứ như vậy trở lại bên người hắn! Hắn thật sự muốn bội phục dũng khí cùng sự tự tin của cô.

Sau khi nhìn thấy hắn, nước mắt của Y Thu Thủy lập tức không nhịn được rơi xuống, cô không khống chế được chính mình, tay trái run run giơ lên một tấm giấy đưa cho hắn, thật sự là quá run, sắp không cầm được nữa...

Hắn không nhận, cũng không nói chuyện, chỉ im lặng trừng cô. Cô cũng không nói chuyện, chỉ rơi nước mắt, quật cường nhìn lại hắn, kiên trì nâng tay, cũng không nhúc nhích.

Hốc mắt cô hồng hồng làm cho hắn... Thấp rủa một tiếng, hắn cầm lấy tờ giấy, đôi mắt nhanh chóng đảo qua, đây là kết quả kiểm tra của bệnh viện New Zealand, bên trên viết rất rõ ràng, Y Thu Thủy, ung thư dạ dày, giai đoạn ba.

Hắn rất chậm rất chậm ngẩng đầu, nhìn cô.

“Hôm qua em mới lấy.” Cô ở trong nước mắt cố gắng mỉm cười, nhưng đến bây giờ mới phát hiện, thì ra cười cũng thật khó khăn, “Anh nói xem, có phải trời cao đang giúp anh trừng phạt em?”

Ngón tay hắn nắm chặt khiến tờ giấy kia trở nên nhăn nhúm, sau đó lại vươn tay kéo cô, “Đi.”

Hắn vẫn không muốn gặp cô, đúng không? Cô cúi thấp đầu, muốn tìm một chút khí lực để chống đỡ thân mình đứng lên, nhưng cả người lại như nhũn ra. Từ New Zealand đến Đài Loan, từ sân bay đến nhà hắn, thời gian dài như vậy cô cũng không rơi một giọt nước mắt, nhưng khi hắn vừa mới đến gần, cô mới phát hiện, loại cảm giác tuyệt vọng này rõ ràng đang bao phủ cô.

Hắn không cần cô, hắn thực sự không cần cô, thì ra cô làm hắn bị thương sâu như vậy...

Hắn xoay người ôm cô ra cửa, cô tựa vào lòng hắn mà lạnh phát run, đây là lần cuối cùng cô được hắn ôm sao? Từ nay về sau, Y Thu Thủy cô với Tả Nghiêm hắn mà nói, có phải hay không chỉ là một người xa lạ?

Nước mắt thuận gò má không ngừng chảy xuống thấm lên áo hắn, nhiễm ảm da thịt hắn.

Bé cô ngồi vào ghế phụ, hắn cúi người thắt dây an toàn cho cô, cô cúi đầu khẽ nói: “Em... em có thể tự... đi..... Không cần phiền đến anh...”

“Câm miệng!” Hấn lạnh lùng dùng hai chữ đánh gãy lời cô, sau đó chuyển hướng ngồi vào ghế lái.

Đèn xe chiếu sáng sân nhà, hấn vững vàng chuyển xe, sau đó chạy ra ngoài, đầu đường đêm khuya một mảnh yên tĩnh.

“Tả Nghiêm...” Cô thì thào gọi tên hấn, hai mắt đầm lệ mông lung, về sau có phải sẽ không còn cơ hội gọi hấn như vậy nữa?

Hấn quay đầu nhìn cô một cái, lại quay đi chuyên tâm lái xe, “Nhanh chóng đem mấy ý tưởng vớ vẩn trong đầu em ném đi cho anh!”

A?

“Kết quả kia, anh không tin.”

Cái gì?

“Bệnh viện này làm ăn thật vớ vẩn, anh không tin.” Động tác hấn lưu loát điều khiển tay lái dừng xe bên đường, “Anh đưa em đi kiểm tra, bệnh viện này không được thì đổi bệnh viện khác, Đài Nam không được thì đi Đài Bắc.”

Cô hoàn toàn bị dọa ngốc, chỉ biết giật mình nhìn hấn.

Hấn vươn tay nắm tay cô, “Đừng lo, tất cả đều có anh.”

Tất cả đều có hấn, tất cả đều có hấn... tất cả... đều có hấn... Thật ấm áp, nhưng lại thật đau...

Nước mắt tiếp tục rơi, bao nhiêu cảm giác sợ hãi, lạc lõng cùng đau lòng từ sau khi lấy kết quả dần dần bộc phát, “Tả Nghiêm, nhờ may kết quả... không sai... thì làm sao bây giờ?”

“Không có khả năng.”

“Nhưng kết quả...”

“Kiểm tra cũng có khả năng sai.”

“Nhờ may... nếu không sai?”

“Ngày mai chúng ta đi kết hôn.”

A? Cô chăm chú nhìn hấn qua làn hơi nước, hoàn toàn không thể phản ứng với lời hấn nói.

“Mặc kệ kết quả thế nào, ngày mai cũng phải kết hôn.” Hấn nắm thật chặt bàn tay cô, “Mặc kệ em có đồng ý hay không, có nguyện ý hay không, Y Thu Thủy, đời này em định phải là người của Tả Nghiêm anh.” Hấn thật ngốc khi lúc trước muốn trưng cầu ý kiến của cô! Cô sợ hãi, cô sợ hãi có quan hệ sao? Hấn chỉ cần là trực tiếp mang đi đăng ký là xong.

Cô không khống chế được nước mắt, thút thít nghẹn ngào, “Tả Nghiêm, em rất ích kỷ đúng không?” Cuối cùng vẫn là lớn tiếng khóc ra.

“Em rất xấu, hiện tại như vậy rồi mà còn muốn kết hôn với anh.”

Phản ứng đầu tiên sau khi cô lấy kết quả chính là hối hận, hối hận vì ngày đó đã không đi đến bên cạnh hấn, hối hận vì chưa cùng hấn tiến vào lễ đường... Nếu sinh mệnh thật sự sắp kết thúc, vậy điều cô muốn chính là có thể cùng hấn vượt qua, danh chính ngôn thuận làm vợ hấn...

Vợ, nghĩ tới xưng hô này, lần đầu tiên cô không còn cảm thấy sợ hãi, cô chỉ cảm thấy tiếc nuối. Giờ khắc kia, cô đã hiểu tại sao hấn lại muốn kết hôn với cô, không phải vì dục vọng chiếm đoạt, không phải vì thói quen, mà bởi vì, hấn yêu cô.

Mà cô lại hiểu được điều này quá muộn, hấn đã cho cô cơ hội, nhưng chính cô đã buông tha cơ hội đó, mãi cho đến khi phát hiện sinh mệnh sắp kết thúc, cô mới hối hận vì bây giờ mới tỉnh ngộ.

Sợ hãi hôn nhân, đúng vậy, cô vẫn sợ, nhưng trên đời làm gì có chuyện vĩnh viễn không thay đổi, giây tiếp theo sẽ phát sinh ra chuyện gì, không một ai có thể đoán trước. Nếu yêu nhau, thì nên nắm chặt thời gian mà yêu nhau cho tốt, không cần sợ tổn thương, không cần phải lùi bước.

Đạo lý này, cô hiểu được quá muộn, nhưng cô vẫn muốn làm vợ hắn. Mặc kệ thời gian còn lại bao nhiêu, mặc kệ cô còn có thể sống bao lâu, chẳng màng chỉ còn một ngày, cô đều sẽ nguyện ý.

“Em có thể lại ích kỷ một chút cũng không sao.” Hắn kéo tay cô đến bên môi khẽ hôn, “Anh đồng ý cho em cơ hội ích kỷ.”

...Đây là Tả Nghiêm, là nam nhân cô yêu...

Cô nhào vào trong lòng hắn, khóc đến mức cả người đều phát run. Cô thật khờ, lúc trước sao cô có thể vì sợ hãi mà lựa chọn buông tha hắn?

Nam nhân như vậy, bình tĩnh quyết đoán như vậy, rõ ràng là chuyện rất lớn, nhưng ở trong tay hắn lại tựa hồ đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn. Rõ ràng sự sống cái chết cận kề, nhưng khi ở bên cạnh hắn, cô lại không cảm thấy sợ hãi.

Thì ra hắn đối với cô quan trọng như vậy... Cô thật sự đã làm bọn họ lãng phí quá nhiều thời gian...

“Y Thu Thủy, đi theo anh.”

Cô đã bỏ lỡ một lần, lần này cô không muốn tiếp tục sai lầm nữa. Cô thực sự thực sự rất muốn trở thành vợ hắn, hy vọng hắn có thể ở bên cạnh cô, chẳng màng chỉ còn một ngày, chẳng sợ chỉ còn một giây... cô muốn ích kỷ.

“Được.”

Bọn họ kết hôn, ngăn ngừa sẽ chỉ một giờ, nhưng sinh mệnh cô lại có sự thay đổi quan trọng.

Chỉ cần ký tên lên tờ giấy kết hôn, bọn họ sẽ chính thức trở thành vợ chồng.

Y Thu Thủy đang đứng ở cửa pháp viện chờ lão công tương lai đi cắt xe thì lúc này, cô nhận được một cuộc điện thoại ngoài ý muốn.

“Y tiểu thư, thật sự xin lỗi, bởi vì kết quả kiểm tra của cô cùng một bệnh nhân khác bị sắp xếp sai cho nên mới có hiểu lầm nghiêm trọng như vậy, thật sự xin lỗi. Cô...”

Bên tai vang lên âm thanh tiếng Anh cấp tốc làm đầu óc cô trong nháy mắt hoàn toàn trống rỗng. Hiện tại cô không biết là nên mừng hay là nên giận... Cô liếc mắt nhìn nam nhân bất phàm dưới ánh mặt trời đang đi nhanh về phía mình, tâm tư hỗn loạn bỗng bình tĩnh trở lại.

Cô rất bình tĩnh ngắt điện thoại, ôn nhu cười đón hắn. “Sắp mười một giờ rồi, còn kịp không?”

“Kịp, anh tính rồi.” Hắn nắm tay cô trách cứ: “Mặt trời lớn vậy sao không ở bên trong chờ anh?”

“Em sợ anh đổi ý.” Cô cười đến mặt mày cong cong, vô cùng ngọt ngào.

Hắn nhìn cô tươi cười xán lạn, giơ lên hai bàn tay nắm chặt vào nhau, “Đã cầm, thì vĩnh viễn sẽ không buông.”

Thực sự là không buông, bởi vì mười phút sau, cô đã trở thành tân nương của Tả Nghiêm.

~

“A a a, học tử, hai người thực sự kết hôn? Thực sự? Không phải gạt em?” Đầu kia của di động vang lên tiếng hét chói tai của Viên Ấu Ấu.

“Đúng, thực sự, không gạt em.” Cô một bên nghe điện thoại, một bên đi đến phía trước cửa sổ, nhìn nam nhân dưới ánh mặt trời dọn cỗ trong sân.

Hắn đúng là không biết sợ nắng, mặt trời lớn như vậy mà dám cởi áo ra sân lao động.

Nhìn da thịt khỏe mạnh bị ánh mặt trời chiếu qua hiện lên một mảnh màu sắc mạch nha, từng giọt mồ hôi lóe sáng trên cơ bắp rắn chắc mà cô bỗng thấy thật gọi cảm! Đột nhiên cảm giác yết hầu khô nóng, cô liền chạy nhanh đến cái bàn bên cạnh, cầm lấy chén trà vừa rót đưa lên môi uống một ngụm to.

Thanh âm Viên Ấu Ấu cường đại kinh ngạc thở dài qua đi, cuối cùng cũng nhớ tới chính sự muốn hỏi: “Học tỷ, trong khoảng thời gian này chị đi đâu vậy? Em gọi mấy trăm cuộc mà chị đều tắt máy, nhắn tin thì không thấy trả lời.”

Cô mỉm cười, trong lòng có âm áp nhàn nhạt, tiểu nữ nhân này thật giống một thái dương bé nhỏ, nhiệt tình hoạt bát làm người ta cảm thấy cuộc sống phi thường tốt đẹp. Cô không thích nói dối, cũng không có thói quen này, vì thế lập tức đơn giản kể lại mọi chuyện.

“Oa, thật sự giả tạo khoa trương như vậy?” Viên Ấu Ấu nghe xong mà lú lẫm, làm sao có thể cầu huyết như phim truyền hình vậy a!

Mẫu chốt là bệnh viện kia còn không biết mình sai, thẳng đến khi bệnh nhân càng nghĩ càng thấy không đúng, chủ động đến bệnh viện tra khảo thì chân tướng mới rõ ràng, thật sự rất thái quá a.

“Vậy hiện tại chị định làm gì?” Cảm thán qua đi, Viên Ấu Ấu lập tức nghĩ tới vấn đề thực tế, “Nếu lão đại biết chị không bị bệnh thì có thể thù cũ hận mới cùng tính hay không?”

“Cái này chị cũng lo.” Cho nên cô vẫn do dự có nên nói với hắn hay không.

Cô biết, nếu không phải vì cô bị bệnh, hắn đã hạ quyết tâm chia tay với cô, chẳng màng không thể bỏ, chẳng sợ vẫn còn yêu, Tả Nghiêm khi đã muốn dứt bỏ thì tê tâm liệt phế cũng không sao, nói được làm được.

Ngày đó hắn mang cô chạy đến từng bệnh viện một làm kiểm tra, thậm chí khoa trương đến mức ngay cả bệnh viện Đài Bắc cũng tới. Đến lúc có kết quả, không phải hắn cũng sẽ biết cô không bị bệnh sao.

Cô không chủ động nói, hắn là, thật ra... cũng không tính là lừa hắn, đúng không? Cô cũng mới biết được nha, chẳng qua so với thời gian hắn biết sớm hơn một chút mà thôi... như vậy không tính là sai chứ? Dưới đáy lòng cô sợ hãi liệu mình tìm lý do vì sợ mất hắn.

Ngẫm lại con người đúng là động vật kỳ quái, lúc có được thì bài xích đến đòi mạng, thế nào cũng không chịu kết hôn, nhưng bây giờ kết hôn rồi, cô cư nhiên lại cảm thấy đây thật sự là chuyện vô cùng tốt đẹp. Cô muốn quý trọng, muốn che chở cuộc hôn nhân này, cô không muốn mất hắn, cho nên cô mới có thể sợ hãi, mới có thể do dự. Cô biến thành kẻ nhát gan, cô thừa nhận, nhưng cô không tiếc nuối.

“Học tỷ, hình như chị hơi khác?”

Nga, sao cô ấy biết?

“Chỗ nào khác?”

“Ngô, em cũng không nói rõ được.” Viên Ấu Ấu hao tổn tâm trí cắn ngón tay, “Nếu là trước đây, chị nhất định sẽ nói không sao cả rồi kể rõ với anh ấy, nhưng hiện tại... hình như chị đang lo lắng sợ hãi.”

Cô than thở mỉm cười, “Ấu Ấu, em rốt cuộc là thông minh nhất thời hay là luôn giả ngốc?” Một câu của Viên Ấu Ấu đã nói ra tâm tư của cô, sự thay đổi của cô. Đúng là rất sâu sắc.

“Đáng ghét, học tỷ lại giấu cợt em.” Viên Ấu Ấu hờn dỗi kháng nghị, “Thật ra không phải em thông minh, mà học tỷ chính là đang trong tình huống trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường.”

Lời này thực sự không sai, trước kia cô luôn tự tin và lý trí, luôn cho rằng đối với đoạn tình cảm này có thể nắm trong tay. Cô và hắn lúc đó, tính tình hắn nhìn thì như táo bạo, lại mang chủ nghĩa đại nam nhân, nhưng thật ra hắn vẫn luôn bao bọc cô, đối với cô rất tốt, cho nên cô mới có thể tùy hứng tự nhiên tiêu xài sự yêu thương của hắn.

Nhưng mãi cho đến khi gặp phải sinh tử, cô mới phát hiện thì ra người cô không thể mất đi, lại là hắn. Cô thật sự sợ hãi, thật sự khủng hoảng.

Sự bất lực ấy không phải vì sợ chết, mà vì cô sợ cho dù có chết, hắn vẫn sẽ hận cô, càng sợ hơn là, hắn không còn yêu cô.

Một khắc kia, hôn nhân đối với cô mà nói cũng không tính là gì, cô chỉ thầm nghĩ muốn mãi mãi ở bên cạnh hắn.

Lại nói tiếp, cô có phải nên cảm tạ sự sơ ý của bệnh viện hay không?

Trước khi đăng ký cô đã biết được sự thật, nhưng cô vẫn muốn cùng hấn kết hôn, không vì điều gì khác, chỉ đơn giản là cô muốn trở thành vợ hấn, mà hiện tại, bởi vì rất dễ ý, cho nên cô không thể nói ra được.

“Thật sự xin lỗi, Tả Nghiêm, đã để anh phải lo lắng.” Ngón tay cô đặt lên lớp kính thủy tinh, nhìn nam nhân mờ mờ như mưa bên ngoài thì thào.

Từ lúc nhìn thấy kết quả, hấn vẫn luôn bình tĩnh mang cô đi kiểm tra, an ủi cô, bởi vì hấn tự nhiên, cho nên cảm xúc của cô mới yên tĩnh một chút.

Hấn vẫn luôn như vậy, từ nhỏ đến lớn, cho dù có khó khăn đến đâu hấn cũng thoải mái giải quyết xong xuôi, có hấn ở bên cạnh, sự lo lắng của cô luôn vô dụng. Cô không còn sợ hãi, không còn kinh hoảng, bởi vì cô có hấn...

Trong lòng cô lúc này vô cùng muốn nói lời cảm ơn, cảm ơn vì ông trời đã cho cô cơ hội, cho cô lý do để trở lại bên cạnh hấn... Việc lần này, thật ra cũng không phải quá xấu, đúng không?

10. Chương 10

Ngày đi lấy kết quả, hấn lái xe chở cô. Tuy rằng đã sớm biết kết quả, cũng đã nghe bác sĩ chứng thực cô khỏe mạnh, nhưng cô vẫn có cảm giác hơi lo.

Hấn nắm tay cô đi qua từng căn phòng, mãi cho đến khi kết quả đặt ngay ngắn trước mặt, về mặt hấn vẫn vô cùng vô cùng bình tĩnh.

Y Thu Thủy cẩn thận đánh giá hấn, “Tả Nghiêm, anh sao vậy?” Hấn mất hứng sao? Lấy tính cách của hấn thì bây giờ hấn nên có phản ứng mới đúng, vì sao lại bình tĩnh đến kỳ cục như vậy?

Hấn trầm mặc thật lâu, cuối cùng cũng ngẩng đầu, đôi mắt tối đen yên lặng nhìn cô, bên trong có bạo phong cô quen thuộc, “Mẹ nó, anh muốn kiện cái bệnh viện kia, cho dù có hết tiền cũng phải bắt nó đóng cửa!”

Hấn quả nhiên là Tả Nghiêm! Cô không chế không được nhướn môi, không để ý bên trong xe không tiện mà trực tiếp nhào vào lòng hấn, nước mắt rưng rưng thì thào gọi tên hấn: “Tả Nghiêm, Tả Nghiêm.”

Cô rất vui, giờ phút này cô thật sự cảm thấy hạnh phúc, hạnh phúc đến mức không thể nói gì...

Tả Nghiêm ngẩn ngừ gất gao ôm cô một chút, sau đó kiên quyết đẩy cô ra, lấy di động ấn số điện thoại.

“Anh sao vậy?”

“Anh gọi điện cho luật sư.”

Hấn thật sự muốn kiện bệnh viện kia sao? Y Thu Thủy lập tức đoạt lấy điện thoại của hấn, “Không cần a.”

“Vì sao?”

“Tả Nghiêm, đây rõ ràng là chuyện vui mà, em không muốn lại có chuyện không vui xảy ra nữa, cứ như vậy quên đi, được không?”

“Sao có thể quên? Sai lầm này không thể tha thứ!”

“Nghe em.” Cô nắm chặt di động, kiên định nhìn hấn.

Bọn họ nhìn nhau, về mặt hấn càng ngày càng hung ác, nhưng lòng cô lại càng ngày càng yên ổn, đây là Tả Nghiêm cô quen thuộc, là người cô yêu, là người làm cô vui, làm cô điên cuồng.

“Hay là... em tình nguyện muốn cái bệnh viện kia không làm?”

Hắn mắng thô tục, tuy rằng chỉ một câu, nhưng cô nghe rất rõ. Nhưng mà giờ phút này tâm tình của cô rất tốt cho nên không muốn so đo với hắn, bởi vì cô biết, hắn lại một lần nữa vì cô mà thỏa hiệp.

Hắn cầm giắc khởi động động cơ, xe chạy ra khỏi bãi đỗ xe của bệnh viện, Y Thu Thủy toàn thân thả lỏng dựa trên ghế, cả thể xác và tinh thần đều thoải mái sung sướng. Cuối cùng cũng có thể không cần giấu hắn, cuối cùng cũng có thể không cần lo lắng đến tâm tình của hắn... loại cảm giác này thật sự quá tốt.

Xe vững vàng đi trên đường, cô hơi nhắm mắt, tận hưởng không khí lạnh vừa đủ...

Đột nhiên, cô cảm giác được xe nghiêng mạnh sang trái, sau đó lại sang phải, tiếp đó “phanh” một tiếng trầm đục tránh đi vật gì đó, Tả Nghiêm phản ứng nhanh chóng dừng xe lại.

“Tả Nghiêm!” Cô gọi tên hắn, chưa ổn định được cảm giác hoảng sợ, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Cô quay đầu nhìn lại, phát hiện trên đường không có bóng dáng một chiếc xe nào. Vậy thì vì sao lại đột nhiên xảy ra chuyện như vậy?

“Tả...” Thanh âm của cô đột nhiên biến mất, hơi giật mình nhìn nam nhân ngồi ở vị trí lái xe.

Rõ ràng thiếu chút nữa xảy ra chuyện, nhưng sao hắn lại không có một chút phản ứng, chỉ ngồi im trên ghế, hai tay nắm chặt tay lái, hơi cúi thấp đầu, cảm giác như...

“Tả Nghiêm.” Cô rất nhẹ, rất cẩn thận gọi hắn, lấy tay chậm rãi xoa vai hắn, lại hướng lên trên, bất chợt đụng phải một chỗ ẩm ướt.

“Tả Nghiêm...” Hắn khóc. Hắn cứ nhiên lại khóc...

Cô hoàn toàn bị dọa, từ trước tới nay, cô chưa từng nghĩ Tả Nghiêm sẽ có ngày rơi nước mắt, đây là chuyện mà ngay trong cả mơ cũng cảm thấy thật vô vẩn, nhưng hôm nay nó lại xảy ra.

“Tả Nghiêm...”

“Anh thật sự nghĩ rằng, em sẽ chết.” Hắn lẳng lặng mở miệng, không quay đầu nhìn cô.

Lòng cô lập tức đau đớn mãnh liệt, nước mắt chậm rãi chảy ra, nam nhân kiên cường vạn năng này, thì ra cũng có lúc sợ hãi.

Hắn lạnh lùng và bình tĩnh, hắn làm vậy để cô an tâm, làm cô không sợ nữa, nhưng thì ra trong lòng hắn, lại sợ hãi đến như vậy.

Không phải vì nhát gan, không phải vì không chịu nổi đả kích, mà bởi vì hắn sợ mất cô, nhưng hắn lại không thể rối loạn, bởi vì người hắn yêu còn phải dựa vào hắn, cho nên hắn muốn thật bình tĩnh.

Mãi cho đến hôm nay khi kết quả viết cô không có việc gì, cô không bị bệnh, thì sự kiên cường chống đỡ kia trong nháy mắt đã sụp đổ...

Y Thu Thủy nghiêng mình ôm hắn, thật sâu gắt gao ôm chặt hắn, ghé vào lỗ tai hắn nghiêm túc nói: “Tả Nghiêm, anh biết không? Em yêu anh, thực sự rất yêu anh.”

~

Y Thu Thủy chưa từng nghĩ tới sau khi trở lại công ty, thân phận của mình đã có thay đổi lớn như vậy.

Bất quá giống như lời Tả Nghiêm nói lúc trước, sau khi kết hôn, sinh hoạt của bọn họ không có sự thay đổi quá lớn, ngoại trừ cô chuyển từ phòng thuê trọ nhỏ đến nhà hắn, căn nhà lúc trước cô cùng hắn chọn, ngay cả vật dụng cũng một tay cô bố trí.

Nghĩ lại sự cố chấp trước kia của mình, cô cảm thấy thật đáng giận, hơn nữa đến bây giờ lại phát hiện, thì ra kết hôn cũng không khủng bố như tưởng tượng của cô.

Hôn nhân của cha mẹ cô thất bại, không có nghĩ là toàn bộ mọi người đều thất bại. Tuy tính cách của cô xác thực rất giống mẹ, rất cực đoan cùng điên cuồng, nhưng Tả Nghiêm không phải nam nhân kia.

Hắn và cô lớn lên cùng nhau, luôn luôn ở bên cạnh cô, bọn họ lại rất hiểu nhau, thậm chí còn hiểu đối phương hơn cả chính mình. Vì vậy, cô tin tưởng hắn.

“Chị Thu, hôm nay có rất nhiều món ăn mới nha, chúng ta thử xem đi?” Lúc đi ăn cơm trưa, Mĩ Nghi xung phong đi lấy thực đơn, vui vẻ chỉ lên hình ảnh những món ăn ngon với Y Thu Thủy.

Rõ ràng sắc màu rất đẹp, vị hình cũng ngon, nhưng Y Thu Thủy vừa thấy là lại cảm giác trong bụng bắt đầu âm ỉ càng thêm lợi hại, loại cảm giác không thoải mái này từ khi cô vào phòng ăn đã luôn phải cố nén, nhưng hiện tại rốt cục cũng không nhịn được nữa.

“Thật xin lỗi, chị đi toilet.” Cô tận lực đứng dậy thật chậm, sau đó bước nhanh về phía toilet.

Mở cửa, cảm giác dạ dày giống như bị bóp chặt, cô ghé vào bồn rửa tay cố gắng nôn ra, đến khi miễn cưỡng cảm thấy thoải mái một chút mới tạm dừng.

“Học... học tỷ...” Thanh âm mỏng manh từ sau lưng cô truyền đến, Y Thu Thủy ngẩng đầu, từ trong gương nhìn thấy Viên Ấu Ấu hơi giật mình đứng ở cánh cửa cách gian phía sau.

“Ấu Ấu.” Cô súc súc miệng, ngẩng đầu nhìn Viên Ấu Ấu mỉm cười, “Sao lại ngây ngốc đứng đó, không phải muốn đi ăn cơm sao?”

“Học tỷ, chị...” Sắc mặt Viên Ấu Ấu có vài phần quái dị lắm bầm mở miệng, “Không phải là... mang thai đấy chứ?”

“Sao em lại nghĩ vậy?”

Về mặt Viên Ấu Ấu đột nhiên trở nên hoang mang, “Đúng, sao em lại có thể nghĩ vậy a...? Nhưng vì sao... cảm thấy hơi quen...” Cô như đang lâm vào trạng thái mê man.

“Ấu Ấu, em làm sao vậy?” Y Thu Thủy tiến lên vỗ nhẹ bờ vai cô.

Cô bất chợt hồi phục tinh thần, “Học tỷ...”

“Em làm sao vậy?”

“Em cũng không biết, nhưng đột nhiên...” Cô không rõ tại sao mình lại trở nên kỳ lạ như vậy, nhưng cô thật sự không phải người muốn suy nghĩ quá lâu, cho nên rất nhanh liền dẹp đi sự hoang mang, “Mặc kệ đã, học tỷ, chị còn chưa trả lời em, chị có phải đang mang thai không?”

Ai, hiện tại TV cái gì cũng có, tiểu nhi đồng cái gì cũng biết, cái gì cũng không thể gạt được, Y Thu Thủy không nói gì chỉ gạt đầu.

“Là... lão đại?” Viên Ấu Ấu hỏi xong lập tức muốn đánh vào miệng mình, cô thật ngốc a, không phải lão đại thì còn có thể là ai chứ, “Lão đại có biết không ạ?”

“Chị chưa nói.” Thật ra người đầu tiên cô muốn chia sẻ, là hần, như không nghĩ tới còn chưa biết nói với hần thế nào thì đã bị Viên Ấu Ấu phát hiện.

Lần trước bởi vì dạ dày khó chịu nên cô mới đi bệnh viện kiểm tra, kết quả là nhầm lẫn mình bị bệnh nan y, về sau tuy mọi chuyện đã sáng tỏ, nhưng mỗi ngày cô vẫn nôn vô cùng lợi hại.

Lần này cô không dám kinh động người nào đó cho nên tự vựng trộm đi bệnh viện kiểm tra, kết quả là...

“Chúc mừng cô, Tả phu nhân, cô đã mang thai bảy tuần.”

“Làm sao có thể? Kỳ sinh lý tháng này của tôi có đến mà.” Chính bởi vì có đến, cho nên cô mới không nghĩ đến phương diện này... Hơn nữa vì không thích trẻ con cho nên mỗi lần cô cùng Tả Nghiêm đều rất cẩn thận, làm sao có thể mang thai?

“Lưu lượng rất lớn sao?”

“Tôi không nhớ rõ.” Khoảng thời gian đó là lần đầu tiên cô rời xa Tả Nghiêm lâu như vậy, hơn nữa còn nghĩ giữa bọn họ không có khả năng nữa, cho nên căn bản không chú ý tới việc vặt này.

“Có vài trường hợp trứng đã thụ tinh nhưng vẫn xuất huyết, để cho chắc chắn cô nên làm kiểm tra kỹ càng một lần.”

Cuối cùng kết luận vẫn là, cô quả thật mang thai bảy tuần, tình hình của quả trứng đã thụ tinh kia rất ổn định, tất cả đều bình thường, về phần cái gọi là kỳ sinh lý cũng khả năng vì nhiều nguyên nhân khiến cho xuất huyết.

Đúng là trò đùa, cô cứ nghĩ cuộc đời này mình không thể tin vào cái gọi là bệnh viện nữa, cho nên tự chạy đến các tiệm thuốc, đem đồng lớn đồng nhỏ từng cái về thử, kết quả là Bingo! Trúng thưởng!

Giờ phút ấy cô mới hiểu, thì ra tất cả mọi chuyện đều do cái vật nhỏ trong bụng này đùa bỡn. Nghĩ lại cũng thật sự không thể hiểu nổi, cô mang nó đi hơn nửa địa cầu, cùng nó trải qua biết bao nhiêu việc, vậy mà cứ nhiên lại không nhận ra trong cơ thể có thêm nó.

Cô không thích trẻ con, bởi vì cô không tin tưởng hôn nhân, cô cảm thấy những đứa bé được sinh ra trong cuộc hôn nhân sai trái sẽ không hạnh phúc, nhưng hiện tại khi mang thai cô mới hiểu, thì ra tình mẫu tử chính là trời sinh...

Khi không biết thì một chút cảm giác cũng không có, nhưng khi đã biết nó đang tồn tại trong cơ thể cô, cùng cô hô hấp, cùng cô huyết mạch tương thông, thì cáo loại cảm giác kỳ diệu này có lẽ chỉ khi làm mẹ mới có thể hiểu được...

Tóm lại, tuy rằng mới biết được một ngày, nhưng cô đã thật sự rất yêu hạt đậu đỏ trong bụng, cô không quan tâm nó còn rất nhỏ đến mức không thể nhận ra, cảm tình của cô vẫn nảy mầm mãnh liệt.

“Vì sao không nói? Lão đại chắc sẽ rất vui đi.” Viên Ấu Ấu thật không rõ, nam nhân không phải đều đòi muốn đứa nhỏ sao, nhất đứa nhỏ do chính người mình yêu sinh a.

“Em có thể tưởng tượng được bộ dáng Tả Nghiêm khi ôm trẻ con?”

Y Thu Thủy chỉ dùng một lời đơn giản nói đã khiến Viên Ấu Ấu rớt xuống hố, cô vắt óc cố gắng suy nghĩ, nhưng trong đầu chỉ toàn hiện lên hình ảnh lão đại cả người bùng cháy lửa giận đuổi theo tiểu baby...

Lão đại, anh thật sự không hợp chút nào với hình tượng làm cha a.

“Chị Thu, chị cùng Ấu Ấu muốn ở trong toilet bao lâu a?” Triệu Bội Phân gõ gõ cửa toilet, sau đó đẩy ra, nhìn hai người đứng bên trong tán gẫu vui vẻ mà chu miệng oán giận: “Đồ ăn đã nguội rồi nha.”

“Thật xin lỗi.” Y Thu Thủy ôn nhu cười, kéo Viên Ấu Ấu đi ra ngoài, “Chúng ta đi thôi.” Cô đang chuẩn bị muốn lấp đầy cái bụng vừa nôn sạch a, cho dù lại ăn không vào, nhưng nghĩ đến vật nhỏ trong bụng, cái gì cô cũng có thể chịu.

Sau khi ăn xong, còn một tiếng nữa mới vào giờ làm việc, nhưng hiện tại thân thể cô không thích hợp quá mức mệt nhọc, cho nên Y Thu Thủy liền khéo léo từ chối lời đề nghị đi dạo phố cùng mọi người, sau đó cùng Viên Ấu Ấu đi về công ty nghỉ ngơi.

“Học tỷ, lão đại hôm nay ra ngoài gặp khách, chị vẫn mang cơm cho anh ấy sao?” Viên Ấu Ấu nhìn cặp lồng cơm trong tay Y Thu Thủy, tất cả đều là đồ lão đạo thích ăn, bởi vì thời tiết rất nóng nên còn có thêm một ly trà xanh. Ai, lão đại thật hạnh phúc khi cưới được học tỷ.

“Ừ.” Người nào đó rất có tiếng là thích soi mói, lúc đi gặp khách hàng luôn chỉ xã giao ăn uống, cho nên cô phải mang thêm cho hắn, nếu không đến lúc hắn đói bụng thì lại bắt đầu thói tính.

“Chị đưa em cầm giúp cho, giờ chị không thể mang nặng.”

“Ấu Ấu, đừng khoa trương như vậy a, cái này không nặng lắm đâu, hơn nữa chị cũng đâu có mảnh mai như vậy.” Y Thu Thủy bật cười.

Hai người nói nói cười cười trở lại văn phòng, Viên Ấu Ấu nhìn khuôn mặt cô mỉm cười, đột nhiên phát hiện học tỷ càng ngày càng đẹp.

Chẳng lẽ kết hôn thực sự có công hiệu thần kì? Trước kia cô thấy bộ dáng học tỷ rất thanh tú, làm cho người ta có cảm giác như đang trong mùa xuân, còn hiện tại toàn thân lại đều dào dạt hương vị hạnh phúc, cả người phát sáng chói lọi...

Cô vừa hâm mộ vừa có chút lo lắng hỏi: “Học tỷ, nếu lão đại phát hiện chuyện chị đã sớm biết mình không bị bệnh nhưng vẫn giấu anh ấy thì có giận hay không? Thân thể chị hiện tại...” Lúc lão đại nổi giận rất khủng bố, tuy rằng không sợ dọa đến học tỷ, nhưng lại lo sẽ dọa đến tiểu baby trong bụng nha.

“Không có việc gì đâu.” Y Thu Thủy luôn biết khéo léo tìm cơ hội nói chuyện cùng hắn, hơn nữa hắn lại rất cưng chiều cô...

“Cũng phải, lão đại yêu chị muốn chết cơ mà. Khẳng định sẽ không tức giận với chị. À phải, học tỷ, chị làm thế nào mà có thể nắm chặt lão đại trong lòng bàn tay vậy?”

“Anh cũng rất muốn biết, Y Thu Thủy, em làm thế nào vậy?” Tả Nghiêm đen mặt đứng ở cửa ban công đang mở, trầm thấp phóng ngụy hiểm nói.

Lão đại về khi nào vậy a? Không phải hai giờ mới về sao? Viên Ấu Ấu mặt mũi trắng bệch nhìn hắn xuất hiện.

Thảm rồi... cô lập tức quay đầu nhìn Y Thu Thủy, nhưng học tỷ vẫn rất trấn định, hoàn toàn không nhìn ra manh mối.

“Ra ngoài.” Tả Nghiêm lạnh đạm mở miệng.

Lời này là nói với ai, vừa nghe liền rõ, hóa là từ miệng mà ra, Viên Ấu Ấu không thể làm gì khác là bay nhanh khỏi nơi bị đè nén làm người ta phát cuồng này.

Trong căn phòng an tĩnh, hai người trầm mặc nhìn nhau.

Y Thu Thủy nhìn khuôn mặt người nào đó sắp bùng nổ, sau đó đưa cặp lồng cơm lên đánh vỡ trầm mặc, “Đói không? Em mua cho anh đấy.”

Cô cứ coi như không có việc gì vậy sao? Nắm chắc như vậy, tự tin như vậy? Tự tin đến mức không sợ hắn phát hiện bị cô lừa?

Hắn không nhận cặp lồng cơm kia, chỉ im lặng nhìn cô, an tĩnh làm cho người ta phải sợ hãi.

Sự trấn định của cô dần dần biến mất, bàn tay cầm cặp lồng cơm bắt đầu run run, “Tả Nghiêm.”

Hắn vẫn không nói gì, giống như không biết cô là ai, giống như đang nhìn một người xa lạ.

Cô biết, đây là tình huống tệ nhất, cũng là tình huống cô không biết phải làm sao.

“Thật xin lỗi.”

Hắn cuối cùng cũng mở miệng, ngữ khí cực kì bình tĩnh: “Y Thu Thủy, em khẳng định anh sẽ không dám làm gì em, đúng không?”

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, thành thật thừa nhận, “Đúng.”

Thật đương nhiên, thật đúng lý hợp tình! Hắn cảm thấy nếu còn tiếp tục ở chung một chỗ với cô, hắn sẽ không thể khống chế được tính tình nữa, cho nên liền trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

Cô vươn tay kéo hắn, “Anh muốn đi đâu?”

“Đi đâu cũng được, chỉ cần là nơi không có em.”

Hiện tại hắn không muốn nhìn thấy cô. Hắn bị cô lừa! Cảm giác này thật sự chết tiệt! Ngay cả Viên Ấu Ấu cũng biết mà hắn lại không biết, ngay cả Viên Ấu Ấu mà hắn còn không bằng! Nếu hôm nay không phải hắn lo lắng khẩu vị của cô gần đây không tốt mà về sớm... thì có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không biết được chuyện này! Chẳng lẽ cô muốn giấu hắn cả đời?

Hắn không rống giận, không quát mắng, thái độ như vậy ngược lại thật sự dọa cô, “Tả Nghiêm, anh muốn... làm gì?”

“Anh chưa nghĩ ra.” Hắn rõ ràng thừa nhận, “Anh nghĩ xong sẽ nói cho em.”

“Anh muốn... ly hôn với em sao?” Cô rất yếu, rất yếu hỏi.

Hắn dừng lại nhìn về phía cô, nhìn hốc mắt cô chậm rãi đỏ lên, nhìn bàn tay giữ chặt hắn run run... Thật là, cái gan lớn của cô đâu rồi?

Nhưng hắn cũng không thể nhẫn tâm với cô, bởi vì hắn sẽ đau lòng...

“Em không phải rất tự tin sao, Y Thu Thủy? Hiện tại em khóc cái gì?”

Cô không khống chế được nước mắt, trực tiếp nhào vào lòng hắn òa khóc, “Thật xin lỗi, Tả Nghiêm, không phải em cố ý.”

Ngày đó khi nhìn hắn rơi nước mắt, cô mới hiểu được mình làm hắn tổn thương lớn thế nào, chính vì hiểu rõ, cho nên ngược lại không dám dễ dàng nói ra sự thật, nhưng bây giờ hắn đã biết, đã biến thành tình huống tệ nhất.

“Y Thu Thủy, em cái cô gái này, thật sự rất ích kỷ.”

“Vâng.”

“Hơn nữa thật đáng giận.” Đối với hắn mà nói, cô là người thân yêu nhất, ngược lại cũng là người khiến hắn vất vả nhất.

“Vâng.”

“Nói cho anh biết, em rốt cuộc dựa vào đâu mà quá đáng như vậy?”

“Dựa vào... em biết, anh yêu em.” Cô hiểu, không phải vì cô lợi hại mà mỗi lần đều khiến hắn nhường nhịn, hắn bao dung, mà chỉ vì hắn nguyện ý bao dung, nguyện ý nhường nhịn.

Tình yêu không phải chiến tranh, không phải ai mạnh thì là chủ, mà hoàn toàn chỉ đơn giản vì nguyện ý.

Giữa bọn họ cũng như vậy, cô giả vờ xấu với hắn, là vì cô biết hắn sẽ bao dung cô, hắn yêu thương cô, không hơn.

“Y Thu Thủy, một ngày nào đó, em sẽ làm anh hận em.” Hắn cắn răng, dùng sức ôm chặt cô, vươn tay ôn nhu lau nước mắt cho cô, “Nói cho anh biết, em biết sự thật từ bao giờ?”

“Ngay... ngày chúng ta kết hôn, lúc em chờ anh đi cất xe...” Chỉ cần nói tới đây là đủ rồi, trí nhớ hắn rất tốt, dĩ nhiên sẽ nhớ được lúc đó cô có nghe điện thoại.

“Thì ra là vậy, vậy lại nói cho anh biết, tại sao còn đồng ý kết hôn?”

Cô không phải sợ hôn nhân như sợ mãnh thú hồng thủy sao? Lúc trước còn thà tình nguyện chia tay còn hơn đồng ý kết hôn cơ mà? Tuy về sau đã thay đổi chủ ý, nhưng đó là khi cô nghĩ mình bị bệnh nan y. Lúc đó rõ ràng đã biết mình không có việc gì nữa, vì sao còn muốn đi vào cũi của hắn?

“Bởi vì em phát hiện, đáng sợ hơn hôn nhân chính là, không có anh ở bên em...” Cô ngẩng đầu nhìn hắn, “Tả Nghiêm, em yêu anh, anh đừng rời xa em, anh giận em, anh mắng em thế nào cũng được, nhưng mà đừng rời xa em, không có anh, em rất sợ...”

Cô thừa nhận mình rất yếu ớt, hơn nữa trong tình yêu, ai để ý ai hơn thì sẽ thua, nhưng hiện tại, cô không muốn thắng thua, cô chỉ muốn hắn, chỉ muốn hắn ở bên cạnh cô.

Hắn muốn chửi thô tục, hắn muốn mắng người! Giờ phút này, hắn hoàn toàn thừa nhận nữ nhân tên Y Thu Thủy này đúng chính là cao thủ. Cô có thể đùa bỡn hắn chìm nổi, nhưng chỉ cần dễ dàng dùng một câu như vậy đã có thể khiến hắn... đột nhiên không giận nữa, tâm tình trở nên vô cùng tốt!

Mẹ nó chứ!

“Chết tiệt, em nghĩ chỉ cần nói một câu yêu anh là có thể phủ sạch mọi thứ?”

Nếu mà hắn nhướn lên, cô khả năng sẽ còn cảm thấy lo lắng, nhưng hiện tại, cô yên tâm.

“Em còn một chuyện muốn nói với anh.”

“Em lại lừa anh cái gì nữa?” Hắn thật sự muốn cắn cô một cái cho hả giận.

“Em muốn nói... ” Cô kéo tay hắn phủ lên bụng mình, “Ồ chỗ này, có một thứ anh rất chán ghét... ”

Hắn trong nháy mắt cứng đờ thất thần...

“Lão công. Anh thích con trai hay là con gái?”

Trời ơi!

“Mẹ nó! Cái công ty bao cao su chó má, anh muốn kiện!”

Trong tiếng rống giận quen thuộc, Y Thu Thủy ngọt ngào bật cười, cô hiểu, hắn sẽ không rời xa cô, và cô, cũng sẽ mãi mãi không rời xa hắn.

“Tả Nghiêm, em yêu anh.”

“Em đừng có mơ chỉ như vậy anh sẽ không giận nữa!”

“Vậy khi nào anh giận xong có thể nói cho em biết, anh có yêu em hay không?”

“Em là đồ ngốc sao, nếu không yêu, lão tử đã sớm chạy xa, còn ở chỗ này bị em tác quái chèn ép sao?”

“Vậy, anh muốn con trai hay là con gái?”

“Anh không kiện nữa, anh muốn lập tức phóng hỏa thiêu đốt cái công ty kia!”

Cô thỏa mãn, cho dù tính tình hắn không tốt, cho dù chỉ cần không vừa ý sẽ tức giận, nhưng bởi vì bọn họ yêu nhau, cho nên chỉ như vậy là đủ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dem-khong-the-tam>